Barbara Cartland

Sărutul diavolului

A apărut
în
Integrala
Barbara Cartland

Clipa fermecată
Identitate furată
Unde este iubirea?

Barbara Cartland

SĂRUTUL DIAVOLULUI

Traducere de **Elsa Grozea**

Bucureşti - 1995

Editor: Aurel Liviu Neţoiu
Consilier editorial: Doina Dumitrescu
Redactor: Anca Pisică
Tehnoredactor: Vasile Jivin

I.S.B.N. 973-9208-36-3
Barbara Cartland
THE KISS OF THE DEVIL

– Urăsc bărbații.

– Ce glumă!

– Nu-i deloc o glumă. Toți, dar absolut toți ,aleargă după banii și... mă rog, după frumusețea mea. Asta-i adevărul.

Jimmy Donaldson izbucni într-un râs atât de zgomotos, încât și calul de sub el, cabrându-se, făcu un salt în lături.

– Cât cinism la numai douăzeci și unu de ani! se miră Jimmy, după un răstimp.

– Dacă a spune adevărul și a dovedi măcar puțin bun simț înseamnă cinism, atunci sunt încântată că mi-l pui în seamă, i-o întoarse Skye în timp ce, îmboldindu-și calul cu un singur șfichi de biciușcă, porni mai departe.

Jimmy își dădu seama că o jignise pe tânăra și frumoasa lui verișoară - năsuc în vânt, păr auriu și zulufat, încadrând un desăvârșit oval al feței. Orice altă părere, potrivit căreia Skye nu ar fi fost hărăzită să fericească stirpea bărbătească, ar fi părut neîntemeiată. Oricum, Jimmy o cunoștea destul de bine, știa că nu glumea. Astfel că, încercând să-și stăvilească ironica voioșie, o ajunse din urmă.

De acolo, de pe creasta costișei unde ajunseseră, putură contempla împreună un peisaj minunat: văi întinse și fertile, care făceau din Mariposa poate cel mai frumos ținut vizitat de Jimmy în lunga sa carieră diplomatică. Stânci aspre, de culoarea ruginei, își desenau în depărtări conturul pe fundalul unui cer siniliu. Mai jos, îți încânta privirea o vegetație bogată semitropicală, înstelată de flori, pe deasupra cărora zburau în voie fluturi de toate mărimile și culorile. Frumusețea locului o făcu pe Skye să exclame cu glas vibrând de emoție:

– Nu ți se pare nemaipomenit? Exact peisajul pe care îl căutam.

Dăduse uitării mânia. Iar Jimmy, privindu-i ochii strălucitori și buzele întredeschise ca într-un suspin adânc, se întreba - nu pentru întâia oară - cum de reușea să-l descumpănească de-atâtea ori pe zi?

– Este sau nu un ținut minunat? Spune și tu, Jimmy, n-am dreptate?

– Cum să nu. E, într-adevăr, minunat. Dar nu întrece nici Uruguay-ul aflat în stânga, nici Brazilia din dreapta. Așa cum ți-am spus, există locuri mult mai potrivite și mai ferite de primejdii în care să te poți bucura nestingherit de un peisaj.

– Vorbești ca o cucoană bătrână! mormăi Skye.

– Asemenea remarcă m-ar înfuria dacă aș avea doar douăzeci și cinci de ani, replică Jimmy, filosofic. Dar la cincizeci și cinci, îmi pot permite să trec peste ea. Recunosc, într-adevăr, că Mariposa este un ținut tare frumos; dar, acestea fiind spuse, lasă-mă să te mai rog o dată: vino cu mine în Chile. Să admiri și peisajele de-acolo...

– O Jimmy, dă-mi pace, rogu-te. Îmi cunoști dinainte răspunsul. M-ai sâcâit destul până acuma, împotrivindu-te proiectelor mele și nimic din tot ce mi-ai mai putea spune nu o să mă facă să-mi schimb hotărârea. Au și trecut câțiva ani de când vreau să vin la Mariposa; acum că mă aflu aici, să știi că nici chiar o întreagă armată de veri cârtitori nu m-ar putea împiedica să explorez întreg ținutul.

– Nici nu-ți dai seama, copilă dragă, în ce riști să te aventurezi, protestă Jimmy. Și-apoi, după câte ai și văzut până acum, nu știu ce te-ar mai putea interesa.

– Dar n-am văzut nimic! sări ca arsă Skye. Doar nu-ți închipui că mi-ar fi destul să casc gura la automobilele americane de pe străzile Jacarei?

– Crezi că ar mai fi și altceva de văzut? Jacara este singurul oraș - dacă astfel poate fi numit - din Mariposa. Restul se aseamănă cu ceea ce vezi aici: flori, fluturi, stânci...

– Nu știu ce ți-ar fi răspuns acum bunica, îl luă Skye peste picior. Mi-a povestit despre Mariposa cele mai captivante întâmplări auzite vreodată.

– Multe s-au schimbat de când trăia pe-aici bunica.

– E drept că s-au îmbunătățit destule: bunicii mei au fost necontenit hăituiți de teama că i-ar putea masacra indienii. Pe vremea aceea ți se înfigea tare ușor câte o săgeată otrăvită în spinare...

– Un glonț în cap poate duce, în definitiv, la același rezultat.

– Ce tot îndrugi acolo? Faci cumva aluzie la revoluția de anul trecut?

– În Mariposa, mai tot timpul se pune la cale câte o revoluție, îi explică Jimmy răbdător. De aceea a și rămas țara atât de în urmă. Din câte am auzit în ultima vreme, se pare că actualul dictator nu are prea multă autoritate în fața poporului.

– Cu alte cuvinte, ne putem aștepta în orice clipă la un schimb de focuri. Dar pentru ce crezi că ar trage în mine? îl ironiză din nou Skye. Eu aduc țării bani. Ai văzut ce primire frumoasă ni s-a făcut în port? Nu-s deloc o bagatelă dolarii mei americani, Jimmy... Ia gândește-te mai bine. Ce smintit ar ucide o cloșcă providențială? Cu ouă de aur?

– Dacă aș avea posibilitatea să mai stau cu tine, ar fi cu totul altceva... Dar știi prea bine că diseară trebuie să plec la Valparaiso.

– Știu. N-am uitat. Și, cu toate că regret despărțirea noastră, mă bucur că voi putea cutreiera nestânjenită țara asta. Par cumva egoistă sau ingrată?

Privindu-l stăruitor printre genele-i lungi, spre a-și da seama dacă era sau nu cu adevărat nemulțumit, Skye râse încet, întinzându-i mâna:

– Jimmy dragă, ai fost atât de răbdător cu mine, atât de drăguț... Dar mă cunoști... țin să fac ce-mi place. Așa că n-ar trebui să-ți mai pierzi vremea discutând cu mine unul și același lucru.

– Tare mă tem că vei face mereu numai ce-ți trece prin cap, mârâi Jimmy.

– Nu tocmai. Așa de pildă, a trebuit să aștept împlinirea celor douăzeci și unu de ani ai majoratului, ca să pot veni în

Mariposa. De câțiva ani îmi tot exprim această dorință; dar pe mătușa Hilda, bunăoară, până și ideea în sine o îngrozea la culme. Este convinsă că toți locuitorii celor două Americi sunt niște sălbatici.

– Hilda este o femeie înțeleaptă, spuse Jimmy, mi-e tare dragă.

– Și mie. Dar trebuie să recunoști că-i lipsită de imaginație. Se deosebește mult de bunica mea americană. Cred că ai fi adorat-o!

– Știu și eu? Din anumite puncte de vedere sunt foarte... englez, doar mă cunoști. Nu pot fi de acord cu persoanele tinere prea bogate și insuficient de coapte la minte, care se încăpățânează să bată lumea în lung și în lat.

– Exact așa grăiau și prietenii, străbunii, ascendenții mei englezi, comentă Skye, râzând. Când te-aud vorbind pe un asemenea ton, mă bucur că, pe jumătate, sunt americană.

– Asta nu înseamnă deloc că nu va veni și o zi în care vei regreta că nu mi-ai dat ascultare.

Admirând-o în sinea lui, Jimmy își dădea seama că nu-i lipseau motivele de îngrijorare. Frumoasă cum o vedea - armonioasă contopire de alb cu auriu și trandafiriu - era numai bună să sucească mințile oricărui bărbat. Nu rareori surprinsese privirile cam îndrăznețe ale unor tenebroși mariposeni - spanioli cu sânge clocotitor - urmărind trupul zvelt, cu arcuiri delicate, al fetei.

Caii înaintau spre vârful colinei. Întorcând capul, Jimmy observă că cei doi tineri mariposeni, care le serveau de călăuze, discutau scrutând zarea. Unul dintre ei veni mai aproape de Jimmy.

– S-a întâmplat ceva? întrebă acesta în spaniolă.

– Vă rog să mă iertați, senior, spuse băiatul, cu glas blând și profund, dar v-aș recomanda ca nici dumneavoastră, nici seniorita să nu mai mergeți mai departe.

Jimmy fu cât pe ce să mai pună o întrebare, dar Skye i-o luă înainte:

– O să ne continuăm totuși drumul, grăi ea într-o spaniolă impecabilă. Suntem încă la începutul după-amiezii, iar noi dorim să vizităm ținutul.

– Dar seniorita...

– Este un ordin! i-o curmă ea, cu glas tăios.

Apoi, dând pinteni calului, porni mai departe.

Jimmy o ajunse cu greu din urmă. După aceea au mai galopat puțin pe iarba moale, înainte de a ajunge la umbra unor copaci, unde caii trecură la pas.

– Oare de ce voiau să facem cale întoarsă? întrebă Jimmy.

Skye ridică din umeri:

– Poate aveau chef să-și facă siesta ori găseau că au mers destul pentru banii dați pe închirierea cailor. Dar, după cum bine le-am explicat când i-am angajat, am vrut cai care, la nevoie, să mă poarte o zi întreagă. Iar al meu nu-i obosit.

Aplecându-se, mângâie grumazul frumosului animal pe care îl călărea; apoi îl privi pe Jimmy, ale cărui gânduri le cam ghicea.

– Adulmeci vreo primejdie, Jimmy și acuma cauți argumentele prin care m-ai putea convinge să ne întoarcem acasă. N-ai nevoie să vorbești, îți simt cuvintele tremurând pe buze. Dar nu-și au rostul.

– În cazul acesta nu ne mai rămâne decât să continuăm.

Un dram de iritare se făcuse totuși simțit în glasul lui Jimmy Donaldson. Zadarnic fusese el o viață întreagă diplomat; uneori, socotea că disprețul afișat față de unele reguli și nesocotirea primejdiei în sine, afișate de verișoara lui, erau peste măsură de sâcâitoare. O iubea mult pe Skye, o știa încă de la naștere - căci tatăl fetei îi fusese văr primar -, crescuseră oarecum împreună. Dar în timp ce Arthur Standish era un om vesel și de treabă, deloc complicat, fiica lui părea mult diferită.

– Toate astea mi se trag de la sângele meu american, spuse Skye, ghicind și de această dată gândurile lui Jimmy.

Aș fi vrut să-mi cunoști mama, adică să o fi cunoscut mai bine.

– Era tare frumoasă.

– Încântătoare din toate punctele de vedere - atât de veselă, de curajoasă, de fascinantă! O, Jimmy, de n-ar fi murit când eu eram încă prea necoaptă ca să o pot prețui așa cum i s-ar fi cuvenit.

– Moartea ei a fost o tragedie, răspunse Jimmy. Totuși, accidentul nu s-ar fi produs, dacă ea ar fi fost mai prudentă.

– Nu mi-aș putea-o imagina pe mama foarte prudentă, indiferent de împrejurare; oricum prea puțin am trăit lângă ea. Nu eram lăsată să o vizitez în America, decât în vacanțe; și nici atunci prea mult, doar câteva zile.

Privirile fetei se întunecaseră. Jimmy își spuse că viața e într-adevăr aspră pentru copiii unor părinți divorțați; din lipsa unui cămin adevărat și a unor deprinderi statornice, dragostea lor este împărțită, viața instabilă.

– Tocmai pentru că o vedeam atât de puțin, cred că tot ceea ce era legat de mama mi se părea mai strălucitor, continuă Skye, exprimându-și cu sinceritate gândul. Educația primită în Anglia era fără îndoială mai monotonă, în comparație cu plăcerile care mă așteptau în casa bunicului meu, în Long Island sau în ranch-ul lui din California. Iar vizitele mele acolo, s-au rărit după moartea mamei. Acum, când mi le reamintesc, ele se împletesc în mintea mea, cu istorioarele bunicului despre Mariposa.

– A trecut pe-acolo mama, înainte de a se căsători? întrebă Jimmy.

– Nu. Abia atunci, la măritiș. Bunicul meu este inginer de mine și a venit în Mariposa să caute aur pentru o firmă din New York. Mare lucru n-a găsit; dar, în peregrinările lor, el și bunica au avut parte, din cauza indienilor, de niște aventuri nemaipomenite, chiar de necrezut. Înainte de a se mărita, bunica mea nu și-a părăsit niciodată casa, nici măcar la oraș nu locuise încă. Fluturii și florile de-aici i-au dat impresia că a nimerit într-o țară a zânelor. Îmi descria totul cu atâta

precizie, încât acum am chiar sentimentul că am mai fost în aceste locuri.

– Cât au stat aici bunicii tăi?

– Vreo doi, trei ani; după aceea s-au întors în America. După cum știi, bunicul a găsit petrol. Respectiva perioadă din viața lui nu mă interesează prea mult: petrolul este murdar și strică peisajul. Aurul este cu totul altceva. Știi că în munții de-aici stau ascunse diamante și rubine? Nu ți se pare romantic?

– Există, fără îndoială, în aceste ținuturi sud-americane bogății minerale încă neexplorate, confirmă Jimmy. Când au venit aici spaniolii, erau plini de vise mărețe, sperau să găsească cine știe ce comori fabuloase. Dar n-au descoperit decât dezamăgirea.

– Ești sigur, nu-i așa, că la fel o să pățesc și eu, spuse Skye râzând. Nu te frământa, nu râvnesc aur. Am destul, martor mi-e Dumnezeu. Însă mi-ar plăcea să trăiesc niște aventuri ca bunica.

– Aventurile sunt amuzante mai cu seamă când le povestești, adică mai târziu, observă Jimmy.

– Doamne, cât ești de prozaic! exclamă tânăra fată, nu fără ironie. Ei bine, mai întâi o să am aventuri, iar după aceea voi scrie o carte, ca să le istorisesc. Dacă va fi un „best-seller", te vei mândri că mă cunoști.

– Aș prefera să citești aventurile altora decât să le fii tu însăți eroină, mormăi Jimmy, aruncând o privire spre spate. Da' ce-i cu ghizii noștri? Par cam nemulțumiți.

– Sunt niște leneși, răspunse pe loc Skye.

Jimmy o privi mustrător.

– Tu știi ce anume nu-i în ordine, își spuse fata părerea. Mărturisește-mi imediat ce crezi, altfel mă duc chiar eu să-i întreb.

– Te rog să nu faci una ca asta... Nu se-ntâmplă nimic grav.

– Bine, capitulă tânăra fată. Geambașul a îndrugat nu știu ce, n-am înțeles nici eu prea bine. Era parcă vorba despre niște bandiți și că n-ar trebui să ne depărtăm de Jacara...

– Așa mi-am zis și eu, declară Jimmy. Acum ne întoarcem acasă.

– Întoarce-te, dacă vrei, nu te rețin, dar n-am deloc intenția să te urmez. Cum să te închizi de bunăvoie în Jacara, când natura este atât de frumoasă?

– În țara asta tulburările se țin lanț, ți-am mai spus. Nu cred că ți-ar plăcea să ai vreun amestec în așa ceva.

– De unde știi? Îmi sunt foarte dragi mariposienii, iar dacă o să am prilejul, o să le dau un sfat bun: să se descotorosească de actualul lor dictator.

– De general? Nu o să reziste mai mult decât ceilalți. Socot, de altfel, că nu-i nici mai bun, nici mai rău decât predecesorii lui.

– Oamenii acestei țări, declară Skye, devenind serioasă, au nevoie de un om curajos, capabil să ia inițiative, în stare să facă realmente ceva pentru toți săracii pe care i-am văzut rătăcind prin port.

– Un guvern al poporului, prin popor, pentru popor? întrebă Jimmy oarecum zeflemitor.

Skye dădu din cap a împotrivire:

– Nu. Din câte mi-am dat seama, nu cred că oamenii din popor s-ar putea guverna singuri; dar gândesc că nici Alejo nu face mare lucru pentru ei. L-am văzut ieri, era într-o mașină, pe strada paralelă cu portul; cred că avea chef să vadă iahtul. Pare trufaș, e grăsan și scârbos. Am văzut cerșetori scuipând, după ce trecea pe lângă ei. Nu-i iubit, fără-ndoială!

– Dictatorii nici nu cer să fie iubiți, drăguța mea, ci doar ascultați cu supușenie.

– Ei bine, sper că destui mariposieni sunt hotărâți să nu i se mai supună. O, dar ia privește, ce loc încântător! Numai bun de străbătut călare!

Skye dădu iarăși pinteni calului, iar Jimmy o urmă. Au ajuns într-o porțiune descoperită, în care un pârâu șerpuia prin

iarba deasă scăldată de soare. „Frumos ținut pentru creșterea vitelor, gândi Jimmy. Oare de ce nu trag mariposienii foloase mai mari de pe urma pământului lor?"

Skye deschidea drum, galopând nebunește. Mireasma ierburilor călcate în picioare devenea, uneori, aproape înăbușitoare.

Deodată, Skye opri calul; când Jimmy ajunse lângă ea, observă că fata se oprise lângă un arbore uscat. Dar altceva examina ea și, înainte chiar de a-i auzi glasul tremurător, îi înțelese temerea:

– Spune-mi, Jimmy, o fi murit?

Trupul unui spânzurat se legăna în ștreang, la câteva palme deasupra pământului. Fața lui schimonosită exprima durere. Ar fi fost zadarnic să-i mai atingi mâinile legate la spate, pentru a vedea dacă într-adevăr își dăduse duhul. Fusese spânzurat de cel puțin două, trei ore.

– Da, Skye, e mort. Să plecăm.

– Dar... nu s-ar cădea să facem și noi ceva?

Își privea vărul cu un aer nedumerit care dovedea că, în multe privințe, fiind prea tânără, îi lipsea experiența.

– Nu putem face absolut nimic, spuse el.

– Atunci, măcar să semnalăm moartea lui. Cine-o fi îndrăznit să facă asemenea faptă?

Obrajii își recăpătau culorile, glasul îi vibra.

– Asta nu ne privește, o încredință Jimmy, cu voce joasă. Suntem niște străini care vizitează această țară. Să nu uităm că, probabil, concepția noastră despre justiție poate să fie diferită de a celorlalte popoare.

– Justiția! exclamă Skye. Crezi că cineva a respectat-o pentru nefericitul din fața noastră? Și-acum o să stea aici până ce...

Skye își ridică privirile. După cum chiar bănuia, doi vulturi planau în văzduh, așteptând să plece nepoftiții.

– Mi se pare groaznic! Monstruos! murmură fata.

Apoi își îndrumă încet calul pe calea întoarcerii. Călăuzele îi urmaseră până aici cu vădită neplăcere. Skye se apropie de ei.

– Cine a făcut asta? întrebă ea, arătând cu degetul spre cadavru. Cine-i făptașul unei asemenea orori?

Cei doi tineri se uitară unul la celălalt; unul își făcu un fugar semn al crucii, în timp ce camaradul său arunca priviri neliniștite în jur, de parcă s-ar fi temut de cine știe ce vrăjmaș.

– Cine a comis această crimă? repetă Skye.

Și din nou privirile celor doi se încrucișară, până ce unul șopti, de parcă și-ar fi vorbit pentru sine:

– *El Diàblo.*

– Diavolul! traduse Skye. Ce înseamnă asta?

– În locul tău, n-aș mai pune atâtea întrebări, murmură Jimmy.

– Dar vreau să știu! protestă fata. Orice crimă trebuie să aibă o explicație, chiar și aici, în Mariposa.

– Nu știm nimic, seniorita, se încumetă să-i răspundă mai vârstnicul dintre băieți. Trebuie să plecăm: nu avem voie să mergem mai departe. Este interzis!

– Interzis cui?

– N-am habar, însă ne oprim.

Expresie de încăpățânare, glas fără timbru, privire furișată și aer nătâng - exact masca oricărui ins care se împotrivește să dea vreo explicație, iar Jimmy înțelese imediat... Alte întrebări ar fi produs desigur același efect.

– *El Diablo*, repetă cu glas scăzut tânărul.

Celălalt îi ceru să tacă, era mânios, o ceartă urâtă părea să-i învrăjmășească; începură să mârâie precum niște câini turbați; apoi, dintr-o dată, amuțiră și, cu priviri rătăcite, o luară pe drumul de întoarcere.

Uluiți, Skye și Jimmy se întoarseră să vadă cine putea fi pricina acestei luări la fugă disperate. Atunci văzură apropiindu-se de ei niște bărbați călări.

– Cine-or fi? întrebă fata.

– N-am idee, dar cred că mai cuminte este să nu ne arătăm speriați. Să le surâdem prietenește și să nu le punem absolut nici o întrebare.

Jimmy își îndemnă ușurel calul, care făcu câțiva pași, iar Skye îi urmă pilda. La prima vedere, nimic nu ar fi îndreptățit spaima călăuzelor. Purtați de cai cam nărăvași, indivizii păreau să fie niște cowboy oarecare din America de Sud, înveșmântați în haine care combinau străvechiul cu modernul - pantaloni largi, care le fluturau în jurul pulpelor, cizme, veste de postav și pălării cu boruri largi, adică vestitele sombrero. În zilele noastre, doar în împrejurări cu totul speciale se mai îmbrăcau unii atât de romantic.

Grupul se apropia. Jimmy și Skye observară că unul dintre bărbații aceia se deosebea mult de ceilalți: se ținea în centrul grupului și se vedea - fără să fie nevoie de-un gest sau de-o vorbă - că era șeful lor. O singură privire aruncată chipului său frumos, cu trăsături de șoim, precum și umerii lui largi confirma pe deplin ideea că era un personaj excepțional.

În jurul gâtului, un fular roșu, legat mai larg, dar haina europeană, de o croială desăvârșită, ca și cizmele ușoare și lucii îl defineau drept un om care își petrecea viața călare. În mână ținea nelipsita cravașă cu incrustații strălucitoare din argint pe mâner; șaua și scara ei erau de asemenea ornate cu metale prețioase. Când grupul ajunse în dreptul lor, Jimmy și Skye încetiniră. Jimmy se descoperi, spunând:

– *Buenos dias*.

Nu primi răspuns imediat; apoi șeful spuse:

– Nu aveți permisiunea să veniți până aici. Binevoiți să vă întoarceți la Jacara.

Glasul era profund, vibrant, poruncitor.

– Suntem străini, îi răspunse Jimmy, politicos. Vă rugăm să ne iertați dacă ne-am depășit drepturile, senior. Ne vom întoarce la Jacara, după cum ne sfătuiți.

Se și pregătea să-și mâne calul înapoi, când Skye, neclintindu- se, întrebă:

– Ținutul acesta vă aparține?

Șeful o privi ca și cum abia atunci o descoperea. Ochii lui, adumbriți de pălăria cu boruri largi, părură să înregistreze absolut toate amănuntele siluetei aceleia feminine.

– Aparține poporului mariposian, spuse el.

Cuvinte simple, în care se făcea totuși simțită sfidarea. Skye îi înfruntă privirea și, pentru întâia oară în viața ei, observă că un bărbat o măsura din cap până în picioare, dar nu admirativ, ci cu ostilitate și cu încă o expresie neclară, un „ce", pe care, instinctiv, îl bravă. Atunci, Skye se sumeți, uitând de orice prudență și, întinzând un braț spre cadavrul atârnat de creanga copacului, întrebă:

– Și el aparține poporului mariposian?

Fizionomia necunoscutului rămase aceeași; dar, pentru o clipă, își miji ochii. Apoi răspunse pe un ton calm:

– Așa îi pedepsesc mariposienii pe trădători, seniorita.

Nicicând nu și-ar fi închipuit Skye că în așa de puține cuvinte s-ar putea cuprinde atâtea stări: cruzime, dispreț, tiranie. Simțea trufia acelui bărbat. Nerușinarea lui o îngrozi, căci acum era sigură de un lucru: responsabil de moartea spânzuratului era chiar el.

Ar fi vrut să-i mai vorbească, să-i arunce în față indignarea care o năpădise, să-i conteste dreptul de a proceda astfel; dar glasul ferm al lui Jimmy o împiedică:

– Haide, Skye, vino. Acum, imediat!

Vorbea englezește și, cu toate că cei din grup nu-l înțelegeau, nici unul nu se înșelă în privința tonului de comandă bine auzit. Cu toții păreau domoliți, chiar și căpetenia lor. Ba Skye avu chiar impresia că un surâs palid destinsese, doar pentru o clipă, figura șoimului; dar iată că, imediat, se auzi mustrată cu asprime:

– Bun. Ia-o repejor din loc, asemenea unei fetițe cuminți și nu te mai băga unde nu-ți fierbe oala.

O mișcare bruscă a lui Skye sili calul să se cabreze, dar nu înainte ca oamenii să fi zărit purpura ce-i năvălise în obraji.

În timp ce le întoarse spatele, ca să-l urmeze pe Jimmy, îi auzi râzând. Mânia o făcu să bâiguie:

– Cum de îndrăznesc să se poarte astfel? El este cel care a hotărât spânzurarea bietului om, îți dai seama? Și pe urmă ne alungă cu atâta obrăznicie. Sunt sigură cu nu avea dreptul s-o facă. Îmi vine să-l caut pe generalul Alejo, ca să-i spun ce gândesc.

Mai vorbi, astfel, o vreme, fără să se uite spre Jimmy, care cam pălise în timp ce picături de sudoare i se iviseră pe frunte. Fata amuți pe loc, furia i se stinse. Nu s-ar teme Jimmy atât de tare fără motiv, gândi ea.

Ajunși sub adăpostul arborilor, fata vru să mai vadă o dată ce se întâmpla în urma lor. Călăuzele erau tot acolo. Deși soarele strălucea minunat, deși iarba te îmbia cu verdele ei fermecător, iar fluturii păreau mai frumoși ca oricând, în jur părea să plutească o anume primejdie...

Skye se înfioră. Jimmy se șterse pe frunte. Fata întrebă:

– Cine crezi că era persoana?

– De unde vrei să știu!

Jimmy părea prost dispus, astfel că fata nu mai vorbi, până în clipa în care îi regăsiră pe ghizi; aceștia îi așteptau, vizibil stânjeniți, ascunzându-și adevărata stare sufletească îndărătul unui șuvoi de cuvinte.

– Ar fi timpul ca seniorita să se întoarcă acasă. Drumul e lung, serile răcoroase. Trebuie să ne grăbim.

În timp ce dădeau pinteni cailor, Skye îi întrebă:

– Cine este bărbatul acesta?

Nu au încercat deloc să dea impresia că n-ar fi înțeles întrebarea. Dar cel mai vârstnic ridică din umeri:

– Nu știm, seniorita.

– Bine, le răspunse ea, sec; vă privește dacă nu vreți să-mi spuneți, însă e păcat că nu sunteți mai binevoitori... Plimbarea ne-a plăcut, iar dumneavoastră ați fi fost cu prisosință răsplătiți.

Băieții se priviră descumpăniți, atacul fusese direct.

– Nu vreți să-mi spuneți numele persoanei? continuă fata, de data aceasta cu blândețe. Oricum, ceea ce vreau este să-mi spuneți adevărul, nu minciuni.

Cel mai tânăr șovăi o clipă, se uită peste umăr, ca și cum se temea să nu fie cumva auzit și murmură:

– *El Diablo.*

– Diavolul! exclamă Skye. Ce ridicol! Cum așa? Un om poate fi diavol?

– Este o poreclă, seniorita. Mai mult nu știu.

Vorbea cu atâta sinceritate, încât Skye fu încredințată că spunea adevărul. Îl ajunse din urmă pe Jimmy, căruia îi relată spusele tânărului mariposian.

– Trebuie să ne interesăm. S-ar putea să fie un bandit din partea locului. Ori vreun mare proprietar de pământuri sau cine știe ce fermier bogat, deși mă îndoiesc; nu le-ar fi fost atât de teamă băieților de el. Oare de ce nu m-am gândit să cer ambasadei un raport confidențial asupra Mariposei, înainte de a fi plecat de la New York? Dar amintește-ți că aveai intenția să navighezi în Marea Caraibilor.

– Ceea ce am și făcut.

– Fără îndoială, numai că n-ai adăugat, decât când am ajuns în larg, că voiai să te oprești și în Mariposa. Acum poate că-ți vei schimba planurile; plimbarea a dat deci un rezultat bun.

– Să-mi schimb planurile? exclamă tânăra Skye. Dimpotrivă, acum sunt și mai hotărâtă să văd țara asta... Dacă îți închipui că un bandit de trei parale o să mă facă să părăsesc de frică Mariposa, te înșeli amarnic.

– Dar mai sunt atâtea alte locuri în care te-ai putea plimba, oftă Jimmy.

– Când mă gândesc la individul acela, reluă Skye, sunt de-a dreptul furioasă. Dacă aș fi avut un revolver, cred că aș fi tras în el.

– Nu m-aș lăsa pradă unor atari fantezii, îi răspunse Jimmy, de data asta mai rece. Oricum, de-aici înainte poate că n-ar fi rea ideea să iei cu tine o armă, când te plimbi. Dar,

pentru Dumnezeu, să nu ucizi pe nimeni! Dar un foc tras în aer poate speria...

– Cred că nici chiar o bombă atomică nu i-ar înfricoșa pe niște oameni de teapa ăstora, dar îți voi urma sfatul.

– Nu știu ce să mă mai fac cu tine, se căină diplomatul. Incidentul de adineauri ar fi dovedit oricui că Mariposa nu-i un loc de tihnă. Te rog, Skye, vino cu mine în Chile. Mai târziu, când o să-mi iau un concediu, venim din nou aici.

– Dragul meu Jimmy, pentru nimic în lume n-aș vrea să-ți compromit cariera diplomatică.

– La naiba cu așa ceva! mormăi Jimmy. Ești pentru mine o grijă mai mare decât toate serviciile diplomatice puse cap la cap. Ce-ți trebuie ție este un bărbat. Și... cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Skye izbucni în râs.

– Crezi că numai un soț m-ar putea feri de o bandă răufăcătoare? Nu-ți mai face atâta sânge rău, Jimmy, sunt în stare să mă apăr și singură. Nu mi-e frică de nici un bărbat. Nici chiar de *El Diablo* în persoană!

II

„În sfârșit, singură!"

Skye rosti cuvintele acestea cu glas tare, pe când tocmai se deștepta în foșnetul valurilor ce dezmierdau pântecele iahtului.

Sări din pat și dădu fuga la hublou, ca să-și lase fața alintată de briză.

„Sunt fericită, sunt fericită!" strigă ea.

Noaptea trecută fusese înăbușitor de caldă. Dar acum, deși soarele ardea, era încă răcoare; Skye își duse brațele deasupra capului, era gestul de extaz al unei ființe împătimite de viață, dornică să întâlnească neștiutul.

„Singură! Singură!"

Da, era, în sfârșit, singură, liberă să facă tot ce-i poftea inima, era propria ei dădacă. Ani de-a rândul o sâcâise conștiincioasa supraveghere a tutorilor. După moartea tatălui ucis la Dunkirk, fusese încredințată unei mătuși. O iubea, ce-i drept, pe sora tatălui ei, dar și prea-multa ei blândețe o sufoca, precum și principiile de care mătușa Hilda nu voia să se despartă, în pofida vehementelor proteste ale nepoatei.

„Nu cred că vom putea face asemenea lucru", spunea deseori, cu glas blând, dar hotărât, mătușa.

Când muri bunicul ei american și când Skye moșteni uriașa lui avere, ea descoperi că nici în America nu i-ar fi fost mai ușoară viața. Necontenit apăreau rude, oameni ai legii, bancheri, consilieri financiari de tot felul, sortiți să-i dirijeze existența, să-i spună ce trebuia făcut, să interzică tocmai ceea ce își dorea mai mult, adică singurătatea și posibilitatea de a vedea lumea întreagă.

Cât de nesuferit îi era cuvântul „Nu"!

Acum, în sfârșit, singură pe iahtul ei, la mii de mile depărtare de Anglia sau de New York, putea să facă ce-i poftea inima. Acum plecase și Jimmy. Bietul Jimmy, care își făcea atâtea griji și care o tot sfătuise până în ajunul plecării.

– Te rog să fii prudentă, o implorase el, după ce se convinsese că orice tentativă de a o îndupleca să-l urmeze dădea greș.

– Bineînțeles, nu-ți face griji.

Mai lesne îi era ei să spună acest lucru, decât lui să o creadă; de fapt asta o dovedea cuta adâncă ce-i brăzda fruntea. Dintr-o pornire sincer afectuoasă, tânăra fată își lipise obrazul de cel al vărului, încercând să-l liniștească:

– Ai fost atât de drăguț cu mine, dragul meu Jimmy! Nu voi uita niciodată, așa că o să încerc să nu fac nerozii!

– Să te audă Cel de Sus! oftă el. Dacă ești vreodată la ananghie, știi unde mă poți găsi. Iar dacă voi părăsi cumva ambasada, fie și numai pentru o zi, două, te voi înștiința printr-o telegramă unde anume pot fi găsit.

Skye își flutură mâna până ce avionul dispăru, apoi se reîntoarse pe iaht, puțin rușinată din pricina simțământului de eliberare ce-i stăpânea ființa. Cu toate că de mult își dorise o descătușare; observațiile membrilor familiei, chiar întemeiate pe bune intenții, o apăsaseră dintotdeauna.

Masa de seară o luase singură; apoi, așezată pe punte, contemplase marea atât de strălucitoare sub lumina stelelor. Dar, acestei imagini liniștitoare i se suprapunea o alta: spânzuratul cu gura deschisă și ochii ieșiți din orbite.

„Diavolul!"

Necontenit îi reveneau în memorie cuvintele bărbatului cu profil de șoim, cel căruia - după spusele călăuzelor - i se zice El Diablo. Cine era el, de fapt? Unde trăia? Ce putere avea?

Revăzu în amintire linia gurii, sclipirea metalică a ochilor și trufașa lui siguranță de sine. Cât de nestingherit era și de stăpân pe gândirea lui... În timp ce Jimmy se umilise.

„El Diablo". Nume pe potriva unui ucigaș. Nicicând nu avea să uite jignitoarele sale cuvinte: „Ia-o repejor din loc, asemenea unei fetițe cuminți". Obrajii i se învăpăiară în beznă, o mânie clocotitoare îi umplea sufletul. O, de-ar putea să-i vâre înapoi în gâtlej vorbele acelea! De-ar putea să-l umilească în fața oamenilor care tremurau de frica lui și pe care îi ucidea fără să primească vreo pedeapsă! L-ar osândi, l-ar băga la închisoare, din poruncă guvernamentală și astfel și-ar găsi sfârșitul banditul acesta orgolios, primul bărbat care îndrăznise să o înfrunte.

III

Gândul proiectatei răzbunări o înflăcărase în așa măsură, încât adormi cu greu. Iar când, în sfârșit, izbuti să treacă în lumea viselor, acestea îi fură bântuite de două chipuri omenești: al mortului și al ucigașului.

„El Diablo". Până și în vis îi auzea glasul odios: „Nu te băga unde nu-ți fierbe oala".

Trezindu-se, la un moment dat, își auzi propriul glas răspunzând: „Cum îndrăznești? Demone!"

Acuma se făcuse ziuă, dar planurile din ajun îi reveniră limpezi în memorie. Se îmbrăcă repede, hotărâtă să exploreze Jacara... Plimbarea călare avea să o facă abia după-amiază.

Dar, mai înainte, scrise câteva rânduri mătușei Hilda. Fără să mintă de-a dreptul, îi dădu a înțelege că Jimmy se afla cu ea. Mătușa Hilda se temea întruna „de toate cele câte se pot întâmpla prin străini".

După ce își împlini această datorie, Skye zări pe cheu* un biet sărman; îi dădu zece pesos și îl rugă să ducă la poștă scrisoarea. Omul se învoi pe dată, fericit că primise atâția bani pentru o nimica toată.

Era încă foarte devreme când Skye părăsi iahtul, îmbrăcată cu o rochie de pânză albă, fină; luase cu ea și o umbrelă ocrotitoare. După numai câțiva pași, văzu oameni care o măsurau admirativ, unii bărbați se minunau cam zgomotos, spunându-și cu glas tare părerile. Dar Skye se prefăcea a nu înțelege. Nimic din toate acestea nu o stânjenea.

Atenția de care se bucura, îndeosebi din partea bărbaților, nu o interesa. Lui Jimmy îi spusese adevărul când declarase că-i urăște. Nu-i dăduse chiar deplină crezare, dar numeroși tineri din Anglia și America i-ar fi putut dezvălui, în această privință, amănunte și mai convingătoare.

– Îmi spuneți că sunt rea, îl pusese Skye la punct, cândva, pe un ofițer din gardă, căruia îi respinsese cererea în căsătorie. Oare-i vina mea că v-ați îndrăgostit de mine? Nimeni n-ar putea să afirme că v-aș fi încurajat.

– Este adevărat; dar nu înțelegeți că nu mă pot împiedica să vă iubesc? Sunteți atât de frumoasă! Orice bărbat căruia îi ieșiți în cale vă admiră. Și cu toate acestea...

– Cu toate acestea?

* *Estradă de-a lungul unui țărm (variantă de la chei) n.t.*

– Sunteți dură! mărturisi el întru sfârșit. Ceva în dumneavoastră nu-i feminin.

– Spuneți asta fiindcă nu mă arunc în brațele dumneavoastră. Dar vă repet: nu o să vă fiu soție. Și nici a altuia nu voi fi.

– Lăsați-mă să încerc... să vă învăț să mă iubiți! o imploră tânărul ofițer.

– De ce să ne mai pierdem timpul, când știu prea bine că nu veți reuși?

– Dar vă iubesc! stăruia cu disperare ofițerul. Îngăduiți-mi să vă sărut măcar o dată. Fie și numai ca să ne luăm rămas bun.

Dar Skye i-o curmă, disprețuitoare:

– Nu-mi place să fiu sărutată, iar contactul buzelor dumneavoastră mi-ar displăcea cu siguranță.

L-a văzut schimbându-se la față și a simțit că fusese cumplit de brutală. „Dar ce altceva aș fi putut face?" se întrebase ea. Îl detesta pe tânărul acela, ca și pe toți ceilalți care o înconjurau, tocmai pentru că îi știa interesați, atât de banii, cât și de frumusețea ei; nici unul nu încerca să-i cunoască „eu-l". De altfel, în adâncurile inimii ei, rămăsese deschisă o rană, răspunzătoare de atitudinea ei deloc normală. Dar la lucrul acesta nu voia să se mai gândească.

– Ceea ce bărbații denumesc iubire, îi spusese ea într-o zi mătușii, profund șocate, nu este decât senzualitate și poftă trupească.

Acum însă, iat-o dezbărată de viața mondenă, la care mătușa ei ținea atât de mult; balurile, cursele de cai, vânătorile din timpul iernii și lanțul nesfârșit de cocteiluri, de prânzuri și cine, de serate teatrale - totul făcea parte din trecut. „Si apoi, ce însemnau toate astea, dacă nu adevărate licitații la care fetele sunt vândute celor mai buni ofertanți?" se întrebase ea deseori.

Skye nu agrease niciodată vârtejul monden; o plictisea de moarte. Era dornică de neprevăzut și de călătorii. În sfârșit, visele ei aveau să prindă contur.

Ar fi avut chef să alerge, să sară, să strige de bucurie... Dar în loc să se manifeste astfel, ea străbătu cuminte străzile înguste dar pitorești, unde se aflau și cele mai frumoase magazine din Jacara. Mult mai sus, parcă deasupra orașului, se înălțau case albe cu acoperișuri plate, umbrite de arbori mari și îngrădite de smochini verzi și de garduri de fier îmbrăcate în viță. Acolo își duceau viața mariposienii cei înstăriți; în case cu ferestre zăbrelite, potrivit unei tradiții spaniole, pentru ca fetele să fie ferite de eventualii *caballeros* curtezani.

Dar existau și alte adăposturi, cocioabe de pământ sau de bambus, lipsite până și de cele mai simple nevoi ale vieții; în ele trăiau indienii, negrii și oamenii cei mai săraci din Mariposa. Copiii alergau de colo - colo dezbrăcați, neînchipuit de slabi, scormonind cu degetele prin gunoaie sau prin pârâiașe, în speranța că ar putea găsi o fărâmă de hrană. Orb față de suferința lor, palatul se contura pe albastrul intens al bolții cerești.

Skye își ridică privirile în direcția lui și scrâșni din dinți:

– Dictatori și bandiți, iată-mă, am venit! murmură ea.

Totuși, oricine ar fi fost descumpănit văzând-o că pentru dejun se întoarce pe iaht. Părea mai modestă decât la plecare.

Pretutindeni pe unde trecuse, fusese primită cu entuziasm; negustorii o primiseră cu brațele deschise și, cu toate că ar fi fost gata să-i vândă orice-ar fi dorit din prăvăliile lor, deveneau tăcuți ori de câte ori ea le cerea unele informații. Când pomenea de Alejo, amuțeau de-a dreptul, iar când rostea numele lui El Diablo, se închideau în ei, asemenea unor scoici. În privința celui de al doilea, știau foarte bine despre cine era vorba, dar nu recunoșteau acest lucru.

– *Excusa, señora,* nu înțeleg.

Primea întruna același răspuns. Dar știa, fără putință de tăgadă, că o înțelegeau perfect.

„O să descopăr eu mai multe, chiar de va fi ultimul lucru pe care îl voi mai face în viața mea!“ se jură ea.

După dejun îl chemă pe stewardul Evans ca să-i ceară cele cuvenite pentru a-și schimba îmbrăcămintea. În ciuda protestelor mătușii Hilda, refuzase să ia la bord o cameristă.

Știa ce povară de nesuportat deveneau femeile când se aflau pe mare - gemeau întruna, îndurau anevoie răul de mare, aveau tot felul de pretenții. Evans se putea ocupa de ea tot atât de bine ca orice subretă, minus sâcâielile.

Când Skye fu gata, o aștepta un taxi angajat să o ducă la grajdurile de unde închiriase cai pentru toată durata șederii ei în Mariposa.

Proprietarul, un bărbat de vârstă mijlocie, care nu părea să se simtă bine decât în șa, se arătă extrem de volubil, dar când Skye pomeni de El Diablo, observă așternându-i-se pe chip aceeași mască inexpresivă.

– Ascultă, Mire, i se adresă ea pe un ton puțin iritat, să știi că nu-ți pun nici o întrebare doar din simplă curiozitate. Dar uite - nu știu dacă băieții dumitale ți-au spus ceva - ieri, în timp ce mă plimbam cu vărul meu, am întâlnit acest personaj semeț și necuviincios, poreclit, după cum mi s-a spus, El Diablo.

– Am auzit, seniorita, cum să nu. Dar ați făcut rău mergând așa departe. Am fost foarte nemulțumit de băieți, tocmai fiindcă nu s-au supus ordinelor mele.

– Dar pentru ce ați dat asemenea ordine? Am tot dreptul să vizitez țara, nimeni nu o să mă împiedice. Susțineți că ar fi interzis ca cineva să depășească un traseu ce-ar însuma mai mult decât câteva ore de drum pornind de la Jacara?

– Exact așa, seniorita. Ieri s-a făcut o greșeală. Azi nu va mai fi la fel.

– Ce om este acesta căruia i se zice El Diablo?

– *Excusa*, însă n-am habar, seniorita. Nici măcar n-am știut de existența lui. Ar fi însă de dorit ca o persoană așa de tânără și de frumoasă ca dumneavoastră să nu-și asume nici un risc.

Skye se simțea ca în fața unui zid: nimeni nu avea să-i spună vreodată tocmai ceea ce voia să afle. Clocotea de mânie.

Având o situație financiară atât de bună, ea fusese răsfățată încă din copilărie. Orice dorință îi era îndeplinită, primea tot ce își dorea, în afară de libertate. Nu știa ce înseamnă să fii refuzat.

Un grom o ajută să urce în șa, în timp ce alți doi bărbați apărură călări.

– Acestea sunt călăuzele care mă vor însoți astăzi? îl întrebă ea pe geambaș. Unde sunt cei de ieri?

– Regret, seniorita, sunt angajați în altă parte. Cei pe care îi vedeți au experiență, or să vă prilejuiască o plimbare frumoasă.

Skye se uită cu atenție la nou-veniți; unul era indian, celălalt, cu trăsături aristocratice, părea să fie un mariposian. O privirǎ calm, cu un aer nepăsător, fără să înțeleagă prea bine de ce le-ar fi refuzat, fără un temei, compania.

– I-aș fi preferat pe băieții de ieri, spuse totuși Skye.

– *Pardone, señorita.* Mâine, poate; astăzi, însă, nu-i posibil.

– Foarte bine.

Îndemnându-și calul spre ieșire, se întrebă dacă nu cumva era cam capricioasă... De ce să fi preferat niște băieți fricoși, care o ștерseseră încă de la ivirea unei părelnice primejdii?

Briza mării se făcu simțită mai puternic; fata își reținu pălăria pe cap, apucând-o de boruri. Nu mai căzuse în greșeala de a fi îmbrăcat, ca în ajun, un pantalon strâmt. Îl schimbase cu o fustă de piele moale de un brun-roșcat, garnisită cu franjuri, ca fustele americane; și-o confecționase în California. Acum o asortase cu o bluză din mătase verde, răcoroasă. Se simțea liberă și fericită. Pentru o clipă, dădu uitării dezamăgirile și iritația încercate dimineață; nu mai era stăpânită decât de un singur gând: lumea era minunată, i se dăduse un animal ascultător, cu instincte precise, așa cum îi plăcea ei.

În timp ce calul înainta pe marginea drumului, Skye zări o mașină lungă, americană care le ieșea înainte cu viteză. După ce a încetinit, a oprit; șoferul, un ofițer al armatei mariposiene, a coborât și a salutat-o pe Skye lipindu-și zgomotos călcâiele și dezvelindu-și dinții albi într-un surâs ospitalier.

– *Come esta, señorita Standish?* întrebă el. Mi-era teamă că nu vă găsesc. Am fost pe iaht, dar plecaseți.

– Voiați să mă vedeți pentru un motiv important?

– Da, seniorita. Este vorba de un mesaj, adresat dumneavoastră de către însuși *El Supremo*!

– Sunt de-a dreptul onorată, îi răspunse Skye, gândind că Jimmy ar fi mândru de diplomația ei.

– El Supremo m-a însărcinat să vă pun în gardă, seniorita, și vă roagă să nu vă depărtați prea mult de oraș. Este primejdios pentru o fată atât de ispititoare să călătorească mai departe fără o escortă potrivită.

– Ce crede El Supremo că mi s-ar putea întâmpla? - vru să știe fata.

Ofițerul păru stânjenit, ridică mâinile a necunoaștere și înălță din umeri.

– Multe lucruri se pot întâmpla, răspunse el, evaziv. El Supremo nu a precizat ce riscuri pot interveni. Dar vă sfătuiește să nu vi le asumați.

– Probabil că totuși prevede ceva, stărui Skye. Peste ce aș putea da în câmpie? Peste animale sălbatice, peste primitivi? Peste... bandiți?

– Nu, nu seniorita, peste nimic din toate astea. De altfel cum aș putea ști ce anume gândește El Supremo?

Același fel de a se eschiva, își spuse Skye, amuzată de vizibila stânjeneală a ofițerului.

– Ascultați la mine, senior, am cu mine doi bărbați robuști, care mă vor ocroti. În plus, un prieten excelent. Și puse mâna pe micul revolver agățat de cordon și vârât în tocul lui de piele.

– Vreți să-i spuneți lui El Supremo, reluă ea cu glas limpede, că solicitudinea domniei sale mă onorează, dar că, fiind de neam englezesc, nu m-aș putea nici speria, nici alarma din pricina cine știe cărui bandit de operetă dacă, întâmplător, aș vedea vreunul ascuns prin împrejurimi?

Traduși în spaniolă, termenii păreau și mai insultători. Când tăcu, Skye auzi o exclamație scurtă și atunci băgă de seamă că, în afară de ofițer, o mai auzise un grup de oameni adunați, veniți nu se știe de unde, atrași probabil de apariția mașinii palatului, ca și de însăși înfățișarea ei atât de europeană.

– *Gracias, señor*, spuse ea, înclinându-se cu politețe.

Și, înainte ca ofițerul să fi avut timp să-i răspundă, porni brusc mai departe, schițând un zâmbet. Iată că Alejo, El Supremo, avea la ce să reflecteze. Cu ce titlu ridicol se împopoțonase! Chiar dacă existau în țara lui primejdii, el trebuia să fie vigilent și să le suprime, astfel încât turiștii să poată circula în voie, fără teamă.

Skye reluă drumul pe care mersese în ajun. Dar, mult mai devreme decât s-ar fi așteptat, unul dintre ghizi îi sugeră să schimbe direcția, să o ia spre nord. Fata șovăi o clipă, apoi încuviință.

Au urcat multă vreme pe un drum de pământ roșu, bătătorit; s-au încrucișat cu măgăruși încărcați de baloturi peste care se așezaseră femei ce molfăiau câte un trabuc. De asemenea, au întâlnit trăsuri scârțâitoare la care fuseseră înhămați boi; semănau cu niște cabane pe roți... Au întâlnit și țărani bătrâni, spătoși, duri ca stânca; duceau la oraș produse din fermele lor: păsări, ouă și fructe.

Cât timp nu se depărtaseră prea mult de Jacara, au mai trecut pe lângă niște ferme; dar, după un timp, drumul s-a întrerupt și s-au pomenit în câmpia sălbatică, deși fermecătoare și aparent nelocuită. Curând, au început să urce pantele dealurilor care despărțeau orașul de interiorul țării. Era același lanț pe care Skye îl străbătuse alături de Jimmy cu o seară înainte; iar fata, înzestrată cu un pronunțat simț al

orientării, înțelese că nu erau prea departe de ținutul aflat sub dominația lui El Diablo.

Încântată de frumusețea peisajului, Skye continua să înainteze, nemailuând în seamă nici oboseala, nici setea. Dintr-o dată, ea observă că strălucirea soarelui pălea, că și căldura se molcomise. Își privi ceasul de la mână și, pentru prima oară de când plecaseră, ea se întoarse spre a schimba câteva cuvinte cu oamenii care o urmau:

– Este târziu, ar trebui să facem cale-ntoarsă.

Spre marea ei uimire, îi auzi protestând.

– Dacă seniorita ar vrea să meargă puțin mai departe, o sfătui mariposianul, ar da peste o priveliște minunată, *suramente bello*. Încă o milă sau două...

– Mi-ar face mare plăcere s-o admir, răspunse fata, vrând să se arate binevoitoare.

Skye își îndemnă calul să meargă la trap. În jur, aceeași câmpie sălbatică, dar și mai neprimitoare; dar după ce traversară o pădurice, ajunseră într-o vale acoperită, toată, de verdeață.

– Despre locul acesta îmi vorbeați? întrebă Skye.

Decorul era într-adevăr frumos, dar nu le întrecea cu nimic pe cele văzute mai înainte.

– Nu, seniorita, mai avem încă puțin până acolo.

La un sfert de oră după aceea, o tăiară din nou printr-un crâng. Skye își croi destul de greu cărare, crengile veneau până jos și aproape că era nevoită să se culce pe grumazul calului. Păsări gureșe umpleau văzduhul cu larma lor, ba chiar văzu papagali dintr-aceia viu colorați zburând din copac în copac. În sfârșit, ieșiră într-un luminiș, apoi o altă vale se deschise în fața lor, tivită în depărtări de un lanț muntos, cu reflexe arămii.

– Este foarte frumos, spuse ea, ținându-și calul pe loc, dar acum cred că trebuie să ne întoarcem.

– Să mai mergem doar puțin, seniorita, o rugă mariposianul; avem de văzut o cascadă...

– În altă zi! se arătă mai categorică Skye.

Soarele cobora spre apus. Plecaseră de mult, noaptea avea să-i învăluie înainte de întoarcerea lor în Jacara.

– *Con permissio, señorita*, dați-ne voie să vă arătăm cascada.

De data aceasta vorbise indianul; în ochii lui melancolici se citea parcă o rugă.

– Dar pentru ce țineți atât de mult să mă conduceți până la cascada aceea? întrebă fata. Putem veni altă dată...

– Dar poate că atunci nu voi putea fi și eu cu seniorita, răspunse indianul, într-o spaniolă ciudat de corectă. Este un loc de care mă leagă amintiri. Fiți bună, seniorita!

– La ce distanță de aici se află cascada?

Fără îndoială că Jimmy n-ar fi îngăduit asemenea lucru, dar ea nu voia să se comporte meschin cu niște oameni care atât de mult doreau să-i fie pe plac.

– Numai câteva minute mai avem, seniorita, nu mai mult... Poate cinci sau trei...

Skye izbucni în râs. Știa foarte bine că pentru un indian timpul și distanța nu spun mai nimic.

– Foarte bine, se învoi ea. Vă mai îngădui zece minute. Dar dacă atunci n-am dat încă de cascada voastră, eu mă întorc. Ați înțeles?

– *Si, si, gracias, señorita.*

Acum, erau numai un zâmbet. Skye își continuă drumul spre dreapta, unde zărea stânci.

Trecură astfel zece minute, un sfert de oră și încă cinci minute peste... Nici vorbă să se întrezărească vreo cascadă. Totuși, Skye nu dădu nici un semnal de întoarcere. I se părea că totuși se apropie de țintă, de vreme ce pe sub copaci desluși un pârâiaș pe ale cărui maluri creștea o ferigă ciudată, cum nu mai văzuse în viața ei.

Mergeau, mergeau întruna. Iar pârâiașul nici nu se lărgea, nici nu se adâncea. Au trecut și de stâncile zărite mai înainte și au ajuns într-o altă vale cu iarbă și flori. Atunci Skye începu să-și piardă răbdarea:

– Dacă o să tot mergem așa, o să ne prindă miezul nopții, spuse ea pe un ton sec. Să ne întoarcem la Jacara. Aici o să venim într-altă zi, când o să plecăm de-acasă mai devreme.

Skye îi pironi cu privirea pe cei doi ghizi - simți, nu prea limpede însă, că nici gând nu aveau să o asculte; dar înainte ca ei să fi scos o vorbă, chipurile lor se luminară ca prin farmec. Indianul chiar slobozi o exclamație:

– Nu cumva am ajuns? întrebă Skye, întorcându-se și sperând că va vedea, în sfârșit, cascada mult făgăduită.

Dar în locul ei zări apropiindu-se un grup de cowboy; se țineau strâns unul lângă altul, alcătuind astfel, pe covorul de iarbă înflorată, o masă compactă, ca o pată de culoare mai închisă; semănau cu cei întâlniți în ajun.

În străfulgerarea unei clipe, îi veni ideea să fugă. Este drept că voia să știe cât mai multe despre El Diablo, dar nu avea chef să-l vadă la ceas de noapte. Și cu toate acestea... Era absurd, firește. Zadarnic încercase să culeagă date despre el, așa că, oricum, luase hotărârea să-l înfrunte, descoperindu-i, poate, chiar ascunzișul.

Mult mai bine era, desigur, să-i braveze insolența decât să mai suporte atâtea rețineri privitoare la persoana lui. Aruncă o privire fugară călăuzelor - oare aveau să-și ia tălpășița ca cei din ajun? Nicidecum; stăteau locului, nepăsători și neclintiți, privind spre călăreți.

– Cine vine spre noi? întrebă fata, gândind că măcar o dată o să i se spună adevărul. Se izbi, însă, de aceleași figuri inexpresive, care ascundeau totul în afară de duplicitate.

– Nu știm, seniorita. Mai bine să-i așteptăm.

Skye își mână calul mai în față, știind că ghizii o urmau. Călăreții erau mai numeroși decât cei din ziua precedentă. Înaintau repede, dovedind acea siguranță de sine caracteristică cowboy-lor din Mariposa. Păreau mai bine îmbrăcați decât cei întâlniți prima oară; și ei purtau pantaloni largi, dar pe umerii mai multora flutura o mantilă scurtă, denumită poncho, ale cărei culori vii - roșu, albastru, galben - îi transformau într-un spectacol pitoresc.

Din grupul lor lipsea însă un bărbat. Skye își dădu îndată seama de acest lucru; lipsea cel pe care credea că o să-l revadă - căpetenia cu profil vulturesc și umeri largi. Nevăzându-l, încercă dezamăgire.

Bărbații se opriră din galop, într-un chip cam teatral, iar cel care îi conducea - un ins de vârstă mijlocie, cu mustăți negre - își scoase pălăria.

– *Buenos dias, señorita.*

– *Buenos dias, señor.*

Se apropie mai tare de Skye, până ce scările șeilor se atinseră, și îi întinse mâna dreaptă. Fata surâse, strângându-i-o, dar... brusc, înțelese intenția călărețului. El se aplecă și, cu un gest rapid al mâinii libere, îi scoase revolverul din tocul prins de cingătoare.

Skye încercă să-și desprindă mâna din degetele încleștate care o rețineau, dar se lăsă repede păgubașă. Avea împotriva ei doisprezece bărbați... chiar paisprezece. Călăuzele ei nu schițaseră nici un gest menit să o apere.

– Vă rugăm să ne urmați, seniorita, grăi bărbatul cu mustăți negre.

– Unde mergeți? întrebă Skye.

– O să vă arăt îndată drumul.

Glasul lui era calm, dar fata înțelese că nu-i stătea în putere nici să protesteze, nici să refuze.

Bănuia că ghizii nu aveau să opună rezistență - împotrivă îi stăteau paisprezece oameni și nici revolver nu mai avea.

Își înălță privirile, cu semeție și porni la drum. Nu putea face, nu putea spune nimic. Oamenii erau tăcuți și înaintau repede. Skye presimți că traseul va fi lung. Avea deci timp să se calmeze, să cugete.

Aventură își dorise? Iată că acum o trăia. Oricine ar fi putut să-și dea seama că El Diablo era capul răutăților, că o răpise ca să capete, apoi, o sumă de bani. Ce ușor căzuse în capcană! Cât de jignită se simțea! Își reaminti totodată presimțirea încercată în momentul în care văzuse că alții erau

ghizii ce urmau să o însoțească. Atunci ar fi trebuit să înțeleagă că se urzea ceva...

Ce haz avea să facă Jimmy! Oare cât de mare era suma pe care o pretindeau? Două sau trei sute de livre ar fi de-a dreptul fabulos pentru un bandit. Pentru ea, însă, mulțumită lui Dumnezeu, n-ar însemna mare lucru.

Se gândi să-și procure banii, fără să apeleze la Jimmy. Căpitanul iahtului i-ar fi putut procura, la început, o parte din sumă; apoi ar fi telegrafiat la New York să i se trimită restul. I se părea totuși stupid să se găsească într-o atare situație chiar a doua zi după plecarea vărului.

Pe de altă parte, avea de gând să scrie un articol trăsnet! De pe-acum vedea în paginile ziarelor, tipărit cu litere de-o șchioapă: „Moștenitoarea unui rege al petrolului răpită de bandiți".

Lucrul acesta ar dovedi însă deplina decădere a moravurilor din Mariposa, iar Alejo ar apărea drept un mare imbecil.

O avertizase, ce-i drept; era un argument în favoarea lui. Dar ea nu se afla decât la patru sau cinci ore distanță de Jacara, așa că domnia sa ar fi putut să controleze mai bine faptele unor astfel de pescuitori în ape tulburi.

„Da, mi se pare că asta ar fi o treabă cu adevărat bună", decise fata și se apucă să compună în gând textul ce ar urma să ia calea presei. Cunoștea pe cineva la *New York Times*, căruia i-ar și trimite o telegramă de îndată ce avea să fie liberă.

Galopa cu spor, fără să fie câtuși de puțin speriată. Probabil că escorta ei nu avea de gând să o brutalizeze și, cu toate că i-ar fi plăcut să-și simtă revolverul la șold, înțelegea prea bine că tot nu s-ar fi putut sluji ca lumea de el împotriva celor paisprezece bărbați purtători de arme.

Înaintau și ei, necontenit, în timp ce clinchetul harnașamentelor însoțea, ca un fond muzical, gândurile fetei. „Oare cât avea să dureze cavalcada aceasta?" se întrebă ea, plictisită. Se îndreptau spre munții roșcovani, care atât de îndepărtați i se păruseră, dar care acum se apropiau în chip

ciudat. Nu încerca să discute cu răpitorii ei; de altfel, era vădit că nici ei nu doreau să-i vorbească.

Prin urmare, înainte, mereu înainte. Munții erau încă departe și, pe măsură ce oboseala începea să o biruie, interesul față de aventura pe care o trăia scădea.

Îi era cald, foame și sete. Oare cum avea să procedeze căpitanul Maclean, văzând că pasagera lui nu se întoarce?

Desigur că avea să ceară informații autorităților locale, după care urma să-i telegrafieze lui Jimmy.

Skye își linse buzele peste care se așternuse praf și dădu la o parte, de pe frunte, buclele umezite de sudoare. Tocmai se pregătea să le ceară un răgaz, când trupa își încetini mersul: mergând la pas, caii se angajară pe un drum de munte, curând transformat într-o simplă cărăruie, unde nu mai puteau înainta decât în șir indian.

Soarele cobora tot mai mult în dunga zării la orizont. Skye avea impresia că trecuse o veșnicie de când călărea.

Deodată, ajunseră într-un fel de strâmtoare străjuită de două creste. Într-o parte se adâncea o prăpastie atât de abruptă, încât fata închise ochii; nu-i plăcea să privească în jos de la mare înălțime. Când își ridică pleoapele, își înăbuși o exclamație de uimire - străbătuse întreg lanțul muntos.

Dincolo de acest lanț, o vale cu vegetație bogată, în care vitele pășteau tihnit iarba grasă. Mai aproape, chiar sub ei, un pâlc de cabane și de corturi, aciuat la umbra stâncilor. Caii înaintau pe un fel de terasă croită în rocă și, deodată, Skye observă cu uimire că muntele era străpuns de multe deschizături - care începeau de la sol și se înșiruiau rânduri-rânduri - săpate în piatră cu mii și mii de ani în urmă, probabil de către vreun trib de constructori pricepuți, bunăoară de incași.

– *Ola! Como va? Ola!*

Grotele erau locuite. Bărbați și femei apăruseră la ușile deschise, pentru a întâmpina cu urale de bun venit micuța cavalcadă; erau, îndeobște, indieni cu păr negru și piele arămie. O măsurau pe Skye cu o curiozitate neascunsă.

Terasa coti în ac de păr, pentru a da într-o alta, mai jos, apoi viră în același chip, până la etajul următor și tot așa, până ce trupa, urmărită de aceleași priviri cercetătoare, ajunse în sfârșit în dreptul taberei. Bărbatul care dirijase răpirea descălecă și luă de căpăstru calul lui Skye. Fata sări jos, cu ușurință.

– Pe aici, seniorita, dacă sunteți bună.

Omul juca rolul unui slujitor care ar fi introdus pe cineva în salonul unei case din Grosvenor Square ori de pe Bulevardul Cinci. Ar fi avut chef să râdă biata fată. El o conduse până la o altă terasă, într-alt fel situată decât celelalte, pe o stâncă ieșită în afară și despărțită de munte printr-o falie adâncă. Potrivit înfățișării lor exterioare, grotele de-aici erau mai puțin numeroase, dar și de mai mari dimensiuni decât celelalte.

În timp ce urca scările, Skye îi auzi pe bărbați îndepărtându-se la trap grabnic, interpelând femeile care așteptau pe lângă corturi și cabane. Treptele erau egal tăiate în piatră, dar înalte; bărbatul mustăcios mergea înainte, pintenii săi argintii zornăiau la fiecare pas.

Ajunși în capul scării, parcurseră câțiva metri pe terasă, dar, pe neașteptate, aceasta se întrerupse. În fața lor se deschidea, brusc, o cavernă. Bărbatul trase o perdea din piele și se dădu la o parte, ca să-i dea fetei voie să intre.

Skye păși pragul. Se aștepta să intre într-o încăpere strâmtă și întunecoasă, dar se pomeni în pragul unei săli imense, inundată de lumină, căci soarele apusului își trimitea razele sale de aur și rubin prin fereastra înaltă lipsită de geamuri, dar prevăzută cu un grilaj.

Podeaua era acoperită de blănuri; un bărbat așezat pe divan se ridică. Era mai înalt decât și-l reamintea Skye, dar trăsăturile feței erau într-adevăr cele care îi rămăseseră întipărite în minte - chip evocând o pasăre de pradă, însă frumos, grav, amenințător, de temut.

Da. Acolo, așteptându-i sosirea, se afla El Diablo.

Se priviră câteva clipe tăcuţi şi parcă încremeniţi. Apoi, o fulgerare din căutătura întunecată a omului aceluia, căutătură care părea că înregistrează, cu arogantă minuţie, totul, o făcu pe Skye să-şi ducă instinctiv mâna la decolteul bluzei.

Tulburarea ei nu ţinu însă decât o frântură de clipă.

– Îmi închipui că am fost adusă aici la ordinele dumneavoastră, senior, nu-i aşa? întrebă ea.

Se ferea să adopte un ton agresiv, vorbea calm, cu o desăvârşită stăpânire de sine. Voia să-l dezamăgească pe El Diablo, în cazul în care el s-ar fi aşteptat să o vadă pierdută de spaimă, dezorientată. Şi chiar i se părea că desluşeşte pe chipul acela sever o străfulgerare aprobativă.

– Buenos dias, señorita Standish. Sunteţi, desigur, ostenită... Poate că vă este şi foame... Aţi dori să vă răcoriţi puţin înainte de a lua cina?

Cuvinte curtenitoare, într-adevăr; dar fiindcă el continua să o privească apăsat, ea se simţi stânjenită din pricina ţinutei oarecum în dezordine. Nu se gândise la lucrul acesta în timpul nesfârşitului drum parcurs, dar acum îşi imagina limpede că obrajii ei erau învăpăiaţi şi plini de colb, iar părul nepieptănat.

Făcând un efort - deoarece privirile lui El Diablo i le reţineau magnetic pe ale ei -, îşi scoase mănuşile, îşi cercetă mâinile.

– Vă mulţumesc... Da, aş prefera să mă ocup puţin de toaleta mea.

– Permiteţi-mi să vă arăt drumul.

El Diablo traversă încăperea. Skye îl urmă. Podeaua era parchetată, iar ca mobilă - în afară de divan - mai văzu un birou, scaune şi câteva mese.

Înainte de a mai avea timpul să mai observe şi altceva, în afară de prima impresie, fugară, El Diablo trase o perdea.

– Sper să găsiţi aici toate cele trebuitoare, señorita, spuse el.

Skye se pomeni apoi singură în cel mai straniu loc imaginat vreodată de mintea ei.

Era, de fapt, o altă cavernă, de formă aproape circulară, mai puțin vastă decât prima, dar mai încăpătoare decât o cameră cât de cât spațioasă. Pereții erau acoperiți de covoare indiene de-un albastru ce-i amintea floarea de brebenoc, patul era foarte jos, lipit de perete și acoperit cu o cuvertură de aceeași culoare. Peste parchet, covoare din piei de puma.

Skye cunoștea această blană, deoarece bunicul ei din California avea o astfel de blană la care ținea mult. Ucisese vietatea în munții Mariposei, unde animalul era denumit „leul Americii" din cauza culorii sale.

Într-unul dintre pereți se decupa o fereastră, zăbrelită cu o grilă spaniolă minunată, ce data, probabil, din veacul al XVI-lea.

Mobila era măiestrit sculptată în lemn de trandafir negru, cu striații albe - un lemn specific acelei țări. La capătul unei mese lungi, o oglindă cu ramă de argint brun.

Totul era surprinzător și de o frumusețe nebănuită. Skye rămase ca încremenită, privind în jur. Apoi văzu pregătite pe o masă un tacâm și o cană de apă din fainață indiană, iar lângă ele un șervet țesut de mână.

Își scoase repede bluza și se spălă nu doar pe față și pe mâini, ci și pe corp, până în talie. Apa rece îi alungă oboseala și o învioră după atâta praf și căldură îndurate de-a lungul drumului. Așezată în fața oglinzii, își aranjă părul, mulțumită că avusese un pieptene în buzunarul fustei, dimpreună cu pudriera și rujul.

Lângă masă, pe jos, descoperi câteva perechi de încălțăminte indiană, de mărimi diferite; tânăra fată nu se putu împiedica să nu surâdă. „Ce ospitalitate surprinzătoare, își zise ea. Și câte atenții!" După îndelungatele ceasuri de călărie, simțea cu adevărat nevoia să-și scoată cizmele.

Și le scoase cu un suspin de ușurare, apoi își vârî picioarele în perechea cea mai mică de încălțări. Când se ridică de pe scaun, băgă de seamă că lipsa tocurilor o făcea să pară mai mică; deodată, gândindu-se la seara care se apropia, o cuprinse neliniștea. Trebuia fixată suma și,

neîndoios, urmau să aibă loc discuții. Dar tot ea ridică din umeri: la ce bun să-și facă griji, de vreme ce răpitorul se dovedea atât de respectuos și de atent?

Își spuse că probabil aceasta era una dintre trăsăturile lui El Diablo, deloc potrivită cu imaginea pe care ea intenționa să o dezvăluie lumii și anume aceea a unui criminal barbar, setos de bani.

Ce mirat va fi Jimmy, când o să-i istorisească toate astea! Și ce furios, în același timp! Poate că se și aștepta la vreo tărășenie de acest fel, și cât de iritată ar fi ea, dacă l-ar auzi declarând: „Ți-am spus eu!“ Oricum, Skye era mulțumită că se vedea cufundată într-o adevărată aventură; un zâmbet de satisfacție îi flutură pe buze.

Acum, însă, i se făcuse foame. Se mai privi o dată în oglindă, apoi se îndreptă spre perdea, pe care o trase încet. Atunci descoperi că El Diablo o aștepta în celălalt capăt al imensei săli.

În locul pantalonilor de călărie își pusese alții negri, strânși în talie cu un brâu lat, roșu, peste o cămașă de mătase albă. În timp ce traversa caverna, Skye își spuse că toate acestea nu însemnau decât un vis din care avea să se trezească pentru a descoperi că El Diablo era, în fapt, un bărbat tânăr și fermecător, gata să o ducă într-un restaurant la modă, ca să ia cina împreună.

Ideea prinse contur cu atât mai ferm, cu cât spre masa din centrul încăperii se îndreptau doi indieni, care se și grăbeau să aducă platouri din ceramică încărcate cu bunătăți îmbietoare.

Un scaun cu spătar înalt și sculptat îl aștepta pe El Diablo, în timp ce un altul, mai scund, mai puțin ornat, însă larg și confortabil o aștepta pe Skye. Se așeză la dreapta lui El Diablo, iar indienii începură să-i servească.

– Am un bucătar francez, spuse El Diablo. Sper ca bucatele să vă fie pe plac, seniorita.

– Îmi este destul de foame încât o să am poftă de orice, îi răspunse fata, discutând nestânjenită cu el, ca și când s-ar

fi cunoscut de când lumea. De altfel, îmi dau de pe acum seama că totul este delicios.

Tare mult ar fi dorit să-i pună zeci de întrebări, dar socoti că, în felul acesta, i-ar fi acordat un avans tactic - nu era deloc nimerit să o vadă uimită, chiar dacă ea admitea că situația nu era chiar normală.

În timpul cinei au discutat puțin, mai ales că indienii nu părăseau încăperea. Au schimbat doar câteva cuvinte până în clipa în care s-au ridicat de la masă. Skye nu se simțea obosită; dimpotrivă, foarte vioaie, pregătită să-i țină piept ciudatului bandit, care ducea - cum s-ar fi exprimat doamnele engleze - „o viață de lord".

Ridicându-se de pe scaun, fata încercă o temere ușoară: se apropia momentul în care avea să afle adevărul. Cafeaua- așa cum numai un bucătar-șef francez se pricepea să o pregătească - fu servită pe o masă joasă din fața divanului spre care, cu un gest al mâinii, El Diablo o pofti să se îndrepte.

În timp ce indienii strângeau masa, Skye - ca să-și mai ascundă puțin timiditatea - arătă cu degetul spre blana care acoperea podeaua:

– Ce minunată este? De la ce animal?

– Pisică sălbatică. Mișună destule prin pădurile noastre, dar aceasta era un specimen deosebit. Nu deseori sunt atât de mari, iar genul acesta de blană este deseori mai puțin bine conturat. Am avut noroc că l-am putut vâna.

– Sunteți foarte confortabil instalat aici, observă tânăra fată. De multă vreme?

– De aproape un an. Acesta e domiciliul meu. Și, asemenea francezilor și spaniolilor, nu consider lipsa de confort drept o virtute. Doar englezii cred așa ceva.

O anumită nuanță din glasul lui o făcu pe Skye să-și ridice privirile.

– S-ar zice că nu-i admirați deloc pe compatrioții mei...

– Admir mult femeile lor, răspunse el, pe un ton necuviincios, aplecându-se să-și aprindă un trabuc.

Skye roși.

– Vă mulțumesc pentru această cină excelentă, răspunse ea repede și cu un glas ușor înăsprit. Acum... aș fi de părere să discutăm treburi mai serioase.

Ridicând sprâncenele a nedumerire, El Diablo întrebă:

– Mai serioase?

– Da, răspunse ea, ferm. Înțeleg foarte bine de ce m-ați adus aici și nu văd pentru ce n-am discuta deschis. Ce sumă pretindeți?

El Diablo trase adânc din trabuc, apoi, printr-un nor de fum, făcu remarca:

– Ce tânără surprinzătoare am în fața mea.

– Poate că nu sunteți obișnuit cu oameni care merg drept la țintă? i-o întoarse Skye. De la mama mea americană am moștenit obiceiul de a proceda fără ocolișuri, altfel spus de a prefera maniere mai directe decât cele adoptate în țara dumneavoastră.

– Prin urmare, fără alte introduceri, mă întrebați ce sumă doresc?

– Îngăduiți-mi să vă avertizez că ați comite o greșeală dacă ați manifesta lăcomie, îi răspunse Skye.

– De ce, mă rog?

Skye își arcui din nou sprâncenele a mirare.

– S-ar putea să nu pot plăti...

– Ați sosit cu un iaht de mare valoare, observă El Diablo.

– Mi l-a împrumutat un prieten.

El Diablo mai trase din trabuc un timp, înainte de a-i răspunde:

– Așadar, am fost greșit informat, grăi el într-un sfârșit. Înțelesesem că ați cumpărat ambarcația cu o sută de mii de dolari și ceva, în ianuarie trecut.

După un moment de tăcere, Skye exclamă:

– De unde... De unde știți asta?

– Ați rămâne uluită de câte lucruri știu, spuse El Diablo. Și nu încerc niciodată să smulg informații de la străini.

– Ce vreți să spuneți? întrebă fata, oarecum stânjenită.

– Mă refer, de pildă, la... băcan, brutar, măcelar... Sau, cum ați zice în Anglia: Pierre sau Paul, sau Jacques, sau Jean.

– Nu înțeleg.

– Ba cred că înțelegeți perfect. Întrebările pe care le-ați pus dimineață la Jacara, conversațiile purtate prin magazine sau chiar cu o florăreasă din piață, absolut toate, dacă mi se îngăduie să le menționez, fără a mă arăta vanitos, se refereau la unul și același personaj.

Skye puse, cu destulă bruschețe, ceașca pe masă, apoi întrebă:

– De unde ați aflat asemenea lucruri?

– Am la îndemână numeroase mijloace de informare. Deci... vă stârnisem curiozitatea, nu-i așa, seniorita? Dar, întrucât acuma sunteți aici, de ce să nu vă adresați direct mie, pentru atari informații?

Skye amuțise, golită parcă de gânduri. Îl privea încremenită de mirare. Întrucât se întunecase, El Diablo bătu din palme, pentru ca indienii să aducă pe dată - fiecare - câte o lumânare uriașă, aprinsă. Le apropiară de altele, tot mari și albe, asemenea acelora văzute prin biserici, dispuse în jurul imenselor lustre din fier forjat. Spațioasa cavernă dobândi astfel o nouă strălucire, în timp ce altcineva trăgea draperia de la fereastră, pentru a împiedica invazia insectelor atrase de lumină. Skye băgă de seamă că plafonul mult boltit era sculptat cu devize ciudate. Urmărindu-i privirea, El Diablo se simți dator să explice:

– Nimeni nu știe când anume au fost făcute: cu cinci sute sau cu o mie de ani în urmă, când indienii exploatau minele de prin partea locului. Toate grotele acestea au fost săpate cu mâna de către un trib venit, probabil, din Peru și condus de incași. Caverna a fost, poate, cândva, o sală de consiliu; ori apartamentul cine știe cărei căpetenii. Mâine o să vedeți cu ce neasemuită artă au fost săpate și sala de față și cele învecinate; a fost urmată îndeaproape curba muntelui, anume pentru a li se putea croi și ferestre.

Cu capul aruncat pe spate, Skye studia plafonul. Brusc, simți mai limpede privirea lui El Diablo pironită asupra ei. Si se îndreptă, imediat, de spate. Indienii plecaseră. Acum era singură cu găzduitorul, în plină lumină.

– Sunteți cumva surprins că v-am stârnit curiozitatea? întrebă ea, dornică să se justifice.

– Dimpotrivă. Mă simt măgulit.

– Mă așteptam să găsesc în Mariposa lucruri deosebite, continuă Skye, dar nu-mi puteam închipui nimic din câte am văzut aici. Când v-am întâlnit întâia oară, am știut că...

– Ce ați știut? întrebă El Diablo, văzând-o că se întrerupe.

– De ce l-ați ucis pe omul acela? întrebă ea, pripit.

Dar abia rostise vorbele acestea că își aminti de recomandarea lui Jimmy, aceea de a nu pune niciodată întrebări. Îl văzu pe El Diablo strângând din buze, mijindu-și totodată ochii.

– Era o iscoadă, răspunse el scurt.

– Vă supraveghea? Avea vreun motiv deosebit sau era pur și simplu curios?

– Dacă vă temeți că s-ar putea să fiți tratată la fel, liniștiți-vă: aveți un gât mult prea frumos ca să-mi vină cheful să-i trec în jur o funie.

Complimentul era banal; dar o stingheri nu atât prin cuvintele lui, cât prin felul în care fuseseră spuse.

– În oricare țară din lume - sau aproape - nu ați rămâne nepedepsit după săvârșirea unei asemenea crime! exclamă ea.

– Aș, crime mult mai mari sunt comise, zilnic, de către europeni. O știți prea bine, îi răspunse El Diablo, calm. În Mariposa, exterminarea unui șobolan nu atrage după sine urmări prea grave.

– Țara dumneavoastră are nevoie, în primul rând, de un guvernământ competent.

– Sunt întru totul de aceeași părere, dar până una - alta mă supun legii mele proprii și o aplic cum cred mai bine.

– Și-atunci vă transformați în asasin?

– Nu rareori, dacă aceasta vă este convingerea, încuviință El Diablo. Este necesar ca unii să moară într-un chip nefericit, pentru ca alții să poată trăi.

I se deslușea în glas o indiferență combinată cu plictis, ceea ce o făcu pe Skye să-și piardă cumpătul, ba chiar și un anume simț al prudenței.

– Va veni o zi în care veți recolta exact ceea ce meritați! strigă ea.

– Este cumva o amenințare? Sau doar o profeție? Îmi pare că faceți cam mult caz pentru un spânzurat...

– Cum de puteți fi atât de necruțător? exclamă tânăra fată. Era, ca și dumneavoastră, un om - avea simțăminte, un ideal, aspirații. Voia să trăiască și, fiindcă v-a stat în putere, l-ați ucis, așa cum ați fi strivit o insectă, fără să mai stați pe gânduri.

– Da? Și ce dovedesc toate acestea?

– Că sunteți un...

Skye își curmă brusc vorba; fusese cât pe-aici să rostească un cuvânt de neiertat. Dar îl rosti El Diablo în locul ei:

– Dați-i drumul, o tachină el. Aveați de gând să spuneți că sunt un demon. Ei bine, așa mi se și spune. Oare și-ar putea schimba leopardul desenul de pe blană?

Skye simțea că se înăbușe. Întoarse capul și murmură:

– Scuzați-mă, am fost foarte nepoliticoasă și știu că faptele dumneavoastră nu mă privesc câtuși de puțin, câtă vreme nu au legătură cu persoana mea. Dacă binevoiți, să revenim la motivul pentru care mă aflu aici.

– Motivul - din câte am înțeles - pare să fie, din punctul dumneavoastră de vedere, deja hotărât.

– Atunci, acestea fiind spuse, să vorbim despre bani, senior...

Și se opri.

– Cum vă numiți? continuă ea. De vreme ce îmi cunoașteți numele, normal ar fi să vi-l cunosc și eu pe-al dumneavoastră.

– Nu-l ignorați deloc. Mi se spune El Diablo.

– Mi-ar fi greu să completez un cec pe un astfel de nume.

– Nu am nevoie de cec.

Skye zâmbi.

– Înțeleg. Presupun că genul acesta de tranzacții se face cu bani peșin. Dar nu mi-ați răspuns la întrebare.

– Apropo de numele meu? Va trebui să vă mulțumiți cu El Diablo. Dacă nu, cu cel pe care mi-l dau oamenii mei: „El Cabeza“, care înseamnă „șeful“.

– Și cum vă zic prietenii?

– Nu am prieteni.

– Dar dacă ați avea?

Bărbatul își încruntă sprâncenele și răspunse cu vădită neplăcere:

– Cred că m-ar numi Guido, întrucât acesta îmi este prenumele.

– Dar numele?

– Nu mă privește decât pe mine.

Skye înghiți în sec, prefăcându-se a nu observa impolitețea. Stăpânindu-se cu greu, spuse:

– Ei bine, senior, iată că, în sfârșit, ne-am prezentat unul altuia. Poate că ne va fi mai ușor să discutăm deschis. Presupun că ați hotărât ce sumă să cereți?

El Diablo se ridică și traversă cu pași rari încăperea.

– Veniți puțin aici, o rugă el.

Intrigată, se supuse. Lipit de zid, se vedea un cufăr mare de fier, asemănător celor pe care spaniolii le luau cu ei pe corăbii, în veacul al șaisprezecelea, pentru a pune la adăpost aurul cu care își plăteau echipajele. Avea două încuietori zdravene, pe care El Diablo le descuie cu o cheie aflată până atunci într-un buzunar. Apoi ridică ușor capacul. Curioasă, Skye se aplecă, să vadă.

Nici ea nu știa prea bine ce anume ar fi vrut să vadă; în primul moment însă, fu profund dezamăgită. Cufărul era plin de pietre mici, translucide, mult asemănătoare celor din prundișul plajelor.

– Cam ce credeți că ar putea fi acestea? o întrebă El Diablo.

– N-am idee.

Brusc, îi reveni însă în memorie o amintire. Cândva, niște prieteni reîntorși de la Johannesburg, îi explicaseră mai amănunțit anumite lucruri. Oare de ce trebuiau păstrate cu atâta gtijă niște pietricele? Și-atunci îl privi cu ochii măriți de uimire:

– Nu cumva sunt... diamante? murmură ea.

– Ba da. Pot fi găsite în albia unui râu ce se află la vreo zece mile spre nord față de locul în care ne găsim acuma. Cât vă închipuiți că valorează acest delușor?

– N-aș putea să apreciez, mărturisi Skye.

– Diamantele acestea nu sunt la fel de frumoase ca cele care se găsesc în Brazilia sau în Africa de Sud. Totuși, sunt diamante și chiar dacă fiecare dintre ele are câte un defect, conținutul de față valorează între două și trei sute de mii de lire sterline.

Apoi își îndreptă privirile spre chipul uluit al fetei.

– V-ar plăcea să vă alegeți din ele câteva? întrebă el.

– Nu, nu! Mulțumesc.

Tonul ei hotărât îl făcu să zâmbească. După aceea, deschise un compartiment micuț dinlăuntrul cufărului.

– Diamantele neșlefuite nu sunt prea atrăgătoare, observă el. Poate că acestea v-ar plăcea mai mult?

Scoase de-acolo un săculeț de pânză și deșertă în cealaltă palmă o ploaie de pietre scânteietoare. Vreo treizeci sau patruzeci de nestemate străluceau în palma-i brună.

– Luați de-aici două-trei... Sau vreo zece, dacă doriți, o îmbie El Diablo.

Instinctiv, Skye făcu un pas înapoi.

– Sunteți foarte amabil, spuse ea pe un ton rece; dar nu-mi plac diamantele.

– În cazul acesta, vă deosebiți mult de majoritatea semenelor dumneavoastră, mormăi el. Sunteți foarte sigură că

nu o să vă schimbați părerea? Ați putea avea cercei frumoși sau o brățară...

– Nu, mulțumesc!

Skye se reîntoarse la divan. Ce voiau să însemne toate astea? Era gata-gata să plătească o răscumpărare - pentru așa ceva se și afla acolo - și iată că, după ce îi arătase o avuție de necrezut, în diamante brute, îi oferea curate giuvaieruri! Era de-a dreptul năucită.

Fără să se grăbească, El Diablo vârî la locul lor, în săculeț, diamantele șlefuite, introducându-le în același seif interior al cufărului: apoi închise capacul acestuia și veni lângă Skye.

– S-a făcut târziu, spuse el. Oamenii mei se culcă devreme, muncesc din greu în timpul zilei.

Nu s-ar fi zis, gândi Skye. În timpul cinei, glasuri, strigăte de copii, lătrăturile câinilor, acordurile unei chitare le însoțiseră necontenit discuția; iar acum, o dată cu lăsarea întunericului, muzica devenise parcă și mai sonoră, și mai sălbatic-voioasă. Cu toate acestea, ea îi răspunse pe un ton serios:

– Și mie mi-ar plăcea să dorm, senior, și, întrucât mâine veți fi probabil ocupat, iar eu nu vreau să abuzez de ospitalitatea oferită, vă cer să încheiem cu următoarea întrebare: dacă nu ați pus la cale răpirea mea, pentru a obține o răsplată, atunci spuneți-mi ce urmăriți, de fapt?

– N-aș fi crezut că motivul meu v-ar putea scăpa cu adevărat, se arătă mirat El Diablo.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți. Cred că doriți o plată oarecare. Dar dacă nu despre bani e vorba, atunci?...

– Intuiția feminină nu vă spune chiar nimic?

El Diablo nu o mai privea, își stingea trabucul. Când se ridică în picioare, ea îi observă și mai bine statura înaltă, umerii lați, forța, nu mai puțin tinerețea. Și-l imaginase mai vârstnic, aproape fără vârstă, mai mult o putere decât un personaj, mai degrabă legendar decât uman. Își simți deodată buzele foarte uscate.

– Nu... nu înțeleg, îngăimă ea. Poate că sunt idioată... sau poate că nu vorbim aceeași limbă.

– Ei bine! să aranjăm și asta, răspunse el în engleză.

Skye slobozi un scurt țipăt de uimire:

– Vorbiți engleza?

– Dumneavoastră nu vorbiți spaniola?

– Desigur... par nepoliticoasă, dar n-aș fi crezut niciodată. Înțelegeți?

– Oare numai englezii pot să aibă un talent sau altul?... Bineînțeles, dimpreună cu neprețuiții americani?

– Vorbiți atât de bine...

– Sunt foarte măgulit de buna dumneavoastră părere.

– Atunci, spuse Skye, cu hotărâre, dat fiind că ne exprimăm la fel, o să vă fie poate mai ușor să-mi explicați... M-ați adus aici cu forța; firește, n-am încercat să scap din mâinile oamenilor ce vă slujesc, pentru că nici n-aș fi reușit. Știți că sunt bogată. Mi se părea logic să doriți o sumă de răscumpărare.

– O fi aceasta părerea dumneavoastră, dar nu și a mea.

– Ei bine, și?... Pentru ce continuați să vă ascundeți după deget? Lămuriți-mă odată și să terminăm, strigă tânăra fată.

– Sunteți, într-adevăr, mult prea modestă, constată El Diablo. Oare să fi orbit chiar toți tinereii din Londra și din New York?

– Nu... nu înțeleg.

– Ba cred că înțelegeți foarte bine.

Skye își simți inima zbătându-i-se în piept nebunește.

– Dacă vreți să spuneți... ce-mi închipui...

Glasul îi tremura împotriva vrerii sale.

– Sunteți nebun!

– Nicidecum, îi răspunse el, calm. Știu doar să prețuiesc frumusețea, când îmi este dat să o întâlnesc.

– Conversația noastră îmi pare de-a dreptul ridicolă, sublinie Skye, încercând să se biruie pe sine. Dacă urmăriți, cumva, să mă înfricoșați, să știți că totu-i zadarnic. Sunt englezoaică, ați uitat?

Un surâs palid rătăci, fugar, pe buzele lui El Diablo.

– O englezoaică pierdută în inima Mariposei, își picură el cuvintele. Cea mai apropiată ambasadă se află la peste trei sute de kilometri.

Ironia lui era mai greu de combătut decât orice altceva. Totuși, încordându-și voința, Skye se sumeți, privindu-l în luminile ochilor, spre a-l înfrunta mai bine.

– Dacă sunteți atât de trufaș, încât să vă socotiți irezistibil, o să vă spun îndată cum stă treaba: m-ați îngrozit din prima clipă în care v-am văzut. Sunteți crud, brutal, bestial și, la urma urmei... un asasin!

– Ați terminat? o întrebă el, fără să manifeste nici cea mai slabă tulburare auzind insultele cu care îl împroșca.

– Nu vă ajunge? ridică iarăși tonul Skye. Dar acum, socot că farsa a durat destul. Dați-mi calul și lăsați-mă să mă întorc la Jacara. Nu vreau nici escortă, nici călăuză, îmi voi găsi drumul și singură. Lăsați-mă să plec imediat. M-auziți?

– Chiar vă închipuiți că ați ajunge departe, plecând singură? o întrebă El Diablo. Am destui bărbați tineri și virili pe-aici, prin munți.

– Aș fi poate în mai mare siguranță cu ei decât cu dumneavoastră, i-o întoarse tânăra fată. Le-o mai fi rămas vreo urmă de cinste.

El Diablo zâmbi, îi întinse o mână, iar cu cealaltă o prinse de bărbie, ca să o facă să-și ridice capul.

– Atât de mică și totuși atât de vijelioasă! observă el. Uitasem că o femeie poate fi, în același timp, impetuoasă și nespus de atrăgătoare.

Glasul bărbatului devenise mângâietor... Dar, printr-un gest brusc, ea îi dădu mâna la o parte.

– Să nu mă atingeți! se răsti ea. Dacă aș avea acum o armă, v-aș ucide chiar și numai pentru că ați cutezat să puneți mâna pe mine. O să plec, orice-ați zice!

Și fugi spre ușă. Dar, cu o repeziciune pe care nu și-ar fi putut-o închipui, el îi tăie calea. În năvalnica ei pornire, ea nu se putu opri la timp, se lovi de el, simțindu-se cuprinsă în

brațe. Îl bănuia viguros, dar nu și-ar fi imaginat că puterea brațelor lui de oțel să o imobilizeze până într-atât, încât să nu mai fie în stare de nimic.

– Dați-mi drumul! Dați-mi drumul!

Nu implora, ci poruncea, dar el râdea, fără să-i dea drumul. Skye încerca să se desprindă, necontenind totodată cu insultele:

– Brută ce ești! Demonule! O să te ucid!

Apoi se văzu silită să tacă, deoarece buzele lui El Diablo, aprinse și pătimașe, i le strivea pe ale ei, sorbindu-i parcă însăși viața. Deznădăjduită, își înțelese neputința...

Brusc, pe cât de furtunos o luase în brațe, El Diablo îi dădu drumul; poate că s-ar fi prăbușit, de nu s-ar fi prins de spătarul unui scaun. Și rămase un timp așa, fremătătoare, respirând anevoie. Ochii i se măriseră de groază.

– Și acum, spuse El Diablo, pe un ton suav, să nu-l mai facem pe preot să aștepte.

Skye izbuti să murmure:

– Un preot?

– Cel care ne va căsători. Poate că am greșit, neexplicându-vă mai dinainte acest lucru.

Poate că paloarea, expresia rătăcită de pe chipul fetei deșteptară în El Diablo un simțământ de milostivire, de vreme ce continuă astfel:

– Vă datorez lămuriri care, date fiind împrejurările, se vor dovedi succinte. Comand aici forțe destul de mari; ce anume reprezintă ele și ce fac nu vă interesează. Îmi este suficient să adaug că, în cuprinsul acestor forțe, se află două grupuri de indieni în număr mare și că fiecare dintre aceste grupuri dorește să mă căsătoresc cu cea mai grozavă fată din tribul lor. Dacă aș accepta-o pe una, s-ar simți jignită cealaltă; dacă le-aș refuza pe amândouă, aș da serios de gândit acestor oameni de treabă, care și-ar închipui că nu sunt bărbat. Prin urmare, soluția este clară, sare în ochi: trebuie să mă însor. Și, întrucât femeia care îmi va purta numele trebuie în același timp să-mi facă onoare prin însăși persoana ei, v-am ales.

– Nu sunteți în toate mințile! bâigui Skye.

– Mi-ați mai spus-o.

– Oare vă închipuiți, fie și o singură clipă, că aș accepta să iau parte la o astfel de căsătorie? Nimeni și nimic nu mă va sili să spun *da*.

– Preferați să stați aici, cu mine, fără binecuvântarea bisericii?

Între ei se așternu un răstimp de tăcere. În sfârșit, pentru a evita să-i răspundă prea direct, Skye spuse:

– Oricum, această căsătorie nu va fi legală, deoarece este nevoie de o ceremonie civilă.

– Care a și avut loc.

– Cum?

Drept răspuns, El Diablo scoase din birou un document pe care i-l întinse fetei. Ea îl luă cu mâini tremurătoare... Câteva clipe, rândurile îi jucară prin fața ochilor. În sfârșit, înțelese că, într-adevăr, era un certificat de căsătorie între „Guido, cunoscut sub numele de El Diablo" și Skye Standish.

Cu glas profund schimbat din pricina mâniei, întrebă:

– Cum de vi l-ați procurat?

– Suntem căsătoriți prin procură, o lămuri El Diablo surâzând. Secretarul de la starea civilă din Jacara s-a lăsat foarte lesne convins.

Skye aruncă hârtia care căzu jos.

– Nici o josnicie nu te face să dai înapoi. Skye schimbase forma de adresare... Totuși, nici chiar dumneata nu vei putea sili un preot să căsătorească o femeie împotriva voinței sale.

– Dacă o să înțeleagă ce-i spune ea, răspunse El Diablo cu blândețe. Din nefericire, am fost nevoit să iau grabnic măsuri, așa încât am recurs la un preot aflat în călătorie. Pleacă mâine spre Brazilia și, regret pentru dumneata, nu vorbește decât portugheza.

Skye nu mai știu ce să-i răspundă. Privea, parcă lipsită de grai, cum trăgea El Diablo draperia din fața ușii.

– Vino, porunci el. Mă vei lua de bărbat. Nu există alternativă.

Skye păși spre el, parcă hipnotizată. Își simțea capul gol, dar știa că trebuie să i se supună. Când ajunse lângă el, ar fi vrut totuși să urle sălbatic, să se lupte, să o ia la fugă... Dar toate stările acestea îi trecură prin minte ca un fulger, în vreme ce bunul-simț, de nezdruncinat în ființa ei, stăpâni din nou; își dădea limpede seama că nici un efort nu ar sluji-o.

Tabăra își schimbase mult înfățișarea. De-a lungul terasei, pe scară și puțin mai departe, formând un cerc: bărbați înșiruiți ca la paradă, cu făclii în mână, ce răspândeau o lumină ciudată peste marea de chipuri întoarse spre Skye și El Diablo. După numai o clipă de tăcere, cei de față scoaseră urale ce se contopeau într-un singur glas.

Skye îl simți pe El Diablo luându-i o mână și, ca în vis, coborî treptele, între cele două șiruri de torțe, îndreptându-se spre un anume loc, unde un preot aștepta în fața altarului înjghebat în pripă.

– Nu vreau! Nu vreau!

Astfel ar fi vrut să strige Skye, dar gâtleju-i uscat nu slobozi nici un sunet.

Și, dintr-o dată, o cuprinse frica. Nu doar de El Diablo, dar și de toți necunoscuții aceia care o înconjurau. Nu-i putea desluși cu limpezime și chiar avu senzația că se întoarce în timp; că asistă la o ceremonie desfășurată în preistorie. Dacă ar fi refuzat să facă ceea ce i se cerea, oare la ce soi de acte crude s-ar fi dedat oamenii aceia? Scena părea cu totul ireală; la un moment dat auzi glasul lui El Diablo venind ca din depărtări:

– Ceremonia va fi scurtă, întrucât nu ești catolică.

Acum, se aflau în fața preotului. Formând zid neîntrerupt, mulțimea îi împresura din toate părțile, astfel că Skye se simțea prizoniera unui bărbat și a tuturor celor care îl urmau.

Preotul își deschise cartea. Purta sutana brună a franciscanilor și părea destul de în vârstă. Când vorbea latinește, glasul său răgușit și lipsit de putere avea un accent ciudat. Skye nu îl înțelegea, astfel că, automat, ea se supunea ordinelor lui El Diablo.

– Spune *da*.

Preotul luă mâna stângă a fetei și i-o puse în dreapta lui El Diablo. Simți lunecându-i pe deget un inel, după care amândoi îngenunchează spre a primi binecuvântarea. Skye nu era în stare să se roage, nici încercată de vreun sentiment nu era; nimic, în afară de o înspăimântătoare amorțeală.

El Diablo o prinse de cot, ca să o ajute să se ridice. Apoi o îndrumă spre mica estradă - aproape purtându-o pe brațe - unde se afla preotul și se întoarse cu fața spre mulțime.

– Dragi prieteni, strigă el, v-o prezint pe soția mea.

Un vuiet de urale își semănă ecourile de-a lungul grotelor.

– Vin o să fie destul pentru toată lumea, continuă El Diablo. De asemenea muzică. Totul, pentru acest prilej de seamă.

Skye îi aruncă o privire și văzu că ochii lui exprimau voioșie.

Izbucni apoi glas de chitare, deși încă înăbușit de corul aclamațiilor. El Diablo o conduse pe Skye înapoi, pe același drum pe care veniseră. Urcară treptele de piatră, până la terasă, iar la intrarea în cavernă, El Diablo se opri pentru ca Skye să poată privi în urma ei. Bărbații și femeile se prinseseră într-un dans frenetic. Se aducea vin în butoaie mari, pe lângă un foc care atunci se întețea și a cărui lumină avea să o înlocuiască pe cea a torțelor. O scenă straniu de frumoasă și, cu toate că Skye pierduse pentru moment orice simț critic, tot observă silueta întunecată a munților conturându-se pe fundalul bolții înstelate, precum și flăcările care se înălțau din rugul încins. Înainte de a putea să contemple și mai mult peisajul, El Diablo o făcu să pășească pragul, trăgând după el perdeaua grea ce acoperea ușa.

Toate lumânările erau aprinse; după bezna de-afară, încăperea părea și mai strălucitoare. Skye îl văzu pe El Diablo întorcându-se spre ea cu un licăr în privire și un surâs pe buze. Atunci își reaminti că era singură cu el și că, acum, îi era soț.

IV

Skye deschise ochii. I se păru că dormise foarte mult, prăbușită într-un somn greu și fără vise, născut dintr-o totală epuizare. În cameră pătrunsese soarele; în scalda razelor lui, covoarele indiene care acopereau pereții zămisleau ape unduioase.

Închise din nou ochii, afundându-și capul și mai adânc în pernă. Se culcase abia în zori, când tabăra se deștepta. În momentul acela, auzind câinii lătrând și văzând copiii ieșind somnoroși de prin cabane și corturi, în timp ce femeile dădeau fuga la râu, înțelese că avea în sfârșit curajul să doarmă. Atât de istovită se simțise, încât abia de mai avusese putere să-și lase veșmintele să lunece de pe ea, că se și prăbuși pe pat. Își pierduse cunoștința chiar în clipa în care capul îi atinse perna. Și iată că, totuși, nimic nu se întâmplase. Rămăsese singură în cameră, singură cu bezna ei și cu nespusa ei teamă.

Mai întâi, alergă la fereastră, să vadă cum ar putea fugi; dar, dincolo de perdea, minunatele zăbrele de fier, cu migală măiestrite de un fierar aparținând veacului XVI, erau sortite să zăgăzuiască orice trecere - atât dinlăuntru, cât și din afară. Doar mâna puteai să ți-o treci printre zăbrele, atâta tot.

Skye dădu perdelei drumul și așteptă, încordându-și auzul; dar nu desluși decât zgomotele obișnuite ale taberei. Muzica se înteți - mai zgomotoasă, mai sălbatică - râsetele și țipetele dansatorilor erau într-un continuu crescendo. În sfârșit, se făcu liniște. O liniște grea, care îi îngăduia să-și audă chiar și bătăile nebunești ale inimii.

Nu voia să-și închipuie că El Diablo ar fi putut intra în cameră pe neașteptate; nu crezuse acest lucru nici când îi spusese bună seara, în timp ce traversa încăperea pentru a veni lângă ea; lângă o ființă încremenită, cu nervii încordați, cu

mâinile crispate până într-atât, încât unghiile se înfipseseră în carnea palmelor. El doar atât spusese:

– A fost grea ziua. Mergi de te culcă.

Rămăsese fără glas. Era gata să se bată cu el, să se apare, să nu-i dea voie să o sărute, cu toate că se știa neputincioasă în fața puterii lui. Nu uita nici apăsarea buzelor sale pe gura ei și era sigură că, de avea să repete gestul, ea ar muri de silă. Dar, în loc de toate acestea, el doar zâmbise, trăsese perdeaua care izola camera, invitând-o printr-un simplu gest să-i treacă pragul. Se dusese atunci mai aproape de el, sleită de puteri și speriată, asemenea vietății care se teme de aparența înșelătoare a capcanei. Trecând prin fața lui, își ridicase privirile și îi citise pe chip o expresie ciudată, ce parcă dezmințea flacăra din căutătură.

Ar fi vrut să fugă, să evite orice apropiere, însă orgoliul o țintuia locului. Poate că el a bănuit prin cât efort se stăpânea. Buzele lui se strânseseră puțin, în timp ce îi luase mâna.

– Permite-mi să afirm că această ceremonie era de neînlăturat.

Se aplecase, îi sărutase degetele; dar ea își retrăsese cu brutalitate mâna dintr-a lui.

– Este prea târziu ca să-ți mai spun ce gândesc despre dumneata! De altfel, știi foarte bine.

Drept răspuns, a râs. Dar pe urmă a adăugat:

– Tot așa de violentă? Gândeam că ești mult prea obosită, încât să te mai poți zbârli.

– Să mă zbârlesc? sărise ea. Am trecut de hotarul mâniei. Mă dezguști, te disprețuiesc. Ești josnic, respingător. Ai dreptate, nu mai sunt în stare să-mi ies din fire.

A râs și după această replică. Apoi, înainte de a-i bănui intenția, el s-a aplecat și a sărutat-o ușor, pe gură. Nu avusese timp nici să scoată vreun țipăt, nici să se zbată... El Diablo dispăruse... Ea rămăsese singură în cameră.

Privise în jur, înnebunită, întrebându-se cum ar putea să se ferece, deși își dădea seama cât de smintit era un asemenea gând. El Diablo putea să anihilize orice printr-un simplu gest.

Atunci, s-a hotărât să aștepte - când lângă fereastră, când umblând nervoasă, în sus și în jos, pe covorul de blană.

Totuși, nu venise. O crutase. De ce? își punea, în clipa de față, Skye întrebarea. Care să fi fost temeiul comportării lui? Dar nu găsea răspuns. Culcată pe spate, își rememora evenimentele din ziua precedentă și înțelese că era și mai descumpănită, și mai speriată decât înainte.

Avusese dreptate Jimmy când îi vorbise despre primejdiile care o pândeau în Mariposa. Ea, însă, nu și-ar fi putut închipui asemenea lucruri; era atât de sigură de sine, se credea atât de invulnerabilă. I se păruse că naționalitatea ei engleză și dolarii americani îi puteau fi pavăză în orice împrejurare. Și, cu toate acestea, iată că pe El Diablo nu îl impresionaseră.

Deodată, un zgomot ușor o făcu să-și țină respirația, readucând-o pe făgașul groazei. Era un zgomot de pași, însoțit de clinchetul inelelor metalice ale draperiei pe care mâna cuiva o dădea la o parte.

Skye nu își ridică privirile, nu se clinti, sufocată de teamă. Da, cineva intra în cameră.

Dar înțelese pe dată că altceva se petrecea. Pasul era vătuit, calm. Deschise ochii: lângă ea era o tânără indiană cu păr de jad, frumos împletit de o parte și de alta a chipului ei delicat și arămiu, cu ochi migdalați și pleoape lăsate a sfială.

– Aduc îndată seniorei mâncarea, grăi tânăra într-o spaniolă cu accent melodios, specific indienilor.

„Señora". Cuvântul, asemenea unui pumnal, străpunse inima înfricoșatei Skye. Da, acum era femeie măritată, nu i se mai spunea „seniorita". Se înfioră.

– Nu vreau nimic, fusese răspunsul ei.

Dar indiana ieșise din încăpere. Skye se așeză pe pat și își privi ceasul. Surprinsă, constată că acele indicau aproape ora trei. Dormise din zori, până acum. Privirea ei se opri apoi asupra altui giuvaier: inelul pe care El Diablo i-l pusese în deget. Îl examină câteva clipe, apoi și-l smulse de la mână și îl aruncă departe. Inelul se ciocni de un covor de pe perete și

căzu jos, într-o rază de soare; privindu-l astfel, îngrozită de ceea ce reprezenta, ea își reaminti că, deseori, își făgăduise să nu se mărite niciodată...

„Urăsc bărbații". Își jurase lucrul acesta de sute și sute de ori, dornică să rămână liberă de orice constrângere bărbătească și iată că acum avea un soț. Și încă ce soț! Un ucigaș, un revoluționar, un demon.

Skye își ascunse fața în mâini.

Tânăra indiană se întoarse aducând un platou pe care îl așeză lângă pat. Întâi, Skye fu cât pe ce să refuze mâncarea, dar apoi se gândi că trebuia să adune puteri, pentru a înfrunta piedicile care o mai așteptau. Cu efort, înghiți câteva linguri de supă, înmiresmată de legume verzi asemănătoare cu sparanghelul; dar nu avu curajul să guste din celălalt fel de mâncare și se mulțumi să bea puțin mate* fierbinte.

Mai avusese o dată prilejul să aprecieze această băutură națională a americanilor din sud; constată că-i dădea puteri, că o stimula. Îi fu deci ușor să mulțumească pe un ton mai cald:

– Mi-a făcut bine tot ce mi-ai adus. Cum te cheamă?

– Neengai, seniora.

– Ce nume frumos! Vrei să-mi aduci apă, să mă pot spăla, Neengai?

Indiana îi aduse o cană mare plină cu apă caldă și, în timp ce Skye se spăla, adună hainele lăsate pe jos și le puse în bună rânduială.

– Și acum, hainele mele, spuse Skye.

– Mă duc să le aduc, seniora.

Ieși din cameră aproape fugind, apoi se întoarse, împleticindu-se sub povara unui geamantan greu. Văzându-l, Skye se arătă uimită, pentru că îl recunoștea; îl cumpărase cu numai cinci luni în urmă de pe Bulevardul Cinci.

– De unde vine ăsta?

– Aduc încă două, seniora.

* *Ceai din frunze de ilex (America de Sud) n.t.*

Neengai mai făcu două drumuri. Skye o auzi vorbind în limba ei cu o altă persoană, aducătorul bagajelor; apoi, trăgând draperia, indiana întrebă cu ochi strălucitori:

– Să desfac valizele?

– Cum au ajuns aici? o întrebă Skye, străduindu-se să-și păstreze calmul.

– Acum le-au adus niște bărbați.

– Unde le-au găsit?

Dar Skye își dădu imediat seama că nu putea primi nici un răspuns. De unde să fi știut sărmana fată? Închise ochii, încercă să se învingă pe sine. Ar fi vrut să-și strige cu glas tare teama și ura, așa încât să fie auzită de toată lumea... dar înțelese, totodată, că ar deveni ridicolă - oamenii ar fi putut-o cel mult auzi, dar nu și vedea.

– Deschide geamantanele, îi spuse ea fetei. Voi scoate de acolo ce-mi trebuie ca să mă îmbrac.

Mai târziu avea de gând să se informeze... Să afle cum au ajuns la ea bagajele, cine le trimisese. Să le fi furat cumva El Diablo? Să fi făcut chiar el o raită pe iaht, imobilizând echipajul? Orice era cu putință. Pentru moment, trebuia să se îmbrace decent înainte de a-l revedea.

Scotoci la întâmplare prin mormanul de haine, dând la o parte tot ce avea culori țipătoare sau ar fi putut să pară prea elegant. Alese, întru sfârșit, o bluză-cămașă, închisă cu nasturi până la gât și cu guler ce putea fi strâns cu o cravată, un pantalon de croială clasică... Toate acestea îi asigurau o înfățișare masculină. .Cu o perie, găsită printre celelalte accesorii de toaletă, încercă să-și cumințească părul, să-l netezească, dar nu puțini cârlionți aurii se zulufau, victorioși, pe lângă urechi și în jurul frunții, de îndată ce scăpau de sub amenințarea periei.

O pereche de pantofi fără toc îi completau vestimentația, iar când fu gata, ieși din cameră. Și din nou inima începu să-i bată aprig.

Caverna i se păru, acum, mai vastă decât prima oară. La celălalt capăt al ei, încă o deschizătură, asemănătoare aceleia

prin care intrase și ieșise până atunci; pe acolo se intra, probabil, în apartamentul lui El Diablo. Sala era goală. O traversă, fără zgomot, dar când ajunse la deschizătura ce dădea spre terasă, zări un bărbat care se sprijinea de perete, ținând o pușcă lângă el; la brâu, legat de centură, un pistol și un cuțit. Fuma, privind la forfota de jos, din tabără. Dar se vedea limpede că veghează. Skye trase adânc aer în piept și păși mai departe.

– *Buenos dias*, spuse ea bărbatului care pe loc își scoase de pe cap bine-știutul sombrero.

– *Buenos dias, señora.*

Chinuindu-se să-i și surâdă, Skye vru să treacă prin fața lui, dar el puse imediat mâna pe armă și îi tăie calea:

– *Excusa, señora, El Cabeza* a poruncit să stați în casă.

– Dar aș vrea să iau puțin aer.

– *Excusa, señora*, nu-i voie.

Rostise cuvintele pe un ton poruncitor; nu ar mai fi avut nici un rost să stea la tocmeală. Schițând un gest de enervare, Skye se întoarse în cavernă. Se așteptase la ceva asemănător... Cu toate acestea se simțea umilită; era tratată ca o prizonieră și păzită de bărbați care făceau, desigur, haz de neputința ei.

Simțea că o năpădește din ce în ce mai tare furia. Cu greu se stăpâni să nu dea buzna la ușă, să mai încerce...

Ocoli cu privirea sala aceea a cărei boltă era atât de meșteșugit sculptată și cu pereți din granit șlefuit de o trudă răbdătoare. În fața unuia dintre pereți un șemineu imens, în fața altuia, un scrin sculptat. Tremurând toată de teamă să nu o surprindă santinela, ea încercă să-l deschidă; dar era încuiat.

Mai era și cufărul cu diamante. Și biroul. Dar ea bănuia că la fel de închise cu cheia erau și ele. Adversarul, subtil desigur, nu-i lăsa la îndemână nici o armă. Dacă avea de gând să lupte împotriva lui, trebuia să folosească șiretenia. Iar dacă dorea să scape de-acolo, prin alte metode, se cuvenea să elaboreze mai întâi un plan întocmit în liniște, fără năduf.

Încercă să-și amintească dacă El Diablo purta revolver când sosise ea în ajun. Dar nu-i veniră în minte decât silueta

lui înaltă și expresia privirii. De-atunci ar fi trebuit să înțeleagă. Ba nu. Ar fi trebuit să înțeleagă chiar mai devreme, când îi vorbise despre omul spânzurat. În clipele acelea, fața lui exteriorizase stări sufletești destul de neliniștitoare. Întâlnise în viața ei dragostea, admirația bărbaților, dar niciodată nu-i fusese dat să citească în privirile vreunei alte ființe atât dispreț împletit cu dorința de a o îmbrățișa.

Ceasurile se scurgeau încet. Skye se plimba de colo, colo, în timp ce micuța indiană termina de scos totul din geamantane și de aranjat - într-o nișă acoperită de-un covor, deci într-un soi de dulap - rochiile. Rufăria dantelată și diafanele cămăși de noapte își găsiră loc în sertarele scrinului.

– Nu ați vrea să vă odihniți puțin, seniora? întrebă Neengai, văzând cât de palidă și de încordată era Skye.

– Nu. Nu sunt obosită.

– Mă duc să aduc puțin maté rece, spuse cu glas coborât indiana, sugerând astfel singurul leac știut de ea.

Skye aștepta înfrigurată întoarcerea lui El Diablo... Dar, în același timp, dorea să-l revadă. Sporită din pricina temerilor, incertitudinea ei devenise de neîndurat. Se răcori cu băutura adusă de slujnică, deși înghițind anevoie. Timpul trecea mult prea greu, până ce, deodată, se făcu simțită dinspre tabără o anume vânzoleală. Skye alergă la fereastră, de unde asistă la întoarcerea lui El Diablo însoțit de oamenii lui.

Soarele, în drumul său către asfințit, dădu strălucire metalului din șa și hamuri, precum și pintenilor lui El Diablo în timp ce descăleca. Discută câtva timp cu niște bărbați care îl așteptaseră, apoi urcă, fără grabă, treptele care duceau spre caverne. Skye îi auzi pasul răsunând pe parchetul sălii. Inima îi bătea atât de puternic, încât se simțea ca în pragul unui leșin, iar genunchii începuseră să-i tremure fără ca ea să și-i poată stăpâni.

Se aștepta să-l vadă apărând în pragul ușii, ori să trimită pe cineva după ea. Dar nimic din toate acestea nu se întâmplă.

Au trecut astfel cinci, zece, douăzeci de minute. Skye își privi ceasul, era aproape ora opt. Presupunea că o să-i pretindă să fie prezentă la cină. Într-adevăr, Neengai veni să-i spună:

– Cina-i servită, seniora.

De data aceasta trebuia să meargă până în sala cea mare.

Skye pășea încet, străduindu-se să calce cu semeția și demnitatea ce-i fuseseră proprii și firești chiar și în ajun. Trase draperia.

El Diablo o privea, sprijinindu-se cu spatele de șemineu. Se schimbase, purta veșmintele din seara precedentă - cămașă albă, pantalon negru și cingătoare purpurie. Fuma un trabuc, la care se grăbi să renunțe când o văzu intrând, deși continua să-l țină între degete, astfel că fumul urca ușor spre chipul lui, precum aburul tămâii în fața unei divinități.

– Prin urmare, au sosit și bagajele...

Skye tresări; nu se așteptase la cuvintele acestea.

– Aș cere să mi se dea o explicație... începu ea.

– Asta mai poate aștepta, îi curmă el vorba. Sunt alte lucruri mai urgente, ca de pildă maniera dumitale de a te îmbrăca - prea masculină, deloc seducătoare. Se pare că ai uitat motivul pentru care te afli aici: ești soția mea. Vreau să te văd în rochie de seară. Cina o să mai aștepte, poți merge să te îmbraci.

Obrajii fetei se îmbujorară.

– Cum îndrăznești?

El Diablo își arcui sprâncenele a mirare.

– Iată un răspuns oarecum demodat.

– Refuz să mă schimb! se răsti ea.

El își privea trabucul. Un surâs abia schițat îi destinse buzele.

– Este cumva nevoie să joc rolul cameristei?

Glasul calm al lui El Diablo ascundea, fără putință de tăgadă, o amenințare, deoarece - ridicându-și privirile - Skye citi în ochii bărbatului o voință de nebiruit. Câteva clipe ea îl sfidă, înălțându-și bărbia și respirând mai poticnit. Apoi, înciudată, fugi spre camera ei și dispăru îndărătul draperiei.

Neengai nu era de față, ca să o poată ajuta. Tremurând, de teamă ca El Diablo să nu o ajungă din urmă, își aruncă hainele de pe ea, pantofii cei greoi și trase de după covorul nișei cea dintâi rochie care îi căzu în mână.

Abia după ce o îmbrăcă se văzu în oglindă, în timp ce, aplecată, își încheia sandalele. Observă, deci, că purta o rochie de bal din tul verde pal brodat cu strasuri și împodobit pe un umăr cu o ghirlandă de flori corai, care cădea într-o parte, până pe fustă. Nu se folosise de ea decât o singură dată, la un bal din New York și se întrebă dacă putea să existe ceva mai lipsit de bun gust și de cuviință ca rochia aceasta scânteietoare și spumoasă într-o grotă cioplită cândva de către incași, iar acuma locuită de un bandit modern.

Își potrivi puțin pieptănătura, băgând totodată de seamă că era albă ca varul la față, că în ochi îi sălășluia totuși spaima. Apoi se întoarse în sala cea mare. El Diablo nu se clintise, dar în loc de trabuc ținea în mână un pahar. Mai întâi o privi în tăcere.

– Așa este mult mai bine, spuse el întru sfârșit.

Asemenea încuviințare îi păru lui Skye și mai penibilă; chiar mai umilitoare decât mustrarea dinainte.

– Te detest, murmură ea. Te urăsc.

– În acest caz, mă amuzi în continuare, i-o întoarse El Diablo. Pentru că întotdeauna am socotit nesărată sensibilitatea aceea plină de afectare, pe care majoritatea femeilor o botează „iubire".

După aceea, Skye se întrebă ce i-ar fi putut răspunde, dacă indienii nu ar fi intrat în chiar momentul acela cu cina.

A fost și mai gustoasă decât cea din seara precedentă. Vinuri cu buchet subtil ar fi făcut cinste celei mai alese mese din orice mare capitală europeană... Dar Skye făcea neînchipuite eforturi doar ca să dea impresia că mănâncă. Ea bău o gură de vin și așteptă să li se aducă cafeaua, înainte de a pune întrebarea care îi sta pe limbă încă de la începutul mesei:

– Cât timp o să mă ții aici?

El surâse. Privirile lui trecură ușor peste chipul ei gingaș, deși înspăimântat, apoi - la fel de ușor - peste întreaga ei siluetă, de la părul bălai, până la sandalele argintii.

– Până ce o să mă plictisesc de dumneata, îi spuse el. Mă tem că nici căsătoria - pentru mine un eveniment - nu mă va putea scuti de plictis.

Skye se ridică brusc de pe scaun.

– Cum de poți fi atât de smintit? strigă ea. Crezi că nimeni nu îmi va observa lipsa? Sunt sigură că până acum căpitanul iahtului i-a și telefonat vărului meu, în Chile. Vor începe să mă caute, așa că o să plătești scump incalificabila dumitale comportare.

– Nu cred, răspunse calm El Diablo. Am luat toate măsurile de prevedere. Vizitezi, fără dificultate, țara care te interesează atât de mult.

– Adică?

– Exact ceea ce am spus. Chiar și un bandit de trei parale poate avea imaginație, dacă își dă puțină osteneală.

– Cine ți-a spus asta? întrebă Skye, descumpănită. Este un adevărat coșmar. Nimeni nu se poate socoti atât de puternic, cum pretinzi dumneata că ai fi.

– Nu pretind nimic. Dar pentru a-ți reda liniștea și a-ți dovedi că vărul dumitale nu va fi deranjat, îți voi explica, dacă dorești, aranjamentele pe care le-am făcut.

Se ridică, luă o scrisoare dintr-un sertar al biroului și i-o dădu lui Skye.

– Iată copia mesajului pe care căpitanul iahtului dumitale a și primit-o în zorii acestei dimineți.

Skye luă hârtia și rămase înmărmurită. Era scrisul ei. Sau... era atât de perfectă imitația, încât greu ar fi putut crede că nu o scrisese ea însăși. Uluită la culme, citi:

„Dragă domnule căpitan Maclean,

Am avut norocul să-mi întâlnesc niște prieteni care m-au invitat să stau câtva timp la ei. Pentru mine, asta înseamnă un prilej minunat de a vedea interiorul țării, astfel că v-aș fi recunoscătoare dacă ați binevoi să dispuneți împachetarea

unei cantități din lucrurile mele, cam pentru două, trei săptămâni și să le încredințați purtătorului acestei scrisori. Evans știe foarte bine ce lucruri mi-ar fi folositoare. Spuneți-i să nu uite rochiile de seară.

Sper ca dumneavoastră, dimpreună cu întreg echipajul să petreceți un sejur plăcut la Jacara.

Cu cele mai bune și sincere urări,

Skye Standish".

Cu ochii măriți, ea examină semnătura și exclamă:

– Dar cum? Unde? În ce fel?

– Mă tem că o scrisoare adresată mătușii dumitale, în Anglia, a întârziat cu o zi, spuse El Diablo, amuzat de uluirea fetei.

Mai întâi, Skye nu înțelese ce anume voia să spună; apoi își aminti de scrisoarea întocmită în dimineața precedentă și încredințată unui ins, pe cheu. Era probabil un om de-al lui El Diablo și astfel a putut avea banditul un specimen al semnăturii ei.

Cu un glas pe care și l-ar fi dorit cât mai biciuitor, Skye îl apostrofă:

– Așadar, nu ești doar un asasin, ci și un falsificator?...

– Din nefericire, nu mi-aș putea revendica un asemenea talent, dar există în tabără un om cu adevărat artist în materie. Dacă am ști tot adevărul despre el, cred că am descoperi că a părăsit Argentina pentru un motiv legat tocmai de acest dar al lui: imitarea semnăturii altora. Aici, însă, nu punem prea multe întrebări privitoare la trecutul oamenilor; ne ocupăm, mai degrabă, de viitorul lor.

– După cum, la rându-mi, mă ocup de-al meu, declară Skye. Cred că nu ești serios când afirmi că mă poți reține aici atâta vreme...

– Atâta sau chiar mai mult. Știi de ce anume depinde sejurul dumitale.

– Mă insulți!

– Mi-ai mai spus-o de câteva ori, devine plictisitor.

– Dacă mă găsești plictisitoare, n-ai decât să-mi dai voie să plec.

El Diablo surâse.

– În nici un caz, dacă faci mutrișoara asta. Vino încoace.

Se sprijinea din nou de șemineu. Skye făcu un pas înapoi.

– Bănuiesc că nu m-ai auzit, reluă el, fără să ridice tonul. Ți-am spus să vii aici.

– Nu!

Refuzul exprima dispreț, dar și puțină teamă.

– Vei învăța, cu timpul, că obișnuiesc să obțin ceea ce vreau, declară El Diablo. Aștept întotdeauna să fiu ascultat, mai cu seamă de către soția mea.

Dar Skye rămase locului. Îl ațintea cu privirile ochilor ei negri, ducându-și mâinile crispate la decolteul rochiei.

Urmă o tăcere încordată. Iar fetei i se părea cu neputință ca el să nu deslușească bătăile nebunești ale inimii ei. El Diablo spuse, într-un târziu, pe un ton îndulcit.

– Ar fi păcat să strici o rochie atât de frumoasă.

Atunci, foarte încet, pas cu pas, Skye se apropie de el.

V

Glasul blând al slujitoarei Neengai o smulse dintr-un somn fără vise.

– El Cabeza a spus că trebuie să mergeți împreună undeva, seniora. Va fi gata peste douăzeci de minute.

Skye se ridică din pat, orice urmă de oboseală părea să fi dispărut. Ieșind dintre zidurile închisorii ei, avea o șansă de scăpare! Cu o seară înainte, adormise foarte târziu. Străbătuse, cu mintea, toată gama trăirilor omenești, pornind de la furia cumplită, aproape ucigașă, care aproape că o speria. Și totuși, încă o dată, El Diablo se despărțise de ea în pragul ușii dormitorului; încă o dată așteptase, tremurând toată, ceasuri de-a rândul. Încă o dată rămăsese tot singură.

Prin urmare, după cină îi făcuse curte, măgulind-o cu fel și fel de complimente; îi vorbise despre dragoste, alegând cuvinte fermecătoare, alcătuind fraze minunate, ceas după ceas, izbutind să nu se repete niciodată. O tachinase, mâniind-o numai și numai din plăcere, iar când simțea că voia din nou să-l ocărască, îi pecetluia buzele cu un sărut. Skye se considera peste măsură de umilită... Dar în afară de acest lucru, intuia că, dincolo de felul în care se distra pe seama ei, exista „ceva" care îi scăpa.

În flacăra privirii lui nu exista nici urmă de „actoric"; și nici în pătimașele lui sărutări. Cu toate acestea, după ce o îmbrățișase lângă ușă, o lăsase să intre singură. Pentru ce se dovedea atât de răbdător? Zadarnic își punea Skye întrebarea, răspuns tot nu afla. Nu înțelegea nimic, bărbatul acesta era o enigmă. Atât de diferit, de complet opus - în toate privințele - de toți cei pe care îi întâlnise până atunci, încât nu reușea să descifreze vreun sens nici în spusele lui, nici în faptele lui.

„Îl detest! Îl detest!" repeta ea la nesfârșire, cu o neputință aproape bolnăvicioasă.

Și-apoi, n-avea decât să-l deteste, asta nu schimba cu nimic situația. De fiecare dată când o lua în brațe, își dădea seama că ori s-ar fi luptat cu el, ori cu zidurile cavernei sau cu urieșenia munților, același lucru ar fi fost.

– Când vei înceta să te mai aperi? o întrebase el la un moment dat, în timp ce cu o mână dezmierda pielea mătăsoasă a unui umăr, ea zbătându-se, să-i scape, totuși, din strânsoare.

– Când o să fiu moartă! îi răspunsese ea, cu obidă. Și aș vrea ca lucrul acesta să se întâmple cât mai curând!

El Diablo râsese.

– Asemenea florilor de câmp, ești făcută să fericești un bărbat. Altfel, la ce-ar sluji să fii atât de frumoasă?

– Aș vrea să fiu diformă, slută! Fiindcă atunci m-ai lăsa în pace!

Skye înțelesese foarte bine, după tonul cu care îi vorbea, că el se distra provocând-o. Cu toate acestea, nu se putuse împiedica să nu strige:

– Dă-mi un cuțit sau un pistol și o să arăt oamenilor de-aici în ce măsură te pot pizmui!

Dar acuma, știind că urma să se plimbe călare, prefera să-l asculte pe El Diablo, să-l urmeze, decât să mai petreacă o zi întreagă singură.

Mai mult ca orice ura ceasurile acelea fără de sfârșit, în care nu avea ce face decât să stea jos și să reflecteze, așteptând să vină seara și, o dată cu ea, El Diablo. Pentru moment, se simțea ușurată și, fără să mai piardă nici o clipă, începu să-și facă toaleta, cu apă rece.

– Așteptați puțin, seniora, mă duc să vă aduc apă caldă, în timp ce sunteți la micul dejun.

– Mă pot spăla foarte bine și cu apă rece, îi răspunse Skye.

Era sigură că El Diablo nu ar fi așteptat-o în cazul în care ar fi întârziat fie și numai câteva secunde. Egoist și arogant cum era, dacă nu ar fi văzut-o exact când hotărâse, ar fi plecat singur, fără să-i pese.

Abia când fu gata - își pusese și mănușile, își luase și cravașa - consimți să bea o ceașcă de cafea și să mănânce unul dintre fructele aduse de micuța slujnică, deși aceasta îi pregătise și niște ouă ochiuri, hrană oricum substanțială.

– O să-i fie foame seniorei, se căină tânăra indiană.

– Nu-mi duce grija, Neengai, o liniști Skye, surâzând-primul ei zâmbet de când venise în tabără.

În sala cea mare, nimeni. Atunci, fugi spre ușa ce dădea spre terasă: santinela se afla în același loc. El îi aruncă o privire, din care Skye înțelese limpede că nu avea încă voie să iasă. Se duse la fereastră, să cerceteze puțin cele ce se petreceau în tabără: bărbați cu sombrero pe cap mișunau într-un neîncetat du- te-vino, țesălau caii, în timp ce femeile asistau, din pragul locuințelor, la pregătirile acestea.

Soarele urca pe boltă, dar încă nu era pe deplin puternic. Briza răcoroasă o făcu pe Skye să dorească și mai aprig libertatea, departe de spaimele pe care i le inspirau ciudatele caverne. Urmărea cu atâta încordare activitatea din tabără,

încât nu-l auzi pe El Diablo intrând; tresări când glasul lui răsună în spatele ei:

– Ești gata?

Skye se întoarse dintr-o mișcare. Soarele își trimitea în șuvoaie razele prin fereastră, preschimbând în aur viu cârlionții care îi încadrau chipul precum o aură. Mânia și lipsa unui somn odihnitor îi desenau umbre pe sub ochii care, de aceea, păreau mai mari. Era nespus de frumoasă, infinit de feminină și de seducătoare, în pofida veșmintelor de croială bărbătească.

El Diablo, parcă trezindu-se dintr-o uitare de sine, o privea apăsat; instinctiv, ea se dădu înapoi până ce atinse grilajul de la fereastră.

– Semeni cu primăvara însăși, murmură el.

Și pentru că ea nu-i răspundea, el o prinse de bărbie, spre a-i ridica ușor capul și a-i vedea mai îndeaproape chipul care își pierduse, într-o singură clipă, culorile.

– Vreau doar să te sărut, o încredință el. Îți displace chiar atât de mult lucrul acesta?

– Da, nu-l pot îndura! strigă ea, așa cum și de dumneata mi-e groază!

O ținu astfel întemnițată numai câteva clipe, continuând să-i țină bărbia în mâna-i mai dură ca oțelul; apoi îi dădu drumul, râzând încet.

– Franchețea dumitale n-ar putea fi deloc tăgăduită, observă el, în cazul în care nu cumva faci complimente.

– Oare ai fi până într-atât de trufaș, încât să-ți închipui că atingerea dumitale ar putea să producă asupra mea alt efect decât o creștere a repulsiei?

El Diablo scoase un trabuc din cutia de pe birou.

– Din acest punct de vedere ești într-adevăr originală.

– Nu înțeleg.

Aprinzându-și cu gesturi domoale trabucul, îi explică:

– Vreau să spun că te cred când afirmi că îți produc groază. Femeile nu spun întotdeauna ce gândesc.

– În ce mă privește, ceea ce gândesc și spun, mărturisi Skye cu amărăciune.

Apoi, printr-o mișcare bruscă se întoarse cu fața la el, pentru a-l întreba din nou:

– De ce mă ții aici? Poate că există femei cărora le-ar plăcea să fie în locul meu, ba chiar să țină la dumneata - Domnul să le ajute! -, dar mie îmi este silă de fiecare secundă trăită în compania dumitale. Îți poate fi pe plac așa ceva?

– Neprevăzutul nu mi-a displăcut niciodată, îi răspunse El Diablo.

– Dacă cel puțin mi-ai deveni simpatic, spuse într-un geamăt tânăra fată... Atunci te-aș plictisi și aș avea măcar niște șanse... Dar lucrurile stând așa cum stau, sunt condamnată pe viață.

Glasul ei trăda o deznădejde fără margini. Dar, parcă plictisit de această conversație, El Diablo scutură scrumul trabucului și își luă cravașa.

– Vino, este cam devreme pentru drame.

Maniera aceasta de a-i trata sentimentele o făcu pe Skye să tremure toată de mânie, deși era convinsă că nici furia, nici jignirile nu dădeau vreun rezultat. Înghițindu-și cuvintele de ocară, își puse pălăria pe cap.

– Sunt gata, îl anunță ea cu răceală.

Curtenitor, El Diablo îi făcu loc să treacă prima; cu fruntea sus, fără să-i mai spună ceva, Skye pășea spre soare.

Oboseala foarte mare și neliniștea o împiedicaseră în seara sosirii ei să arunce grotelor o privire mai atentă. Dar acum, în lumina clară a dimineții, ea își dădu seama că ele alcătuiau un tot extraordinar. Se aflau acolo cu sutele, orientate spre un drumeag săpat în stâncă. Erau frumoase prin ele însele, dar splendoarea locului care le slujea drept decor era aproape de nedescris. Clinele munților purtau veșmânt de tufișuri înflorite, iar dincolo de tabără, pășunile apăreau smălțuite cu verbine albe și roșii.

O adevărată explozie de culori - râul de un albastru mediteranean, rochiile femeilor țesute în nuanțe diferite pe

războaiele lor primitive și contrastând izbitor cu arămiul pielii...

Dintr-o dată, Skye se simți stânjenită: devenise ținta tuturor privirilor - ale celor din pragurile grotelor sau cabanelor, ale bărbaților urcați în șei, ale santinelelor răsfirate ici, colo; până și copiii își curmaseră jocul din clipa în care ea cobora treptele scării de piatră, pentru a se îndrepta spre caii înșeuați care așteptau mai jos. În ciuda hotărârii luate de a nu manifesta decât indiferență, Skye roși; iar când El Diablo o ajunse din urmă pe ultima treaptă, ea îl întrebă iritată:

– Oamenii aceștia n-au văzut niciodată o femeie albă?

– Cum să nu, au văzut destule, dar îi interesează întotdeauna cele care mă onorează cu prezența, iar acum, cu deosebire, cea care îmi poartă numele.

Nu tonul ironic al vorbelor lui o scoase din fire, ci faptul că fusese destul de naivă să nu se gândească până atunci că ea însăși nu reprezenta decât una dintre numeroasele femei aduse de El Diablo în tabără. Ce lovitură neașteptată! Își aminti de papucii pregătiți în cameră, încă de la sosire și aproape că-i veni să urle de umilință. Degetele i se crispară pe mânerul cravașei și abia se stăpâni să nu-i biciuaiscă obrazul.

Dar tăcu, învingându-se printr-un efort supraomenesc. Totuși, pe semne că furia ei putea fi percepută de la distanță, de vreme ce El Diablo o privi surâzând când repetă:

– Este cam devreme pentru drame.

– Într-o bună zi vei merge prea departe, îi strecură ea, cu glas înăbușit.

El Diablo râse și se îndreptă spre caii pe care doi indieni îi țineau anevoie locului. Caii, de-o frumusețe remarcabilă, tropăiau nerăbdători. Skye nu rezistase niciodată în fața plăcerii de a putea admira un cal cu adevărat frumos. Pentru ea aleseseră o iapă aproape neagră.

– Să fie prea nervoasă pentru dumneata? o întrebă El Diablo.

Înțelese că, de data aceasta, întrebarea era serioasă și că, de avea să răspundă afirmativ, el îi putea găsi un cal mai puțin focos.

– Călăresc de când abia știam să merg, i-o întoarse ea cu semeție și chiar am dat o mână de ajutor la dresarea cailor din ferma pe care bunicul meu o avea în California.

El Diablo nu mai stărui; schiță doar un gest prin care indianul cel mai apropiat de ei înțelese că trebuia să o ajute să încalece. El însuși se săltă cu vigoare în șea. Caii se cabrară, se dădură de câteva ori în lături, apoi Skye simți că iapa ei răspundea mișcării hățurilor, astfel că, de îndată ce ea trecu pe lângă El Diablo, caii porniră în trap săltat.

Oamenii din trupa lui El Diablo, care așteptau grupați, dădură și ei pinteni cailor; în numai câteva minute, cavalcada ieșea din tabără, desfășurându-se pe câmpie. Skye numără membrii escortei - erau șase. Își simțea mânia domolindu-i-se, ca și tensiunea nervoasă de altfel. Ar fi fost cu neputință să nu respire cu nesaț parfumul florilor sălbatice, să nu admire cârdurile de flamingo roz, precum și bâtlanii albi ce planau pe deasupra râului. Nori de păsări piuitoare acopereau pampasul cu minunatul lor penaj, iar repeziciunea cu care zburau era ea însăși o încântare.

Înaintau în tăcere, însoțiți de „muzica" specifică copitelor în tropot și a clinchetului hamurilor. Skye observă că fiecare era înarmat cu un pistol și un cuțit uriaș cu mâner de argint, fără de care s-ar fi simțit ca și despuiat.

Skye ar fi dorit nespus să-l întrebe pe El Diablo încotro se duceau, dar nu se putea hotărî să-i vorbească. Ba chiar își jură, strângând din buze, să nu-i mai spună nici un cuvânt, cu excepția vreunei situații deosebite.

Îi aruncă, la un moment dat, o privire și, în pofida unui oarecare simțământ de respingere, trebui să recunoască în sinea ei că bărbatul călărea frumos. Calul lui, un murg brun-închis, care depășea dimensiunile obișnuite, îl purta cu semeție. Umerii lați ai călărețului, statura lui zveltă se armonizau deplin cu perfecțiunea întruchipată de animal. Cu

toate acestea, în ciuda înfățișării lui impunătoare, dăinuia în ființa lui o suplețe plină de grație, ce contrasta în chip surprinzător cu fermitatea lui de oțel.

Dar până și faptul că se gândea la el ațâța în sufletul tinerei fete mânia și ura... De aceea hotărî să-și mute privirea de la bărbatul care călărea în preajma ei și să nu se mai uite decât drept înainte.

Au mers astfel aproape o oră, până ce au dat de o fermă adăpostită de un pâlc de eucalipți. De acolo, ieșiră doi bărbați care se apropiară de El Diablo, vrând să-i vorbească. Skye înțelese că erau chiar stăpânii fermei și fu surprinsă de înfocarea - totuși plină de respect - dovedită în discuție. Au vorbit despre materialul lor, apoi, după un amical „buenos dias“, călăreții și-au continuat drumul până la ferma următoare.

Au vizitat, astfel, vreo șase. El Diablo asculta doleanțele exprimate de fermieri, dându-și părerea, iar uneori chiar câte un ordin. Când ferma era foarte săracă, se întâmpla ca el să-i dea stăpânului bani grei, adică nu puțini *pesos,* pe care îi avea la el, în oblâncul șeii.

Se afundau tot mai mult înlăuntrul țării, luând-o spre nordul râului. Skye privea cu atenție peisajul, căutând să-și întipărească unele detalii ce i-ar fi putut sluji la nevoie.

Către ceasul prânzului se opriră la o fermă unde erau așteptați. Masa oferită se dovedi primitivă, deloc fină, deci mult diferită de tot ceea ce El Diablo pretindea în tabăra lui. El mâncă, totuși, cu aparentă plăcere, în timp ce Skye se silea să înghită câteva îmbucături dintr-o tocană în care carnea era mult prea crudă și extrem de tare. Pe masă au mai apărut: pâine din mălai, coaptă în casă și brânză de capră; bărbaților li se aduse vin roșu de regiune și, bineînțeles, nelipsitul *maté*. Desertul a constat din dulceață de gutui, gelatinoasă și foarte dulce, mult apreciată de către bărbați.

În timp ce lumea mânca - niște femei aduceau la masă totul - proprietarul fermei vorbi întruna, cu glas scăzut și cam mohorât, despre necazurile sale. Nu era deloc plăcut la vedere

- cămașa îi era jegoasă, pantalonii murdari, picioarele, vârâte în niște espadrile ponosite, de asemenea, deloc curate... „Mizerie! Mizerie!“ era cuvântul ce revenea tot timpul în discuție; într-adevăr, putea fi socotit personificarea însăși a nefericirii.

Zicea că vitele se înmulțeau, dar că nu găsea piețe în care să le vândă. Ce avea să se aleagă de el - și de alții asemenea lui - dacă nu reușea să-și vândă produsele?

El Diablo nu-i răspunse nimic înainte de terminarea dejunului. Apoi se ridică și puse un pumn de *pesos* de argint pe masă.

– Se vor găsi și piețe, spuse el. Pentru moment, este nevoie de răbdare. Dacă ne grăbim, pierdem totul.

– Da, desigur, senior, înțeleg; știm că munciți pentru noi, dar am totuși familie - nevastă și patru fete...

– Trebuie să ai răbdare, prietene.

El Diablo ieși din casă. De data aceasta despărțirea nu se dovedi la fel de călduroasă.

– De ce nu găsește piețe pentru vitele lui? întrebă Skye.

Cu toată hotărârea luată de a nu-i vorbi lui El Diablo, curiozitatea o lua înainte. În pofida propriilor ei griji, începeau să o intereseze și cele ale semenilor ei. Dacă fermierul din proprietatea aceasta izolată nu-și vindea produsele la Jacara, cum de mai putea rezista? Oare ce se întâmpla? De ce mergea totul mai prost ca înainte?

– Da, lucrurile acestea mă interesează! mărturisi ea cu sinceritate.

Încetiniseră pasul cailor, deoarece ajunseseră pe creasta unui deal stâncos, unde tufișurile erau atât de dese, încât animalele nu puteau merge decât foarte încet.

– Așadar, îți voi spune; de altfel, totul poate fi rezumat într- un singur nume: Alejo.

– El în persoană e de vină? Sau guvernul lui?

– Nu există un guvern pe de o parte și Alejo pe de alta. Este înconjurat de lingăi care, de altfel, îi și zic „El Supremo“. Mai sunt necesare și alte amănunte?

– Nu. Poți continua, spuse Skye.

– De curând, sunt câteva luni doar de-atunci, Alejo a decretat că tot ținutul situat la nord de Jacara devenea proprietatea guvernului; adică, ceea ce în Anglia s-ar numi „naționalizare". Stăpânii de sute de ani ai unor ferme trebuiau alungați de pe pământul lor într-o singură noapte, fără să poată înțelege pentru ce. Edictul acesta se referă la teritoriul situat între Jacara și Brazilia.

– Pentru ce motiv?

El Diablo îi aruncă o privire piezișă.

– Nu îți voi spune decât ceea ce socot eu că ar fi prudent să afli. El Supremo are motivele lui; bune pentru el, desigur, dar nu s-a gândit și la reacția indienilor, care se consideră stăpâni ai acestor pământuri. Un indian este întotdeauna puternic legat de pământul lui. Cea mai mare crimă a cuceritorilor albi ai Americii de Sud a fost poate aceea că i-au deposedat pe indieni de pământul lor natal. În Mariposa, nimeni nu s-a sinchisit de ei de-a lungul unor generații întregi; și-atunci, ei și-au limitat revendicările doar asupra pământurilor pe care le ocupau, nu și asupra câmpiilor unde fermierii aceleiași țări își lasă turmele să pască; se mulțumeau cu crângurile și costișele munților pe care nimeni nu le voia. Iar acum, iată că li se spune că nu au nici un drept asupra acestor locuri, pentru că ele aparțin generalului Alejo.

– A încercat să-i izgonească?

– Încă nu. Armata regulată a Mariposei este formată din aproximativ șapte sute de oameni. Adunând toți bărbații instruiți sau pe jumătate instruiți, cred că Alejo ar putea strânge două mii de soldați; dar aici, în nord, există deja peste patru mii de indieni hotărâți să apere, alături de fermieri, ceea ce ei consideră un drept al lor din tată în fiu.

– De aceea îți este teamă de spioni?

– Nu mi-e teamă. Pur și simplu îi elimin.

Skye se înfioră. Glasul acesta aspru îi reamintea cadavrul spânzurat de creanga unui arbore, ochii ieșiți din orbite, gura deschisă... O clipă doar, i se păru că i-ar putea fi milă de

dictator. Nu știa prea multe, firește, dar se întreba cam ce părere își făcea guvernul oficial despre acest ins care își bătea joc de legi și îi spânzura emisarii.

Depășiseră creasta dealului, puteau merge din nou la trap. Au continuat astfel toată după-amiaza, neoprindu-se decât pentru adăpatul cailor sau pentru a sta de vorbă cu proprietarii fermelor, dacă nu chiar și cu indienii instalați printre coline.

Timpul trecea, aveau să se întoarcă destul de târziu în tabără; arșița din timpul zilei se molcomise. Skye se aplecă să mângâie grumazul calului, deloc încins.

– Animalele acestea sunt făcute să parcurgă distanțe lungi, păru să-i ghicească gândurile El Diablo. Ai auzit vorbindu-se despre caii creoli?

– Nu.

– Stirpea lor s-a stins, din nefericire. Erau descendenții cailor arabi importați de spanioli în perioada cuceririi. Înainte de ei, pe acest continent nu existau cai.

– Cai arabi? Asta explică totul! exclamă Skye.

Și din nou dezmierdă ceafa iepei.

– Călărești bine, constată El Diablo.

Skye amuți. Uitase puțin, în timpul conversației, de ura ei neîmpăcată. Acum, însă, complimentul o întărâtase iarăși. El Diablo râse încetișor.

– Englezoaicele nu știu să primească un compliment cu gingășia cuvenită.

– Suntem poate mai dificile în ce privește persoanele care ni le adresează.

– Și nu le accepți pe ale mele...

– Asta ar trebui să se înțeleagă de la sine.

Deși îl privi disprețuitor, El Diablo îi răspunse râzând:

– N-ai obosit rezistându-mi așa, neîncetat?

– Nu, declară ea. Te voi înfrunta până la ultima suflare.

– Așadar, bătălie pierdută.

– Cine știe dacă nu se ivește vreun prilej favorabil; uneori hazardul se dovedește generos. Dar te previn: victorioasă, voi fi neîndurătoare.

Vorbea cu patimă. El Diablo își scoase pălăria.

– Iată o provocare lansată de către încântătoarea mea soție. O primesc.

Se voia caustic. Skye l-ar fi ucis bucuroasă. Întoarse capul și dădu pinteni calului. Își simți nervii încordându-se de mânie împotriva bărbatului care o supunea voinței lui, jucându-se cu ea de-a șoarecele și pisica.

Au mai vizitat o fermă, apoi o luară pe calea de întoarcere. Skye fusese tot timpul atentă la drumul parcurs, pândind ocazia unei desprinderi de grup. Dar nici măcar o clipă nu fusese lăsată liberă. Șase bărbați, în afară de El Diablo, însemnau fără îndoială o escortă puternică. Simți că-i slăbește curajul. Gândul că seara i-ar fi putut aduce vreo „surpriză" o urmărea. Disperată, începu să se roage - poate că totuși avea să urmeze ceva care o va salva.

Se apropiau de tabără - încă o milă, sau aproape, și ajungeau. Inima lui Skye începu să-și întețească bătăile numai la gândul că din nou avea să urce aceleași scări de piatră care duceau la caverne.

Asemuia cavernele acelea cu un păianjen monstruos. Își reamintea privirea lui El Diablo când venise, dimineață, cu intenția să o sărute. Se sustrăsese încercării lui, prin violență, dar nu mai putea face același lucru și seara. La toate acestea se gândea Skye, când un strigăt le întrerupse înaintarea:

– Ja-gua... Ja-gua!...

Un om striga după ajutor. El Diablo ordonă micuței coloane să se ducă spre el. Atunci Skye văzu că era vorba de un indian pe care îl cunoșteau cu toții, căci un cowboy îl strigă pe nume. Își agita brațele și vorbea cu foc, într-o limbă pe care fata nu o înțelegea. Călăreții ajunseră lângă el, printre stânci, și atunci Skye văzu că omul zăcea într-o baltă de sânge, rănit pe semne de ghearele vreunei fiare. El Diablo și oamenii lui descălecară.

Brusc, Skye înțelese că i se ivea, în sfârșit, șansa mult dorită: toți îi întorceau spatele, alergând spre rănit.

Își hotărî iapa să se întoarcă în direcția opusă, dar fu destul de înțeleaptă să nu o zorească. Încet, vreme de câteva minute făcu astfel; apoi, cu o lovitură de cravașă, îndemnă iapa să pornească în galop.

Era deja departe, când auzi o exclamație. Aruncând o privire peste umăr, înțelese că ceilalți îi observaseră fuga. O urmăreau cu toții din priviri...

Mult aplecată peste șa, Skye galopa nebunește. Vântul îi smulsese pălăria de pe cap, răvășindu-i părul. Se îndrepta spre miazăzi, știind că trebuia să o ia de-a lungul văii, ca să străbată apoi lanțul muntos, după ce se va fi distanțat destul de urmăritorii ei.

Nu mai cuteza să privească înapoi, dar era sigură că i se aflau pe urme. Câtva timp continuă să înainteze de-a lungul râului și, descoperind un loc cu apă mai puțin adâncă, pe unde vacile treceau probabil mai des, își croi drum pe-acolo. În clipele în care iapa traversa râul, ea întoarse capul și zări cavalcada, la numai o milă distanță de ea; dar un singur călăreț se desprinsese de restul, cu o viteză pe care ea nu ar fi putut-o atinge - avea un cal și mai bun decât al ei. Singura șansă era să se mențină la aceeași depărtare, adică să păstreze avantajul avansului.

În față, i se desfășura pășunea; în stânga, munții acoperiți de tufișuri. Nu avea de ales, trebuia să meargă drept înainte.

Urmăritorul cel singuratic câștiga teren; peste puțin auzi foarte aproape tropotul calului, clinchetul hățurilor acestuia. Simți că i se taie răsuflarea; orbită de nestăvilita dorință a eliberării, își cravașă, fără milă, iapa. Ca într-un coșmar, își dădea însă seama că El Diablo se apropia tot mai mult. Încotro s-o apuce? Spre munte? Dar, încetinind cât de cât, nu făcea decât să-l ajute. Atunci ea se hotărî să se salveze fugind, în cazul în care El Diablo ar fi ajuns în dreptul ei. Era mai ușoară decât el și poate că, în munți, avea să reușească să se ascundă printre stânci, unde nu i-ar fi fost cu putință să o găsească înainte de căderea nopții.

Gânduri de toate felurile se învârtejeau în mintea fetei, care învăța acum ce însemna pentru un biet animal să fie hăituit. El Diablo se apropia din ce în ce, copitele calului de sub el iscau vuiet de tunet. În câteva clipe avea să-i prindă iapa de hățuri, iar atunci Skye s-ar lăsa să cadă la pământ, pentru ca apoi să o ia la fugă cum nu mai făcuse vreodată.

Asurzită de tropotul calului din spate, pe jumătate orbită din pricina cursei nebunești în care se angajase, Skye abia mai respira; deodată, simți brațe puternice întemnițând-o, și scoase un urlet de groază. El Diablo o smulse din șeaua ei, cu o îndemânare care cerea din partea lui o forță herculeană, apoi, în plin galop, o trecu pe propriul cal.

După ce se simți ridicată în aer, Skye se pomeni căzând greoi peste partea dinainte a șeii lui El Diablo; pentru numai câteva minute își pierdu cunoștința, dar secundele acestea de milostivă uitare ținură prea puțin; revenind la realitate, avu impresia că primise în piept o lovitură de măciucă.

Fața i se culcase peste vesta lui El Diablo și înțelese că brațele care o țineau atât de strâns însemnau o temniță din care n-ar fi putut scăpa. Vru totuși să se zbată și, printr-o mișcare slabă, ridică un braț să-l pălmuiască. Dar era sleită de puteri și se văzu nevoită să-i rămână în brațe, încercând totodată să-și redobândească suflul. Încetinind treptat mersul calului, El Diablo mai galopă un timp, înainte de a o lua înapoi; abia atunci se hotărî să vorbească, dar în șoaptă, după ce mai întâi contemplă îndelung chipul tinerei fete, genele foarte lungi, de culoare închisă, care îi tiveau pleoapele, nările fremătânde, pieptul palpitând de o respirație poticnită:

– Fetiță mică, chiar crezi că mi-ai putea scăpa?

Skye îi desluși cu greu cuvintele. Nu mai simțea altceva decât amarul eșecului.

Soarele, uriașă minge stacojie, se afunda într-un ocean de iarbă verde; în jurul lor se înălțau chemările potârnichilor, pe care Skye le deslușea ca în vis. Îi auzi și pe ceilalți din grup ajungându-i din urmă și aclamându-și căpetenia pentru izbânda forței dovedite.

VI

Skye întinse, ca pe niște cărți de joc, bancnotele din mână... Apoi le aduna și iarăși le întindea, adăugându-le altele aflate în teanc, lângă ea, pe divan.

Indianul îi urmărea mișcările - de ásta era sigură -, deși chipul lui de spân nu exprima nimic. Ea numără mai iute bancnotele - erau nouăzeci și șapte de dolari. Pentru un indigen - o adevărată avuție.

Indianul puse cu grijă paharele pe masă, dar în clipa în care se întorcea, să aducă argintăria, îi prinse căutătura de sub sprâncenele stufoase, trecând fugar peste prețiosul teanc de bani. Avea o piele de culoarea tutunului, iar părul negru îi acoperea și gulerul cămășii. Era tânăr, frumos... și lacom; Skye era sigură de acest lucru. Atât de sigură, încât înșiră din nou bancnotele pe canapea. Voit, lăsă una să cadă jos, între ea și servitor.

El ridică hârtia și i-o dădu. Skye râse.

– Mulțumesc, spuse ea. Cum te numești?

– Yokseyi, seniora.

– De mult ești aici?

– Doar de câteva săptămâni, seniora.

Asta voia să știe fata; zadarnic ar fi încercat să tocmească drept iscoadă pe unul dintre slujitorii mult apropiați de El Diablo. Oricât de necrezut putea să pară, oamenii aceștia îi erau devotați până la fanatism - în ochii lor se citea lesne o loialitate fără cusur. Se purtau cu el - își zicea ea, disprețuitor - cum s-ar fi purtat față de un zeu, nu de un om obișnuit.

Între timp, Yokseyi se întoarse.

De fapt, îl înlocuia pe unul dintre servitorii bolnavi. Skye aflase că tânărul fusese ales dintr-o duzină de voluntari, pentru că servise într-un hotel din Jacara.

Ridicându-se de pe canapea, Skye se îndreptă spre fundul sălii, de unde îi făcu un semn. El se apropie, fără să șovăie nici o clipă, călcând fără zgomot pe parchet. Și o așteptă, ațintind-o cu ochii săi negri. Ea continua să țină în mână teancul de dolari.

– Vrei să duci la Jacara o scrisoare pentru mine? îl întrebă ea în șoaptă, astfel încât să nu fie auzită de către santinela de la ușa acoperită cu draperie.

Indianul privi spre bancnote. Dorința pe care acestea i-o trezeau în suflet era neîndoielnică; dar tăcea.

– Nouăzeci și șapte de dolari, murmură Skye.

Ca în mai toate țările Americii de Sud, moneda străină este, firește, admisă; prin urmare, și în Mariposa. Dolarul era însă cel mai prețuit. Transformat în pesos, făcea dintr-un biet indian un om bogat.

– Nu, seniora, nu îndrăznesc.

Cuvintele fuseseră abia șuierate printre dinții îngălbeniți de tutun.

– N-ai de ce să te împotrivești, stărui Skye. Ți-ar fi atât de ușor să faci asta! Uite, duci scrisoarea la corabia albă din port, cea care se numește *Liberty*; oricine o să ți-o arate. Doar atât vei avea de făcut: să lași scrisoarea și să pleci. Iar dolarii ți-i dau imediat.

Se frământa să mai găsească o cale prin care să-l poată convinge... Brusc, își scoase de la încheietura mâinii ceasul bătut cu diamante și rubine, strecurându-l între degetele arămii și tremurânde ale indianului.

– O să mă duc, seniora.

Nu își încheiase încă spusele, când mâna lui se și întinse, cu o repeziciune uimitoare, să ia banii, ceasul și scrisoarea; toate dispărură ca prin farmec. Apoi, luând o scrumieră de pe masa alăturată, traversă încăperea. Skye aprecie finețea simțului său auditiv: cineva tocmai venea.

Dar era Neengai. Skye oftă ușurată; deși nu se temuse că ar fi El Diablo, întrucât plecase dis-de-dimineață să inspecteze mina de diamante. Spusese că avea să se reîntoarcă la ora

dejunului și că după aceea, dacă nu intervenea nimic, urmau să iasă amândoi la plimbare, călare.

După o ședere de o săptămână în tabără, Skye își dădea bine seama de uriașa muncă desfășurată acolo, zilnic. Trebuiau vizitate mereu niște ferme, supravegheate pășunile și drumurile până la Jacara; de asemenea, trebuiau inspectate minele, pentru a duce apoi - în loc sigur - aurul și diamantele exploatate după metode încă primitive, prea puțin rentabile, aproape aceleași de veacuri și veacuri. Aurul și diamantele erau extrase în cantitate atât de mică, încât Skye se și întreba dacă meritau efortul.

În afară de toate acestea, indienii țeseau la războaie, lucrau tâmplărie, cu deosebire mobilă, dovedind multă pricepere și într-ale olăritului. El Diablo îi plătea pentru munca depusă, iar obiectele erau stivuite în grotele nelocuite. Skye văzuse acolo taburete neînchipuit de frumoase, sculptate în blocuri de lemn fin; de asemenea, mese și scaune meșterite din lemn roșu, numit *quebracho*; nu puține alcătuiau o reușită combinație de alb cu negru. Presupunea că El Diablo intenționa să vândă într-o bună zi toate acestea, dar între timp cei care i se alăturaseră își puteau, astfel, câștiga existența. Degetele indienelor țeseau neobosite, schițând mișcări pline de poezie, în timp ce, cu aceeași îndemânare, mânuiau fusele ce păreau că dansează.

Activitatea taberei se desfășura pe un neîntrerupt fundal de chitare. Sunetele acestora se integraseră atât de perfect în existența tinerei Skye, încât aproape că nu le mai auzea: se asimilau deplin țistuitului insectelor sau viersului păsărilor.

În timp ce ea avu tot timpul răgaz să privească în jur, să asculte ori să se odihnească, El Diablo era mereu ocupat: mereu îl aștepta cineva, ca să-i vorbească, mereu un curier aducea vești. După cum prea bine înțelesese și Skye, posibilitățile lui de a se informa erau fenomenale. Astfel că, acum, înțelegea cum de știuse tot ce vorbise ea prin oraș. Fără îndoială că și de venirea ei aflase încă înainte de intrarea iahtului în port. Probabil că și informațiile furnizate de ea

autorităților fuseseră comunicate lui El Diablo în mai puțin de o oră.

Oamenii lui de credință se aflau pretutindeni - în birourile instituțiilor, în magazine, printre cerșetori, chiar și în palat. Nimic din ceea ce putea fi mai mult sau mai puțin însemnat nu-i rămânea neștiut. Totul îi ajungea la urechi...

Una dintre ferme avea și linie telefonică, dar mult mai important era contactul direct dintre El Diablo și oamenii săi. Veneau să-l vadă la orice oră din zi, uneori chiar în miez de noapte. În astfel de cazuri, o trimitea pe Skye să se culce, iar ea auzea murmurul glasurilor lor până ce adormea.

Renunțase la obiceiul de a mai sta în picioare, încordată și plină de groază ca nu cumva El Diablo să intre în camera ei. În fiecare seară, el îi ura noapte bună în pragul ușii, trăgând imediat după aceea draperia despărțitoare. Atunci, Skye știa că nu avea să-l mai vadă până a doua zi. Pentru ce se comporta astfel, nu putea înțelege. Dar tot seară de seară îi oferea o scenă de iubire - o săruta, îi murmura la ureche cuvinte înflăcărate, asemenea unui îndrăgostit nebunește. Cu toate acestea, nu-i devenise încă nevastă în adevăratul înțeles al cuvântului.

Totodată, Skye renunțase la nevoia de a se zbate când o îmbrățișa, înțelegând că zadarnic își irosea puterile, întrucât singurul rezultat obținut în situațiile de acest fel era acela că îi asigura, doar lui, un triumf.

Dar cel mai greu îi suporta Skye indiferența față de sentimentele ei. Pentru el, nu însemna decât o femeie - desigur atrăgătoare -, dar nimic altceva; în afară de frumusețe, nu-i trezea interesul.

Ori de câte ori o lua cu sine în drumeții, nu manifesta neapărat dorința de a o avea lângă el. Fiindcă nu se simțea singur, era cu oamenii lui. Numai că avea grijă să nu o piardă nici o clipă din vedere - așadar, era un egoist fără margini.

Uneori, tânăra fată închidea ochii, întrebându-se dacă toate acestea puteau fi adevărate. Își reamintea cât de înconjurată fusese la New York sau la Londra, unde bărbații

păreau atât de încântați să-i stea în preajmă, să-i soarbă cuvintele, să-i ceară părerea...

De dimineață și până seara, ba chiar noaptea câteodată, se întreba cum să scape. Mereu-mereu același gând i se rotea în minte precum o veveriță în colivie.

Se mai liniștise când își dădu seama că dispunea de o importantă sumă de bani. Ce noroc că plătise, chiar în ziua răpirii ei, închirierea cailor după fiecare plimbare, precum și bacșișurile acordate călăuzelor, fiindcă îi dorea supuși, înțelegători. În afară de suma pe care o avea în buzunar, mai găsise bani prin diferitele poșete trimise de pe iaht o dată cu lucrurile ei. Acum, spera să fie de-ajuns pentru a-l ațâța pe indian să înfrunte mânia lui El Diablo, dar și pentru a compensa exilul ei în tabără.

Nu mai avusese prilejul să-i vorbească; pentru că după aceea îl văzuse pe El Diablo însoțit de celălalt bărbat, mai vârstnic, care îl slujea de ani și ani. Iar Yokseyi pășea în urma acestuia.

O, de i-ar reuși planul pe care îl făurise! Se întreba neliniștită dacă instrucțiunile trimise de ea căpitanului Maclean fuseseră suficient de clare. El trebuia să-i trimită o telegramă lui Jimmy, iar acesta urma să meargă personal la poliție și să încerce neapărat să ajungă la generalul Alejo.

Ce mult își dorea libertatea! Să fie din nou în siguranță pe iahtul ei, să se îndepărteze de Mariposa și de El Diablo!

În dimineața aceea, privindu-se în oglindă, se cam mirase că încercările prin care trecuse, nu-i lăsaseră pe chip decât urme neînsemnate. Slăbise, ceea ce îi punea și mai în valoare frumusețea. Se simțea perfect sănătoasă, lucru care în situația dată nu-i făcea deloc plăcere. Lungile plimbări călare nu numai că nu o obosiseră, ci îi făcuseră chiar mult bine, îndepărtând-o, într-un fel, de moleșeala în care viața prea îmbelșugată ar fi putut-o cufunda.

– Cum de-a venit aici un bucătar atât de desăvârșit? îl întrebase ea pe El Diablo, într-o seară, după o cină și mai suculentă decât celelalte.

– Alphonse a fost silit să părăsească în grabă Jacara, îi răspunse El Diablo. Fusese plasat la o familie înstărită și distinsă, dar într-o seară - după ce băuse ceva mai mult - și-a îndreptat cuțitul de porționat carnea asupra unui alt servitor al casei.

– Și... l-a ucis?

– Mă tem că da. Este, ca și mine, un asasin. Sunt destui dintr-aceștia în tabără.

O provocă intenționat, dar Skye nu se mai lăsa prinsă.

– Nu pot crede că un om capabil să facă un sufleu atât de gustos ar putea ucide altfel decât accidental, spuse Skye.

– Ai o inimă bună care îți face mare cinste! reflectă cu sarcasm El Diablo.

Skye învățase să tacă ori de câte ori El Diablo se arăta nepoliticos. Uneori chiar se întreba cum de era în stare - ea Skye Standish - să rămână mută în fața unei insulte, să nu reacționeze, când înainte vreme se mânia pentru te miri ce. Acum se vedea nevoită să se domine, să-și stăvilească protestele și nu rareori chiar să-și plece privirile, pentru ca el să nu citească în ele ura ce-i purta.

O sâcâia cum și-ar sâcâi un copil pisica, râzându-și de ea, până la smintire, știind-o nevoită să-și înghită cuvintele de ocară. Astfel că tânăra fată învăță, treptat, să fie șireată.

Cam acestea erau gândurile ei, când îi auzi pasul pe terasă. Rămase așezată, prefăcându-se plictisită la culme.

El Diablo intră. Și parcă umplu încăperea cu silueta-i impunătoare. Ducea un săculeț de pânză pe care îl aruncă pe birou.

– Diamante? întrebă Skye pe un ton amabil.

– Puține și nu prea de calitate.

– Ce păcat! răspunse ea cu ironie. Dacă nu iei seama, o să fii curând-curând ruinat.

– Eu? întrebă el râzând. Da, uitam că ai dat crezare tuturor neroziilor pe care ți le-am înșirat în prima seară. Diamantele nu-mi aparțin, sunt proprietate națională. Dar Alejo nu le va avea, de voi putea să-l împiedic.

– Prin urmare... le-ai furat?

– Dimpotrivă, le iau sub protecția mea, până în ziua în care vor putea fi folosite pentru binele mariposienilor.

– Prin dumneata?

– Printr-un bărbat care, chiar dacă nu-i înzestrat cu alte virtuți, este măcar cinstit față de țară.

– Ceea ce, dacă înțeleg bine, nu este și generalul Alejo?

El Diablo își turnă, dintr-o carafă de pe masă, un pahar de vin. Apoi se apropie de Skye și rămase în picioare în fața ei, încruntându-și ușor sprâncenele, ca și cum încerca să-și adune gândurile.

– Sunt necăjit, grăi el întru sfârșit.

Skye se miră. Pentru prima oară, de când îl cunoștea, își mărturisea o slăbiciune...

– De ce?

– Ți-aș putea spune, dacă vrei. Nu cred că ar avea vreo importanță. Alejo este obligat să facă ceva cât de curând. Atunci va fi descoperit și secretul.

– Secretul?

El Diablo schiță un gest în direcția cufărului.

– Este în el.

– În minele de aur și diamante?

– Lucrurile sunt mult mai serioase. Minele despre care vorbim nu reprezintă o taină; erau exploatate cu mult înainte de cuceririle spaniole și nu-s nici mai bune, nici mai rele decât cele din alte țări. Pot aduce câte ceva în fiecare an, dar n-au prea multă valoare. De aceea n-a pus Alejo mâna pe ele până acum. Iată însă că prietenii lui pe linie politică, prietenii străini i-au șoptit una, alta, ceea ce schimbă totul. E ca turbat, vrea să controleze neapărat, el însuși, munții aceștia.

– Nu credeam că Alejo ar putea fi hrăpăreț.

– Nici nu este. Are un singur ideal, o singură religie, un singur gând: Alejo. Dar vecinii lui nu vor face nimic pentru el, astfel că în căutare de alte forțe, o să se adreseze celor care îi vor da destui bani și încredere pentru a-și exercita puterea așa cum dorește el.

– Dar ce anume consideră el atât de important? întrebă Skye.

– Pehblenda, preciză El Diablo.

Și zâmbi, văzând nedumerirea de pe chipul fetei.

– Nu știi ce-i asta, ca și mine când am auzit pentru întâia oară vorbindu-se despre așa ceva. Este uranitul din care se extrage aluminiul, metalul râvnit de întreaga omenire și care valorează mai mult decât mii și mii de mine de aur la un loc.

Căldura din glasul lui era molipsitoare.

– Ești foarte sigur că așa stau lucrurile? întrebă Skye.

– Alejo e sigur, spuse El Diablo. Aș vrea să am mai multă experiență în materie. Am lucrat, ce-i drept, într-o mină, dar nu sunt tehnician. Dacă aici există uranit, atunci ar trebui să fie exploatat întru binele mariposienilor și al țării. Doar nu o să lăsăm bogăția aceasta să treacă în mâna unei organizații care, din câte am înțeles, vrea să aducă aici muncitori și să nu dea mariposienilor decât o părticică din beneficii.

– Cum de s-a învoit Alejo să facă așa ceva? murmură Skye.

– Pentru că asta-i slujește lui.

– De unde știi?

– În Mariposa un secret nu poate fi ținut prea multă vreme, îi răspunse El Diablo. Iar eu am oameni la palat.

– Și prin magazine, și pe șosele! exclamă Skye. Ești sigur că cetățenii din Jacara te vor sprijini?

El Diablo ridică din umeri.

– Este una dintre problemele care mă chinuie. Sper să-l preocupe și pe Alejo în aceeași măsură. Nu-i un nătărău în ce privește strategia.

– Cum crezi că-l vei putea combate? Ai arme?

– Importăm din Brazilia, sosesc întruna; dar să nu-ți închipui că doresc să mă bat. Mi-aș da și viața pentru ca în Mariposa să nu izbucnească un război civil, o luptă care să-l învrăjbească pe frate împotriva fratelui, ori pe fiu împotriva părintelui!

Vorbea cu o sinceritatea care o uimi pe Skye. Apoi, pe un ton cu totul schimbat, spuse îndreptându-se spre masă:

– Mi-e foame, am mult de lucru în după-amiaza aceasta.

– Spune-mi mai multe, îl rugă tânăra fată.

– Nu mai am ce. Iar acum, după ce ai aflat atâtea, te previn că nu vei putea scăpa de-aici cu viață, câtă vreme nu va fi demascat Alejo.

– De aceea mi-ai făcut confidențele respective?

El Diablo nu-i răspunse, iar pe chip nu i se putea citi nimic. Și, dintr-o dată, Skye își reaminti încercările ei de a corupe... O cuprinse teama... Dar când El Diablo începu să mănânce liniștit, ea își spuse că, probabil, doar dintr-o coincidență vorbise el, tocmai acum, despre toate acestea.

Au mâncat în grabă, apoi au coborât scara, pentru a se îndrepta spre tabără. Caii îi așteptau. Jaguarul care ucisese un bărbat, în urmă cu o săptămână, mai făcuse o victimă în ajun, și anume un copil; bietul de el nu se întorsese acasă, la una dintre ferme, iar după cercetări, i-au descoperit trupșorul sfârtecat abia în zori... la o jumătate de milă de casă.

Rareori se întâmplă ca un jaguar să mănânce oameni. Cel puțin așa învățase cândva Skye. De obicei, jivina atacă doar cai, vite și, cel mai adesea, se hrănește cu broaște țestoase de apă dulce. În mod excepțional, însă, și numai după ce a apucat să se înfrupte din carnea de om, o preferă și o caută.

În noaptea ce trecuse, tânăra fată fusese trezită de un sunet ciudat, parcă răgușit, venind de afară. Sunetul se repetase...

Atunci ea se ridicase și, punându-și repede un capot, intră în sala mare, să-l caute pe El Diablo. Dar acesta ieșea chiar atunci din camera lui îmbrăcat și ținând în mână o pușcă.

– Ce se aude? întrebă Skye, speriată, neștiind în fapt de ce anume ar fi trebuit să se teamă mai mult.

– Este jaguarul, o înștiință El Diablo.

Apoi îl auzi chemându-și paznicii, imediat după ce ieșise din cavernă. Ea alergă la fereastră, încercând să deslușească ceva printre zăbrele. Atât de mult dorea să vadă jaguarul, încât uitase cum era îmbrăcată. De lucrul acesta își dădu seama

când intră El Diablo, ca să aprindă o lumânare, deci când îi observă privirea, atrasă de obrajii îmbujorați din pricina somnului, de cârlionții răzvrătiți pe frunte...

– Mă duc în cameră să mă culc... Skye rostise cuvintele cu anume nervozitate.

– Ești chiar atât de grăbită? În Londra, la ora asta barurile sunt încă pline.

– Nu mi-ar displăcea să fiu acum acolo! i-o întoarse ea.

– Da... ca să asculți tulburătoare complimente, probabil. Ei bine, îți pot face eu unul, dacă așa ceva crezi că ți-ar plăcea: ești seducătoare, doamnă!

– Știi prea bine că-mi fac silă prostiile de genul ăsta! îi răspunse ea.

– Poate că gesturile au mai mare preț decât cuvintele. Spre exemplu, sărutările pe care ți le-ar fura cineva, într-un taxi, fără să protestezi; într-un taxi care te-ar duce acasă, de pildă.

– N-am fost niciodată sărutată într-un taxi! ripostă Skye. Ți-am spus de o sută de ori că nu-mi place să fiu îmbrățișată! Bărbații mă dezgustă, iar dumneata mai mult decât oricare dintre ei.

El Diablo izbucni într-un râs nereținut și se apropie de ea. Skye tăcu și se trase un pas înapoi, cu inima bătând nebunește. Dar el întinse doar o mână, spre a-i ciufuli și mai tare părul.

– Semeni cu un copilandru... Hai, fugi în pătuț...

Bucuroasă că i se oferea încă un răgaz, Skye intră degrabă în camera ei, dar nici că putu să mai adoarmă. A stat trează ceasuri de-a rândul, sigură că El Diablo rămăsese mai departe în sala mare, să fumeze.

Iar acum, urmau să se ducă la mama micuței victime. Plângea, îndurerată, pierderea fiului; în același timp, Skye se gândea că, având încă șapte copii și un altul pe cale de a se naște, se putea mângâia cât de cât.

Plimbarea a durat mai puțin decât în celelalte zile; soarele nu coborâse încă la asfințit, când El Diablo și Skye se

întoarseră în tabără. Fata o rugă pe Neengai să-i pregătească repede o baie, pentru că voia să o facă pe îndelete, înainte de cină.

Pentru El Diablo, un meșter înjghebase un duș rudimentar, de care se putea folosi oricând. Instalația, primitivă desigur, se compunea dintr-o găleată agățată de niște prăjini de bambus. Un simplu bobârnac dat găleții și o răsturna peste cel de sub ea.

Dar, pentru Skye, lucrurile se dovedeau ceva mai complicate: o cadă prelungă din zinc, prevăzută cu un tub din același metal, era adusă în cameră și umplută cu apa cărată de indieni tocmai de la râu.

Puțină apă caldă se putea obține la bucătărie, dar cea pentru baie era rece. Totuși, spre seară, după atâta soare, apa râului părea aproape fierbinte. La început, îngrozită mai întâi, de-atâta treabă pentru o baie, Skye voia să nu se mai gândească la asta, cu atât mai mult cu cât, după plimbările călare, apa rece părea să-i alunge nu numai oboseala din oase, ci și grijile ce-i munceau creierul. Atunci se simțea bine, aproape fericită.

După ce Skye se îmbăia, Neengai strângea apa în ulcele, care aveau să slujească apoi, pentru spălat, oamenilor din alte grote; erau încântați de-așa chilipir, care însemna totodată și o economie de muncă.

În seara aceea, Skye își puse un halat de saten albastru, garnisit cu fundulițe din catifea roz; apoi se așeză în fața oglinzii, să-și perie părul.

Prin fereastra deschisă ajungeau până la ea acordurile chitarelor, strigătele copiilor, behăitul unei capre... Probabil că la New York, își spunea ea, prietenii ei se duceau la reuniuni și poate că, în timp ce beau un „Martini", se întrebau ce-o mai face Skye.

Unii o invidiau, alții o bârfeau, desigur. Există destui oameni înclinați să-i invidieze pe favoriții soartei, ponegrindu-i, chiar dacă aceștia nu le-au făcut niciodată vreun

rău. Fără îndoială, însă, că Skye se bucura totuși de afecțiunea unora.

„Mă întreb pe unde o fi hălăduind Skye Standish“, spuneau unii.

O, dacă ar ști!

Skye își ascunse fața în mâini. Cum de putea să accepte tot ceea ce îndura? Dar nu avea încotro...

Deodată, auzi pași în sala mare; draperia care îi închidea camera fu dată la o parte cu neașteptată bruschețe.

Se întoarse, înfricoșată: niciodată, până acum, El Diablo nu intrase astfel în spațiul care-i fusese rezervat. Dar o singură privire o făcu să se ridice în picioare, înghețată de spaimă. O văzu pe Neengai strecurându-se binișor afară, în timp ce ea rămase ca împietrită locului, într-o neclintire ce îi imobiliza până și creierul. Chipul lui El Diablo era într-adevăr cel al unui demon: ochii îi străluceau peste măsură, răspândind parcă scântei, iar buzele-i strânse păliseră de furie.

Preț de câteva secunde, el o țintui doar cu privirea, apoi se îndreptă spre ea, o apucă de încheietura mâinii și o trase după el, traversând astfel încăperea.

– Ce s-a-ntâmplat? Unde mă duci? izbuti ea să îngaime.

Dar el nu-i răspunse, continuând să o tragă. Călcâiele fetei alunecau pe podea, străduindu-se să-și păstreze totuși echilibrul.

– Unde mergem? Nu sunt îmbrăcată! exclamă ea.

Încă se mai împotrivea, când ajunseră la ieșirea din caverna cea mare. Apoi o împinse pe terasă.

Skye nu se mai simțea în stare să pună întrebări; cuvintele îi mureau pe buze. La piciorul scării zăcea un bărbat; mâinile și picioarele îi erau legate, cămașa sfâșiată pe spinare. Dintr-o singură privire aruncată pielii arămii a omului aceluia, Skye își dădu seama cine era. Nu i-ar fi trebuit prea multă imaginație ca să înțeleagă motivul pentru care omul se afla acolo și nici pentru ce fusese târâtă în fața lui. Emoția îi lua respirația.

El Diablo schiță un anume gest cu cravașa. În aceeași clipă, zvâcni în sus un bici prevăzut cu o curea lungă, plată, pe care o ținea în mână cowboy-ul ce se afla lângă indianul țintuit la pământ. Biciul șuieră prin aer, căzând apoi cu plesnet greu peste carnea vie... Indianul scoase un țipăt. Biciuirea continuă, cam de douăzeci de ori. S-ar fi zis, în liniștea locului, că răsună împușcături.

Bărbați, femei și copii - mulți la număr - asistau la această execuție. Nimeni nu mișca, nimeni nu sufla o vorbă. Doar biciul, sfâșiind văzduhul aurit de soarele care apunea, lăsa lungi dâre stacojii pe spinarea torturată.

Apoi, totul conteni. În mulțime s-a iscat un murmur - o îngemănare de geamăt cu mârâit. Înainte de ultima biciuire indianul tăcuse; Skye bănui că leșinase. Oricum, nici ea nu ar mai fi suportat. Își ascunse fața în palme și, aproape orbește, intră în cavernă, traversă sala mare fugind și se refugie în camera ei.

Dar când ajunse, tremurând toată, în fața toaletei, a oglinzii acesteia, văzu că El Diablo o urmase. Încet, se apropie tot mai mult, în timp ce ea nici nu îl mai putea privi, neînstare să înfrunte furia care îi schimonosea trăsăturile feței. Când veni lângă ea, scoase din buzunar scrisoarea adresată căpitanului de iaht, teancul de dolari și, în sfârșit, ceasul-brățară.

– Un băiat cinstit, pe care, ispitindu-l cu cinism, ai reușit să-l împingi spre neloialitate și trădare! spuse el, cu glas plin de furie.

După ce aruncă pe masă obiectele, se întoarse spre ea. Tulburată, ea nu se mai îndoi de cele ce aveau să urmeze. Ca printr-o ceață, desluși fulgerarea cravașei ridicată mult în sus. Îngrozită, fugi instinctiv spre pat, se poticni și căzu. O durere puternică, asemenea unui pumnal înfipt între umeri, o năuci. Cravașa continua să lovească, mătasea ușoară a rochiei de interior nu o proteja câtuși de puțin... Apoi slobozi un urlet... Suferința nu mai putea fi îndurată. Când pedepsirea luă sfârșit, Skye era pe jumătate inconștientă.

Apoi, parcă de departe - ca și cum un zid ar fi despărțit-o de viața reală - auzi pașii lui El Diablo îndepărtându-se. Imploră cerul să o cufunde într-un leșin, dar ruga nu-i fu împlinită. Durerea creștea, vie, pentru că celei pricinuite de biciuire i se adăuga suferința și mai cumplită ce izvora din amorul propriu rănit. Chiar și până atunci se socotise peste măsură de umilită, dar acum simțământul acesta nu mai avea hotar.

Aidoma animalului rănit, care caută adăpost, ea se vârî în pat, rămânând acolo nemișcată, abia respirând, incapabilă să închege un gând, dar îndurând torturile damnaților ce se cufundă în propriul lor infern.

Se lăsase noaptea, dar ea tot nu se mișcase. Neengai veni și aprinse o lumânare, apoi dispăru în vârful picioarelor. Și iată că, deodată, în semiîntunericul din jur, Skye îl auzi pe El Diablo apropiindu-se de pat.

– Skye!

Atât rostise, cu glas coborât. Un glas în care i se păru fetei că deslușește un accent de rugă. Dar ea nu-i răspunse. Peste câteva minute, el suflă în lumânare și plecă. Zgomotul pașilor se stinse cu încetul. Skye era singură în beznă.

VII

– Pentru ce ai venit în tabără? o întrebă Skye pe Neengai.

Micuța indiană își ridică privirile. Se așezase, cu picioarele încrucișate, de-a dreptul pe podea. Un surâs aprinse lumini în ochii ei melancolici.

– Sunt fericită aici, seniora. Tata și cu mine am venit de foarte departe, din Peru. Eram flămânzi când am ajuns în Mariposa. Nimeni nu voia să ne ajute. Și pe urmă l-am găsit pe El Cabeza.

– Cum l-ați găsit?

– Niște oameni ne-au îndrumat încoace. Iar El Cabeza a spus: "Fiți bine veniți, am de lucru pentru voi". Este o căpetenie de seamă, un om bun, seniora.

Înflăcărarea și sinceritatea micuței Neengai erau de netăgăduit.

– Voi credeți că El Cabeza este bun, fiindcă v-a dat de lucru, spuse Skye, ușor iritată. La fel ați spune despre oricare altă persoană care v-ar folosi.

Îi era mai greu lui Neengai să înțeleagă astfel de lucruri.

– Scuzați-mă, seniora, spuse ea pe un ton șovăitor.

Skye începu să râdă.

– Nu te îngrijora. El Cabeza este bun în ceea ce te privește, o liniști ea.

– Da, da, seniora, foarte bun. El Cabeza este un șef mare. Mi-a spus-o și tata.

În fața unui devotament atât de orb, ce să-i mai fi răspuns? Skye se ridică de pe divan și merse la fereastră, să privească afară, cum mai făcuse de multe ori în ziua aceea.

Nicicând nu și-ar fi închipuit că timpul poate să treacă atât de greu. Cândva, căuta singurătatea. Acum, când beneficia de ea, i se părea că orele sunt nesfârșite și apăsătoare. În momentele ei de sinceritate absolută, recunoștea că singurătatea aceasta nu era prea plăcută. Fără îndoială că solitudinea forțată este mult diferită de cea pe care ți-o alegi singur și când vrei; dar, cu toate că se temea de reîntoarcerea lui El Diablo, începea să se întrebe dacă nu cumva prezența lui era de preferat celei atât de monotone a lui Neengai.

Nu-l revăzuse pe El Diablo din seara în care o biciuise. Extenuată fizic și moral, ea nu făcuse a doua zi efortul de a se ridica din pat. O durea tot corpul, iar orgoliul crucificat o tortura de-a binelea.

A stat culcată, refuzând orice hrană; din când în când doar, bea licoarea specifică locului, acel *maté*, adus de Neengai, până în seara în care tânăra indiană i-a spus că El Diablo plecase să vâneze jaguarul mâncător de oameni.

Încredințată că nu îl va vedea în seara aceea, se prăbușise într-un somn adânc, din care nu se trezi decât dimineața.

Tinerețea o ajuta să uite întru câtva neagra deznădejde trăită în ajun. Umerii o mai dureau și orice mișcare prea bruscă o făcea să se strâmbe, dar obrajii începeau să prindă culoare, iar ochii să-și recapete strălucirea. Muncită de gânduri și bătută, era totuși în viață, capabilă să încerce o nouă evadare.

Își puse costumul de călărie, știind însă că, de nu se întorcea El Diablo, ea nu putea să iasă din cavernă. Afară vegheau paznici mulți, iar Skye descoperi că mai apăruse o ușă în deschizătura închisă până atunci doar cu o draperie. Ușa era prevăzută cu zăvoare pe dinăuntru și pe din afară, meșterite de către indieni, cu multă artă, ca orice lucru ieșit din mâna lor.

Pentru Skye, ușa aceasta însemna încă o barieră așezată între ea și libertate. Își reamintea că, în ajun, deși pe jumătate adormită, auzise, pe lângă obișnuitele zgomote specifice taberei, și lovituri de ciocan. El Diablo nu voia să riște, era limpede. O dovedeau măsurile luate: doi paznici, o ușă întărită cu fiare, doi bărbați puși să o servească la orele de masă, ieșind și intrând mereu împreună, Neengai dormind în curmezișul ușii dormitorului ei.

– O să răcești! îi spuse Skye indienei instalate acolo. Du-te acasă!

– Nu pot, seniora. El Cabeza a spus că trebuie să stau aici.

– Oare crede că aș putea fugi, având în calea mea o ușă ferecată și doi bărbați înarmați afară? întrebase, cu dispreț, Skye.

Dar Neengai îi răspunse pe un ton grav:

– El Cabeza mi-a spus să stau aici ca să vă ocrotesc, seniora, nu ca să vă supraveghez.

În aceeași clipă, își duse mâna la șold. Urmărindu-i gestul, Skye observă că, prins de cingătoare, avea un cuțit lung și ascuțit, aidoma celor purtate neîncetat de cowboy.

– Să mă ocrotești? repetă ea.

Și, dintr-o dată, își reaminti privirile care o ațînteau ori de câte ori circula prin tabără. În fapt, era învățată să nu țină seama de admirația masculină; totuși, expresia ochilor acelora negri era identică în toate chipurile bărbaților. Ar fi fost absurd să nu recunoști că părul ei de aur și fața-i albă făceau ca frumusețea ei să iasă și mai mult la lumină într-o țară în care femeile moșteniseră părul și ochii lor negri de la strămoșii spanioli.

Skye se înfioră. Își bătuse joc de Jimmy când se îngrijora, punând-o în gardă în privința primejdiilor care o pândeau. Abia acum înțelegea cât de proastă fusese.

– Dă-mi și mie un cuțit, îi spusese ea lui Neengai.

Micuța indiană dădu din cap a împotrivire.

– Nu, seniora. O să vă păzesc cu străşnicie. I-am făgăduit lui El Cabeza că nu o să vi se întâmple nimic rău. Răspund de dumneavoastră cu viața mea.

Skye își cuprinse tâmplele în palme. Diabolicele vicleșuguri ale acestui om o înnebuneau. Clipă de clipă se lovea de altă dovadă a șireteniei lui. Îl detesta, îl ura atât de tare, încât durerea resimțită în spate părea să facă parte din însăși această ură care îi mocnea în suflet.

Cu toate acestea, fără el se plictisea.

– Cred că mi s-a oprit ceasul, îi spuse ea indienei, chiar de câteva ori.

Minutele se scurgeau, punctate de nu puține căscaturi.

– Aș vrea să ies la plimbare. De ce trebuie neapărat să mă înăbuș aici?

Și sfârși prin a se înfuria și a bate din picior, ca un copil răsfățat.

– El Cabeza se va întoarce curând, seniora, căuta Neengai să o liniștească.

Pentru Skye, vorbele acestea nu erau o mângâiere. Numai gândul că avea să-și revadă călăul o umplea de groază. Cum să-l mai fi privit în ochi, după ce o tratase ca pe o sclavă?

Cum să-i vorbească, stăpânită fiind de o singură dorință, aceea de a-l pălmui?

Soarele cobora la asfințit, când auziră izbucnind urale. Amândouă alergară la fereastră: intrau în tabără vreo doisprezece bărbați, în fruntea lor găsindu-se El Diablo. Pe crupa unui cal, pe a cărui șa surâdea fericit un cowboy, sta întinsă blana jaguarului vânat. Toți locuitorii taberei exclamau entuziasmați:

– S-a reîntors El Cabeza, se bucură Neengai.

– De ce nu te duci să-l întâmpini? o întrebă Skye.

Tânăra indiană nu avu nevoie să i se spună de două ori același lucru. Deschise ușa în mare grabă și țâșni afară. Skye se așeză pe divan, hotărâtă să o facă pe indiferenta; nu voia ca El Diablo să-și închipuie că o interesau faptele lui de bravură, cu atât mai puțin persoana sa.

Își simțea respirația gâtuită, însă mândria o împiedica să se refugieze în dormitor. Nu-i era teamă, își repeta ea întruna, numai că-i era greu să rămână calmă când inima îi bătea ca un fluture speriat, iar gheara din gât aproape că o împiedica să mai înghită.

Intră în sală triumfător, fericit după peripețiile unei vânători palpitante. Veni lângă Skye, o ridică de pe divan și o îmbrățișă afectuos; nepătimaș, ci pur și simplu, așa cum ar fi făcut-o un bărbat venind acasă de la lucru.

– I-am venit de hac jaguarului, spuse el, pe tonul cel mai firesc cu putință.

– Foarte bine, îi răspunse Skye.

O privi surâzând:

– Te simți... bine?

Șovăise o frântură de clipă înainte de a rosti ultimul cuvânt. Furioasă că nu își putea păstra sângele-rece în prezența lui, tânăra fată îi răspunse cu răceală:

– După cum vezi, sunt aici.

El Diablo îi contemplă un timp buzele trandafirii și cârlionții ca de aur ce-i vegheau cu gingășie fruntea albă; apoi, brusc îi întoarse spatele.

– Mă duc să fac un duș, spuse el. Diseară va fi mare bucurie, ca într-o zi de sărbătoare: să-mbraci una dintre cele mai frumoase rochii.

Dispăruse din cameră, înainte ca ea să-l fi putut întreba în ce consta viitoarea „fiesta"; dar când Neengai se reîntoarse, descriind cu de-amănuntul povestea jaguarului, ea o întrebă:

– Cum o să fie serbarea?

– Nu știu, seniora; bărbații s-au dus să taie niște vite, cu voie de la El Cabeza.

Skye nu putu afla mai multe, deși curiozitatea îi da ghes, în pofida neplăcerii dinainte resimțite la gândul că avea să-și petreacă seara în compania lui El Diablo. Ce-i drept, bunica îi mai istorisise câte ceva despre serbările din Mariposa, dar ea înțelesese că „fiesta" avea mai degrabă un caracter religios. Or, aceasta care urma, părea să celebreze un eveniment petrecut în viața taberei. Ce fel de distracții avea-vor oare loc? Tocmai așa ceva dorise ea să vadă în Mariposa... Dacă altele ar fi fost împrejurările, cât de tare ar fi interesat-o să asiste la ele!

Dar El Diablo avea să fie de față și numai gândul acesta o făcea să se cutremure. Totuși, nu trebuia să-și exteriorizeze nici spaima, nici slăbiciunea. Asemenea atitudine l-ar fi încurajat și mai mult pe tiranul detestat.

Așadar, el îi poruncise să fie frumoasă în această seară. Dar rochie decoltată nu putea purta, din cauza urmelor de cravașă care îi zebrau spinarea, la fel de vizibile ca și zgârieturile unor labe de tigru; nu mai erau roșii urmele, culoarea li se schimbase în negru-vinețiu, dar arătau limpede că erau proprietatea lui El Diablo, după cum și vitele din jurul fermelor purtau, însemnată pe piele, pecetea stăpânului lor.

Skye alese o rochie scurtă dintr-o dantelă de culoarea focului; de la talie în jos, se înfoia, precum costumul unei dansatoare, având pe dedesubt jupoane tare scrobite. Corsajul, doar puțin decoltat, îi acoperea spatele până la gât, iar mânecile, scurte, dar bine că nu lipseau. Pentru a fi și mai

sigură că nu s-ar putea observa nici o cicatrice, Skye își puse peste rochie o eșarfă din muselină purpurie, brodată cu stele.

Se îmbrăcă încet, sperând că servitorii începuseră să pună masa și că astfel nu va fi singură când va intra în sala mare; dar ea nu îl găsi acolo decât pe El Diablo, stând în picioare cu un pahar de vin în mână, în fața șemineului. Privind cu mirare în jur, întrebă:

– Încă nu-i gata cina?

– Va fi adusă, când o s-o cerem noi, îi răspunse el. Lasă-mă să te admir.

Skye rămase neclintită, la jumătatea distanței dintre ușa camerei și locul în care se găsea El Diablo. Silueta ei de flacără și purpură se profila clar pe întunecimea peretelui; iar ultimele raze ale soarelui îi străluceau în păr și pe tenul de o puritate străvezie.

– Ești frumoasă.

De data aceasta, nici o urmă de ironie în glasul lui El Diablo.

– Ți-am mai spus că nu-mi plac complimentele, spuse ea tăios.

– Nu fac altceva decât să constat pur și simplu un fapt, preciză el. Nu cred că ți-ar displăcea adevărul...

– Orice remarcă venind din partea dumitale îmi este nesuferită.

El Diablo surâse.

– Într-un anume sens îți împărtășesc părerea. Cele pe care mi le-ai adresat merită cu prisosință acest epitet.

Skye ridică disprețuitoare din umeri.

– Iartă-mă. Uitasem că nu ți-am oferit nimic de băut.

El Diablo îi umplu un pahar cu vin dintr-acela mult asemănător vinului de Porto, pe care obișnuia să-l deguste înainte de cină. De obicei, Skye se mulțumea doar cu câteva înghițituri; dar în seara aceasta, lipsită parcă de puteri, chiar îi simțea nevoia.

– Ți-am lipsit cumva? o întrebă El Diablo.

– Nu, firește că nu! veni aprig răspunsul.

– Pentru ce atâta vehemență! Îmi ziceam că poate îți este urât când lipsesc de-acasă.

– Dacă ar fi cu putință să te simți bine într-o temniță, aș fi fost fericită în aceste patruzeci și opt de ore, îi răspunse ea, sec.

El Diablo își bău vinul și puse paharul pe masă.

– Dacă aș fi cu adevărat atât de brutal și de crud precum susții, m-aș comporta asemenea cuceritorilor spanioli față de femeile care li se împotriveau!

– Ce făceau? întrebă Skye, văzând că el aștepta să continue cu un comentariu.

– Le tăiau limba.

– Prin urmare, asta mă așteaptă și pe mine? spuse ea, aruncându-și capul pe spate, cu destulă insolență.

– Poate. În afară de cazul în care te-aș reduce la tăcere printr-un sărut.

Fulgerului din privirea fetei, el îi răspunse râzând:

– Nu mi-ai oferit primirea firească pe care orice vânător victorios o așteaptă de la soție, când se întoarce acasă. Vino de mă sărută.

– Nu!

Skye trecu în spatele mesei. El Diablo nu se clinti.

– Mereu neascultătoare? Credeam că ai învățat să faci ceea ce ți se cere.

– Nu o voi face, se împotrivi ea, scrâșnind din dinți.

El rămase tăcut, iar ea înțelese - cotropită de impresia unei neputințe totale - că aștepta. Ar fi așteptat toată noaptea, de-ar fi fost nevoie; iar dacă voia neapărat, s-ar fi apropiat de ea, din doi pași mari, și nici că ar fi putut rezista forței lui.

– Nu... Nu vreau... repetă ea.

Dar glasul ei își pierduse oarecum siguranța.

El Diablo tăcea în continuare. Din întreaga lui ființă emana însă un magnetism teribil, voința de a i se da ascultare... O voință a cărei intensitate Skye o resimțea aproape fizic. Hipnotizată parcă, ea înaintă, fiecare pas cerându-i un efort chinuitor, până în clipa în care ajunse în

fața lui, cu degetele crispate și buzele strânse. Rămase astfel un timp, șovăitoare, până ce îl auzi spunând:

– Doar un sărut de bun venit.

Brusc, ea se apropie de el și, cu o stângăcie ce nu se potrivea cu firea ei, își apropie obrazul de cel al lui El Diablo, gest deloc mai însemnat decât o simplă strângere de mână.

Își înfipse pumnii în pieptul lui El Diablo, pentru a-i ajunge la obraz și, cum tocmai se pregătea să dea înapoi, el îi încătușă mâinile într-ale sale, nedându-i voie să plece.

Buzele lui pătimașe, dominatoare se contopiră cu ale fetei; apoi o înconjură cu un braț și o strânse la piept. Sărutările lui fierbinți aproape că-i luau răsuflarea; dar, pe neașteptate - și cu o vigoare care îl surprinse pe El Diablo - ea i se desprinse din îmbrățișare.

– Mi-e foame! declară Skye, cu un glas asemănător țipătului păsării-tucan din pădurile tropicale.

El nu-i răspunse, dar traversă încăperea și, deschizând ușa din fund, comandă:

– Să fie adusă cina!

Imediat intrară indienii.

Se vedea treaba că bucătarul taberei hotărâse ca și stăpânul său să se bucure de serbare, asemenea tuturor celorlalți, astfel că bucatele pregătite se dovediră și mai grozave decât cele gustate de Skye până atunci. În timpul mesei, El Diablo povesti cum se desfășurase vânătoarea: indienii depistaseră jivina în munți, apoi îi descoperiseră vizuina în care zăcea cadavrul femelei. Poate că durerea îl făcuse pe jaguar să înnebunească, determinându-l să ucidă nu din nevoi de hrană, ci din răzbunare.

– Ce vei face cu blana lui? întrebă Skye.

– Mai întâi o vor tăbăci indienii. Asta cere timp și pricepere, mai ales că nu dispun de unelte moderne; dar îndemânarea lor face ca procedeul folosit să fie tot atât de perfect ca cel al lui Rowland Ward.

– Rowland Ward?

Ea își amintea de naturalistul din Piccadilly, unde tatăl ei dusese la tăbăcit piei de focă spre a se confecționa apoi un covor pentru sora ei.

– Așadar, cunoști Londra?

– Destul pentru a ști că nu doresc deloc să o revăd vreodată, răspunse El Diablo, cătrănit. Să vorbim despre altceva.

Își mută puțin scaunul, iar Skye avu brusc certitudinea că aluzia făcută la Rowland Ward îi scăpase dintr-o greșeală pe care acum o regreta. Întâmplarea stârni curiozitate în sufletul lui Skye, dar la fel de bine știa că nu ar mai afla absolut nimic, dacă i-ar pune și alte întrebări.

El Diablo se îndreptă spre birou, de unde se întoarse cu un pachețel înfășurat în hârtie.

– Am aici un cadou pentru dumneata, spuse el.

Skye se ridică mânioasă:

– Nu primesc nici un cadou!

– Mă tem că totuși pe acesta va trebui să-l accepți. A fost făcut pentru dumneata în lipsa mea.

El desfăcu pachetul și atunci Skye îi văzu conținutul strălucind în lumina făcliilor. Erau cercei cu pietre de acvamarin montate două câte două și înconjurate de diamante mari. Minunați cercei! Vădeau arta giuvaiergiilor indieni în privința dispunerii pietrelor încercuite cu aur, ca și în sistemul deosebit al clipsurilor meșteșugite într-un anume fel.

– Semiprețioasele acestea au fost scoase din minele de-aici? întrebă Skye.

– Nu. Vin de mai departe, din vestul țării, adică de la frontiera cu Paraguay-ul. Am lucrat acolo în urmă cu ani, pe acestea le-am extras eu însumi; ca și diamantele. Spre deosebire de cele pe care ți le ofeream deunăzi, acestea îmi aparțin, sunt liber să fac cu ele ce vreau.

– Dar nu le voi primi.

– Nu îți las această latitudine, îi răspunse El Diablo. Este un dar pe care ți-l fac în calitate de soț.

Luă un cercel și i-l întinse.

– Ți-l vei pune singură sau trebuie să iau și eu parte la treaba aceasta? Risc să-ți produc durere...

– Ceea ce n-ar fi o noutate, observă Skye.

– Sunt tare încăpățânat, sublinie el, de data aceasta cu răceală.

Skye luă bijuteria și o fixă la ureche. Era grea, dar nu stânjenitoare. Își puse după aceea și al doilea cercel, schițând în același timp o mutrișoară ce exprima nemulțumire, întrucât din nou se văzuse nevoită să se supună voinței lui.

– Îți vin foarte bine, încuviință el.

– Îi voi purta fiindcă mă silești, spuse Skye, furioasă, dar o să vină o zi în care voi putea să ți-i dau înapoi.

– Adică în ziua în care mă voi fi plictisit de dumneata și în care vei obține divorțul? puse el întrebarea. Asta nu se va întâmpla decât peste foarte multă vreme. Deocamdată, nu ne preocupă așa ceva.

Deodată, Skye bătu din picior:

– De ce? O, de ce ești o brută? gemu ea, cu disperare. Îți face plăcere să mă chinuiești, iar eu sunt o proastă că mă frământ. Dar nu o să stau aici o veșnicie! Cum crezi că aș putea?

Glasul ei devenise aproape rugător, era strigătul unui copil pe care îl îngrozește noaptea. El Diablo îi cuprinse o mână într-ale sale.

– Prin urmare, poți simți și altceva în afară de o ură ucigătoare, murmură el. Mă amuzi când ești furioasă, dar îmi placi poate și mai mult când renunți la aerele acelea de amazoană și când nu ești decât o fetiță speriată. Atunci, privirea ți se îmblânzește, iar buzele nu mai trădează o trufie amară. Aducându-ți darul acesta, am vrut să-ți fac o plăcere, pentru că în astă-seară are loc o „fiesta" și, ca atare, ne vom distra. Ascultă! Chiar a început să se audă muzica. Mergem și noi acolo?

Devenise foarte omenos. Din glasul lui dispăruse orice aroganță. Acum, el încerca să o liniștească, să o readucă pe

făgașul veseliei, propunându-i o distracție aleasă. Poate că, în felul lui, se scuza de cruzimea dovedită până atunci.

Skye își retrase încetișor mâna dintr-a lui.

– Da, să mergem la serbare, spuse ea.

Și surâse.

VIII

Skye ieși prima pe terasă, dar trebui să aștepte câteva clipe, să se învețe cu întunericul. Luna încă nu urcase pe cer, iar când El Diablo veni lângă ea, se bucură văzând că ținea în mână o lanternă electrică. Când ajunseră la trepte, el îi trecu un braț pe sub al său.

Tabăra părea pustie. O traversară, trecând prin fața cabanelor și a corturilor goale; apoi ajunseră în câmpie. Acolo, Skye desluși cele dintâi semne ale „fiestei": un uriaș foc al bucuriei își înălța flăcările spre cer, iar zvonul trepidant al chitarelor și al acordeoanelor era însoțit de ritmarea stranie a unui soi de instrument denumit *cabaca*, alcătuit dintr-o ploscă, în care niște boabe de fasole se ciocneau prin scuturarea recipientului respectiv; agitat cu măiestrie, acesta asigura totului o fascinantă armonie.

Skye și El Diablo se îndreptară spre rugul acela din mijloc și atunci văzură că în jurul lui stătea așezată o mulțime de oameni, care alcătuia un ciudat tablou de surâsuri luminoase, de priviri scânteietoare, de expresii fericite.

Lumea de față se ospătase: oasele vitelor fripte în propria piele se legănau deasupra cenușei ce acoperea un jar încă viu. Butelcile cu vin treceau din mână în mână. Acum avea să înceapă, fără îndoială, partea distractivă a serii, de vreme ce oamenii erau rugați să se dea puțin înapoi, ceva mai departe de foc, astfel încât să se creeze un mai mare spațiu liber.

În fața acestei scene improvizate, se aflau două scaune acoperite cu țesături indiene. Semănau întru câtva cu două

tronuri, ceea ce pe Skye o făcea să se amuze grozav. Așijderea tinerei Neengai, toți oamenii aceia îl socoteau pe El Diablo un șef de seamă, iar pe ea supusa lui consoartă.

Apariția lor stârni un murmur de veselie, ca și cum atâta mai așteptau pentru a porni petrecerea.

Câțiva tineri aruncară lemne peste mormanul de jăratic, flăcările se avântară tot mai sus, iscând în noapte culori aprinse. Fiecare îmbrăcase cele mai frumoase haine; fustele învoalate ale indienelor, înfoiate de jupoane largi, erau presărate cu paiete ca de aur și împodobite cu panglici și broderie. Majoritatea cowboy-lor purtau pantaloni largi și cizme din piele foarte fină; la brâu, cingători late, care se încheiau cu catarame de argint, iar pelerinele, scurte și de toate culorile, evocau paleta unui curcubeu.

– *Danza! Danza!* striga mulțimea, bătând din palme.

Dintr-o dată zvâcni, chiar în centrul spațiului liber, un indian care începu să danseze; pe fundalul unei muzici extraordinare, nicicând auzită de Skye și alcătuită din note stranii, uneori tânguitoare, ce păreau să se îngemăneze - în sălbatica lor armonie - cu ciudatul ritm al pașilor. Înaintând, ori dându-se înapoi, rotindu-se, ori răsucindu-se precum un animal sălbatic, indianul părea să istorisească o poveste - prin fiecare dintre mișcările și gesturile sale.

Lumea îl privea într-o liniște încordată, încercând parcă să înțeleagă ce anume voia să exprime. Apoi dansatorul se făcu nevăzut, iar muzica aceea discordantă se stinse o dată cu dispariția lui grăbită. Urmară aplauze frenetice... De îndată ce se mai potoliră, Skye îl întrebă pe El Diablo:

– Ce tâlc are dansul acesta?

– Mulți își pun aceeași întrebare. Teorii există cu zecile, dar nimeni nu poate fi sigur de răspuns. Ce vor să spună dansurile rituale ale indienilor? Cel de adineauri este, poate, un fel de adorație a soarelui, o invocare a spiritelor sau o rugă pentru dobândirea fecundității... Dar nimeni nu știe, iar bărbatul care a dansat chiar mai puțin decât oricine. Originea acestor dansuri a trecut în uitare, după atâtea nedreptăți și nu

puţină indiferenţă. Ca şi cea mai mare parte a artei indiene, de altfel.

Un răstimp, Skye rămase tăcută. Desluşi în glasul lui El Diablo inflexiuni melancolice, ca şi cum l-ar fi durut cu adevărat necazurile indienilor. Apoi, din nou, Skye îi puse o întrebare, însă pe tonul unei amabilităţi impersonale:

– Ce beau oamenii aceştia?

– Indienii beau un vin făcut de ei; obţinut prin fermentarea cartofilor dulci, a tuberculilor de igname* şi a maniocului. Rezultă o băutură extrem de tare, după cum bine o să-ţi dai seama ceva mai târziu. În ce-i priveşte pe mariposieni, aceştia beau un lichid pe care îl denumesc *refresco de vino* şi care, de fapt, este vin roşu amestecat cu suc de portocale şi zahăr.

El Diablo zâmbea. Şi, dintr-o dată, Skye îşi spuse că ar fi fost tare plăcut să-l cunoască în împrejurări normale; ştia tot ce îşi dorea să afle ea despre această ţară. Ce bine-ar fi fost să se fi putut întâlni şi discuta altfel decât în situaţii pline de atâtea cumplite emoţii!

Şi, aplecându-se puţin, îl rugă:

– Mai spune-mi câte ceva despre toate astea.

El Diablo îşi întoarse faţa spre ea. Ochii fetei străluceau, iar pe chip i se citea o însufleţire şi mai puternic vizibilă în lumina focului. Cu rochia aceea de-a dreptul fastuoasă şi cu cerceii sclipitori din urechi părea o făptură coborâtă din altă lume. Să fi trezit în amintirea lui El Diablo cine ştie ce sumbră icoană a trecutului? Oricum, privirea i se înăsprise.

– Pentru ce ai vrea să mai ştii şi alte lucruri? Ca să te distrezi pe seama simplităţii acestor oameni?

– O, nu! Fireşte că nu! exclamă ea. Cum de poţi gândi astfel?

– Dar atunci... de ce?

– Pentru că totul face parte din ceea ce voiam să văd, să cunosc, să învăţ. Dacă oamenii aceştia sunt simpli înseamnă

* *Ignamă - plantă exotică cu tuberculi foarte mari, bogaţi în amidon . (n. t.)*

că nu ascund nimic, că bucuria lor este adevărată și că, prin urmare, se deosebesc foarte mult de cei întâlniți la atâtea și atâtea recepții mondene.

În glasul lui Skye vibra sinceritatea. Privirea lui El Diablo se îmblânzi.

– Iată acum un fandango, spuse el. Despre dansul acesta spaniol îți voi vorbi după aceea.

Chitarele și acordeoanele executară o melodie spaniolă, dar „indicația" aceasta se dovedea de prisos în privința originii celui care intrase acum în scenă. Fața-i măslinie, genele dese care îi tiveau pleoapele erau la fel de caracteristice ca și robusta subțirime a șoldurilor sale, ca însăși grația emanată de trupul său.

Era frumos și, fără îndoială, mândru de acest lucru; costumul din stofă neagră arăta impecabil, pantalonii se evazau de la genunchi în jos. Un brâu lat, roșu, îi încingea mijlocul, iar boleroul scurt dezvelea o talie fină.

Partenera i se alătură imediat - avea fustă lungă, cu multiple volane; focul își aruncă lumina peste privirile-i voluptuoase, peste senzualitatea corpului ei modelat cu generozitate. Ei mimară povestea, mereu tânără, a bărbatului alergând după femeie. Dansul fandango începu lent și tandru, în ritmul punctat de castaniete, de plesnetele degetelor, de bătăile în podea ale picioarelor... Apoi, mișcările deveneau gradat mai vioaie. Dansatorii se suspectau, se implorau, se evitau și se regăseau. Mișcările lor subtile comunicau un straniu extaz spectatorilor, pătrunși de cadența lâncezitoare a muzicii. Foșnetul mătăsii, sclipirea din priviri, care se stingea brusc sub pleoapele lăsate, pentru a străluci apoi din nou - toate făceau parte din dansul care se încheie apoteotic.

– E minunat! murmură Skye, abia mai respirând.

El Diablo surâse. Dansul produsese efectul dorit. Skye nu mai cerea explicații, nici completări; era emoționată, trăia intens, contopindu-se cu poporul și sărbătoarea lui.

Dansatorii se perindau rânduri-rânduri, muzica deveni tot mai sălbatică, astfel că nu doar Skye, ci întreaga asistență dădu

uitării totul, în afară de propria emoție. Vinul nu lipsea, în văzduh plutea o magie venită parcă din înaltul boltei înstelate, dar și de la pământul cald și roșu. Întreaga atmosferă era încărcată de patimă, primitivă și totodată supranaturală.

Dansatorii se roteau, se aplecau, se răsuceau - siluete frenetice decupate pe un fundal de flacără. Culorile costumelor, ca și cele ale veșmintelor celor din jur se întrepătrundeau. Era un spectacol de neuitat, iar Skye avea impresia că îl trăiește nu doar cu puterea inimii, ci și cu aceea a ochilor. Muzica deștepta în ființa ei aspirații neștiute; fiecare nerv bătea la unison cu o melodie - când duioasă, încât aproape că stârnea lacrimi, când izbucnind într-un crescendo pasionat, ducând până la exaltare. Oare cât să fi stat ea nemișcată în locul acela? Nu și-a putut da seama...

– Cred că ar trebui să plecăm, șopti El Diablo.

Skye tresări și îl privi parcă fără să-l înțeleagă. Ochii ei, mult măriți, străluceau, buzele i se întredeschiseseră ușor, obrajii împrumutaseră culoarea văpăilor...

– Am spus că ar trebui să plecăm, repetă El Diablo.

Skye avu impresia că voia să o smulgă dintr-un paradis fermecător.

Se ridică aproape automat. El Diablo o apucă de braț, spre a o călăuzi spre cărarea ce ducea la tabără. Pe drum nu-i întâmpină nimeni care să le ureze noapte bună, dar în timp ce se depărtau Skye avu impresia că muzica și larma bucuriei creștea parcă, eliberate de orice constrângere.

Clarul de lună contura formele colibelor și vârful ascuțit al corturilor presărate în tabăra pustie. Deschizăturile din grotele aflate în coasta muntelui aduceau cu ochi mari, negri veghiind din înaltul pietrelor masive. O clipă, liniștea fu sfâșiată de lătrăturile unui câine. Skye își înălță privirile spre stânci, spunându-și că ele îi reamintesc, într-o anumită măsură, mormintele egiptene.

Se înfioră la gândul că grotele acelea se găseau acolo de veacuri și veacuri, că generații întregi de oameni se născuseră și dispăruseră în același loc, în timp ce muntele rămăsese

neclintit. Totuși, o melodie veselă îi dăinuia în inimă, parcă spunându-i că asemenea reflecții nu sunt neapărat triste.

Fără să-și dea seama pentru ce, tocmai în această seară, ea crezu cu și mai multă putere în nemurire. Aproape mecanic, ea urcă scările, traversă terasa, pășind peste pragul ușii pe care El Diablo i-o ținea deschisă. În timp ce el aprindea lumânările, Skye se îndreptă spre fereastră și contemplă noaptea, ascultând totodată ecourile, acum mai stinse, ale muzicii serbării.

– Sunt fericită că am putut vedea asemenea lucruri, spuse ea, aproape șoptit, uitând o clipă cui se adresa, conștientă doar de ritmul accelerat al inimii și stăpânită de o senzație ciudată, neîncercată până atunci, care vibra în toată ființa ei.

– Un păhărel de vin? îi propuse El Diablo.

Ea primi paharul, dar privirile îi rămăseseră cufundate în tenebrele de afară, dincolo de grilajul ferestrei...

– Trebuie să trag perdelele, altfel vor năboi insectele, fu El Diablo de părere.

Făcu întocmai. Deodată, i se păru fetei că se trezea dintr-o stare de transă, din starea care o fermecase ceasuri de-a rândul. Era din nou singură cu El Diablo.

După ce bău câteva înghițituri de vin, puse paharul pe masă. Fără să-și întoarcă privirile, simțea că el o contemplă. Apoi traversă încăperea, însoțită de foșnetul discret izvodit, la fiecare pas, de juponul mătăsos.

– Este târziu, spuse ea, cu un glas pe care se străduia să și-l stăpânească în limitele firescului.

– Îți este cumva teamă?

Tonul ironic al bărbatului o făcu să-și ridice instinctiv capul.

– Nu, răspunse ea sec.

– Cred că te-ai distrat în seara aceasta. Pentru prima oară te-am văzut însuflețită de anumite sentimente, călduroase; adică femeie și nu un sloi de gheață.

Skye se chinuia să redevină rece, dar farmecul dansurilor văzute continua să o copleșească. Se așeză pe divan și își

scoase cerceii. Diamantele sclipeau în tovărășia pietrelor de acvamarin, a căror dulce nuanță albăstrie îi reamintea cerul primăverilor engleze.

– Dorești să-ți aprind în dormitor un sfeșnic?

Deslușise în glasul lui nota aceea profundă care o speriase de-atâtea ori și era sigură că de și-ar fi ridicat privirile, le-ar fi văzut pe ale lui arzând mistuitor. Nu cumva seara aceasta avea să fie diferită de celelalte? Și își simți inima bătându-i în tâmple.

Dar el nu-i mai așteptase răspunsul și căuta ceva prin buzunare.

– Unde-oi fi pus chibriturile?

Skye auzi clinchetul unor monezi, apoi scoase un revolver mic, o legătură de chei, o batistă și le puse pe masă.

– În sfârșit... Uite-le colo...

Cutia se afla pe brațul unui fotoliu. Dar în timp ce, pentru o clipă doar, îi întorsese lui Skye spatele, aceasta făcu un salt neașteptat și apucă revolverul. El Diablo se întoarse brusc, dar era prea târziu.

Fata ocoli masa, în așa fel încât ea să-i despartă.

– Rămâi acolo unde ești! îi porunci Skye respirând sacadat.

El își vârî mâinile în buzunare și se sprijini cu spatele de șemineu.

– Ia te uită cât de zăpăcit am fost!

– Într-adevăr, confirmă Skye, scurt. Iar acum o să te ucid.

– Foarte bine. Dar îngăduie-mi să te previn asupra unui lucru: arma trage puțin spre stânga, iar dacă vrei să o folosești cu rost, trebuie să o cobori cu vreo treizeci de centimetri când ochești, din cauza reculului.

– M-am mai slujit eu de un revolver, declară Skye.

– Nu mi-ar plăcea să fiu doar rănit.

El Diablo se așeză într-o poziție mai confortabilă și întrebă pe un ton batjocoritor:

– O să-mi acorzi puțin timp să-mi fac rugăciunea?

– I l-ai acordat și spânzuratului?

– Cui? Iscoadei lui Alejo? Închipuiește-ți că da. Se jura că este catolic, deși ne îndoiam cu toții de acest lucru, dar tot i-am lăsat cinci minute, ca să se împace cu Dumnezeu.

– Prin urmare o să-ți dau cinci minute. Ai face bine să-ți și începi rugăciunea.

– N-ai dori să-mi auzi spovedania?

El Diablo râse încetișor.

– Nu.

– De ce? Îți este cumva teamă că te-ar scandaliza?

– Câtuși de puțin. Dar îmi pare că nu prea iei situația în serios. Am, într-adevăr, intenția să te omor.

– Te cred, ești extrem de feroce. Doar ai luptat și până acum împotriva mea.

– Lingușeala nu o să te salveze, mârâi Skye.

– Nu mă-ndoiesc, dar dacă cineva nu își poate exprima ultimele gânduri, atunci când să o mai facă? Țin să-ți mărturisesc un lucru: ești mult diferită de ceea ce mă așteptam.

– Dar la ce te așteptai? îl întrebă Skye, totuși curioasă, chiar împotriva vrerii sale.

– Te socoteam o mică englezoaică frumoasă, dar plictisitoare, împănată de clișee, de puerile stări entuziaste, de pudibonderie caraghioasă.

Skye nu se putu înfrâna să nu surâdă.

– Regret că te-am dezamăgit.

– Dimpotrivă. Mi-ai dăruit mai multă plăcere decât mi-a fost dat să am parte de foarte multă vreme. Să-ți mai spun încă un lucru care m-a surprins?

– Dacă dorești... Dar n-a mai rămas prea mult timp.

– Ei bine, ținând seama de mediul în care a trăit până acum miss Standish, de marile ei posibilități, de bogăția și de faptul că a fost răsfățată, cred și sunt mirat că, spre deosebire de majoritatea contemporanelor ei, nu a avut încă nici o aventură amoroasă.

Skye își înfipse cu îndârjire privirile în ochii lui El Diablo, dar, în pofida eforturilor făcute, nu se putu împiedica

să nu roșească până la rădăcina părului. Pentru a-și ascunde stânjeneala, ea declară pe un ton răstit:

– Ți-au mai rămas doar două minute.

– Altceva ce să-ți mai spun? continuă El Diablo. Că ești încântătoare? Că va veni o zi în care te vei îndrăgosti? Dar, la urma urmei, spune-mi, te-ai gândit cum o să pleci de-aici?

– Nimeni nu se așteaptă să părăsesc tabăra în miez de noapte... O să-mi fie ușor.

– Există o santinelă la ieșire. Ai putea să tragi prima, dacă nu pierzi nici o secundă; dar un foc de armă i-ar alerta, desigur, pe mulți, hotărâți să vină în ajutorul victimei tale. Și nu cred că ai avea intenția să ajungi până la Jacara pe jos, nu-i așa?

– Nu-mi purta de grijă, i-o întoarse, cu demnitate, Skye. Sunt capabilă să mă descurc. Iar dacă oamenii dumitale ar vrea să mă răpună fiindcă te-am ucis, aș vrea să știi că nu mă tem de moarte.

El Diablo zâmbi.

– Draga mea copilă, află că nu te vor omorî. Au ce face mariposienii cu o fată frumoasă.

– Încerci să mă sperii, protestă Skye. Dar... am... mă gândesc la un plan mult mai bun: o să vii cu mine. Poruncește unui om să înșeueze doi cai, o să mă însoțești până la punctul de trecere, iar când o să ajungă pe șoseaua ce duce la Jacara, te poți întoarce aici.

– Dar dacă refuz?

– Atunci te voi ucide și voi suporta consecințele. Iar dacă o să spui cât de cât ceva oamenilor, tot o să te ucid - revolverul te va ochi necontenit.

El Diablo râdea.

– Crezi cu adevărat că m-aș lăsa să mi se forțeze astfel mâna? Fetiță nostimă ce ești! Îmi închipuiam că mă cunoști ceva mai bine. Omoară-mă. Ca și dumitale, nu mi-e frică de moarte; într-o zi sau alta, ea ne găsește pe fiecare.

– Minți! Mă iei drept un copil. Moartea dumitale ar distruge toate proiectele pe care le-ai făurit pentru oamenii

aceștia încrezători în dumneata și care te urmează. Ce s-ar face, dacă n-ai mai fi? Alejo s-ar răzbuna pe ei, iar mulți poate că ar avea de suferit.

– Încerci să-mi ordoni să trăiesc? o întrebă El Diablo. Am înțeles că voiai să mă ucizi.

– Da, vreau să te ucid. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să te văd mort la picioarele mele, dar niște nevinovați vor avea de tras, dacă cele ce mi-ai spus sunt adevărate, dacă Alejo este gata să sacrifice țara și prețioasele minerale pe care le posedă. Te pot crede oare? Iată întrebarea.

– Nu ți-am spus decât adevărul, confirmă El Diablo, dar asta nu trebuie să te împiedice să mă ucizi. Ce înseamnă Mariposa pentru dumneata? Când te vei fi reîntors în țările dumitale, adică în Anglia sau în America, o să uiți chiar și că există acest petic de pământ.

– Dacă îți închipui că aș putea să uit vreodată tot ce m-ai făcut să îndur aici, te înșeli! exclamă tânăra fată.

– Dar ce-am făcut? Te-am luat de soție în fața unui preot, apoi te-am lăsat neatinsă. În afară, doar, de cele câteva sărutări furate. Poate că de aceea ești atât de furioasă pe mine? Din cauza crimelor pe care nu le-am săvârșit?

Era o provocare, dar Skye refuză să se lase antrenată pe acest teren. Își înălță puțin capul a dispreț, iar El Diablo râse, ridicând din umeri.

– Bine. Și-atunci de ce nu te-ai răzbuna? Ai în mână revolverul, nu trebuie să mai faci altceva decât să apeși pe trăgaci.

– Asta și doream să fac în urmă cu câteva clipe, dar acum sunt dispusă să-ți las viața, dacă mă ajuți să-mi recapăt libertatea.

– De ce ți-aș reda-o, când îmi place să te am aici? Poți gândi, în fapt, și singură cât de multe lucruri implică hotărârea mea. Există, prin urmare, cineva pe lumea asta, care ține cu adevărat la dumneata, care îți apreciază compania, cineva pe care dolarii dumitale nu-l interesează, dar pe care îl interesezi.

Skye își dădea perfect seama că el o sfida voit.

– Te previn să nu mergi prea departe, i se adresă ea mânioasă. Știi prea bine ce vrei, eu de asemenea.

– Dacă ai avea tot atât de mult caracter ca mine, acum aș fi mort, spuse El Diablo surâzând. În ce mă privește, întâi lovesc și pe urmă discut. Ești mai metodică, începi prin a reflecta, iar acum nu mă vei mai ucide.

– Să nu fii prea sigur de asta. Dacă totuși nu pot scăpa de-aici, în alt fel, atunci o voi face.

– Încep să cred că o să ne petrecem noaptea aici. Îmi dai voie să fumez?

– Nu!

El Diablo ridică iarăși din umeri și își încrucișă picioarele. Surâsul și aerul său degajat o scoteau pe Skye din fire, aproape că nu mai putea suporta.

– Du-te la ușă, cheamă un om! porunci ea. Spune-i să înșeueze doi cai, dar eu te ochesc tot timpul. Să nu-mi joci vreun renghi...

Și pentru că el nu se clintea, ea stărui:

– Acum, imediat!

– Nu.

Rostise cuvântul cu glas scăzut. Apoi, scoțându-și mâinile din buzunare, se îndreptă spre masă.

– Nu înainta! strigă Skye. Jur că trag, dacă te mai apropii.

– M-ai făcut asasin, nu-i așa? întrebă el, calm. Totuși, nu aveam ce câștiga de pe urma morții unui om. El n-a fost ucis din răzbunare. Iar dumneata, Skye, n-ai stofă de ucigaș.

– Omul disperat, se comportă într-un mod straniu, spuse ea. Iar eu sunt disperată. Cele cinci minute au trecut: ori mă ajuți să fug, ori trag asumându-mi riscul de a scăpa prin propriile mele puteri.

El se afla acum în fața mesei, iar Skye se dăduse înapoi până ce biroul cel mare îi stăvili retragerea. Doar două lumânări mai erau aprinse, dar în spatele lui El Diablo, astfel că ea nu-i mai deslușea limpede chipul, pe când al ei era în plină lumină.

– Dorești chiar atât de mult să mă părăsești? o întrebă El Diablo.

Întrebarea, cu totul și cu totul neașteptată, o umplu pe Skye de furie:

– Oare nu m-ai insultat destul, fără să mai și insinuezi că aș vrea să rămân aici, să-ți fiu soție fără voia mea?. Soția unui asasin, a unui revoluționar, a unui demon?

– Atunci, dacă ești chiar atât de hotărâtă...

El se întoarse pe jumătate spre ușă. Skye oftă ușurată, dar în clipa următoare scose un țipăt scurt, deoarece - printr-un gest rapid, pe care ea nu avusese timp să-l prevadă - El Diablo răsturnă masa, apoi sări peste ea, o apucă pe Skye de braț și îl îndreptă spre tavan. Glonțul porni, răsunând prelung în cavernă. El Diablo luă din mâna fetei revolverul; apoi îl simți cuprinzând-o în brațe și sărutându-i apăsat buzele.

– Ești făcută pentru dragoste, nu pentru ură, micuța mea, îi șopti el.

Încercă să-l respingă, să se descătușeze, dar nu izbuti. O ținea strâns lipită de pieptul lui.

IX

Skye dormi până târziu, dar se deșteptă apăsată de un simțământ neplăcut. Când deschise ochii, o zări pe Neengai, așteptând cu răbdare în colțișorul ei și, deodată, își reaminti cu de-amănuntul cele petrecute în ajun. Ar fi vrut să se tânguie cu glas tare, ca indienele când sunt nefericite. Cum de fusese atât de stupidă? se întreba ea; atât de slabă, încât să-i scape o victorie aproape sigură?

Nici nu-i venea să creadă... Dacă lucrurile nu ar fi căpătat o întorsătură atât de neașteptată, acum și-ar fi putut lua micul dejun la bordul iahtului ei... Brusc, își reaminti alternativa: să fie ucisă de oamenii lui El Diablo sau - și mai rău - capturată de ei.

Suspină. El Diablo o manevrase cu dibăcie, făcând-o să se simtă copleșită de rușine. Iar când îi redevenise prizonieră o mângâiase, îi făcuse curte, cu atâta pasiune, farmec și stăpânire de sine, încât Skye rămăsese profund descumpănită.

Când Neengai veni cu tava pe care se afla micul dejun, Skye găsi două scrisori lângă ceașca de cafea. Le privi o clipă, ca și cum ar fi fost vorba de niște fantome, apoi își reaminti de scrisoarea așa-zis semnată de ea, prin care căpitanul Maclean era anunțat că cineva urma să vină zilnic să aducă și să-i ia corespondența.

Tânăra fată deschise cu emoție primul plic, cel care dezvăluia scrisul căpitanului:

„Scumpă doamnă Standish,

Sunt încântat că vă aflați la țară, într-un sejur plăcut. Aici, totul merge bine. Echipajul a curățat temeinic ambarcațiunea, veți găsi ordine.

Vă trimit o scrisoare primită azi-dimineață pe numele dumneavoastră. Dacă vă trebuie ceva, vestiți-mă neapărat.

În speranța că ne vom revedea curând, al dumneavoastră devotat,

Angus Maclean".

Cu buzele strânse a supărare, Skye citi și reciti mesajul. Era limpede că Maclean mai primise de la ea o scrisoare cuprinzând vești foarte bune.

– Ce impertinență fără margini! grăi ea, cu glas tare, bineînțeles referindu-se la El Diablo și nicidecum la marinar.

Apoi își zise, cu oarecare lașitate, că era inutil să se mai irite pentru amănunte fără importanță, când existau alte motive de supărare mult mai serioase.

Cealaltă scrisoare era de la Jimmy. Îi descria cu entuziasm frumusețile orașului Valparaiso. Mai spera, pe semne, să o scoată din Mariposa.

„Nădăjduiam - contrar oricărei logici - spunea el în încheiere, să primesc de la tine o scrisoare, dar presupun că atrăgătoarea câmpie mariposiană nu ți-a mai lăsat timp să scrii. Încearcă să te menții prudentă. Eu continuu să-mi fac griji, deși sper ca ele să fie inutile".

De-ar fi știut! Totuși, Skye se vedea silită să recunoască și latura comică a situației: Jimmy se găsea la Valparaiso, grijuliu și încercând să se convingă de zicala: „Nu tu vești, nu tu rele", în timp ce ea se căsătorise cu un bandit și, pe deasupra, era sechestrată, jignită, fără prea grabnică speranță de eliberare.

– Trebuie să termin odată cu toate astea, spuse ea, tot cu glas tare.

Neengai intră în cameră, crezând că-i vorbește:

– *Excuza, señora*... i se adresă ea, politicos.

– N-am nevoie de nimic, Neengai, vorbeam cu mine însămi. Cât e ceasul?

– Aproape douăsprezece. El Cabeza a plecat dis-de-dimineață cu mai mulți bărbați. A spus că sunteți obosită, că nimeni nu trebuie să vă stingherească.

– O să mă scol, spuse Skye, nu se cade să mai stau în pat la ora asta.

Neengai îi aduse apă caldă, apoi Skye îmbrăcă o rochie ușoară, din bumbac. De vreme ce El Diablo era plecat, nu putea ieși din cavernă. Altă dată s-ar fi răzvrătit împotriva acestei interdicții, dar acum aproape că era mulțumită: se simțea somnoroasă, tânjitoare.

Sosi ora dejunului. Dar nu-i era foame, astfel că indienii duseră înapoi la bucătărie aproape tot ce pregătise bucătarul Alphonse cu atâta grijă, anume pentru ea. Când rămase din nou singură, Skye se întinse pe divan, dar un glas de-afară o trezi brusc:

– Un mesaj de la El Cabeza, pentru seniora, striga omul acela.

Gărzile discutară câteva clipe în fața ușii, apoi aceasta se deschise și Skye văzu intrând un cowboy cu un buchet de flori în mână. Îl recunoscu, era Pedro, făcea parte din suita obișnuită a lui El Diablo, când plecau călări.

– *Buenos dias, señora*, spuse el, înclinându-se încă din prag.

Skye îi răspunse la salut și îi primi florile.

– Dimpreună cu urările de bine ale lui El Cabeza, adăugă el. Vă întreabă dacă nu sunteți prea obosită să mergeți până la el: vă așteaptă la câteva mile de-aici. V-aș putea conduce.

Rostise totul cu glas tare, dar spusele și le încheie într-un murmur:

– Dacă vreți să fugiți, seniora, vă pot ajuta chiar acum.

Auzindu-l vorbind astfel, i se uită mai adânc în luminile ochilor.

– Spuneți ceva, șuieră el. Ne ascultă oamenii din gardă.

Înnebunită, fata răspunse cam la întâmplare:

– Frumos din partea lui El Cabeza că-mi trimite florile acestea! Si spui că dorește să mă duc la el? Cum e-afară? Foarte cald?

– Cald, într-adevăr, dar bate și un vânt răcoros. Duceți-vă la fereastră și vedeți...

Lângă geam, adică în spatele ușii, nu puteau fi văzuți, iar vorbele lor s-ar fi deslușit mult mai greu.

– Grăbiți-vă! murmură Pedro. El Cabeza m-a trimis înapoi în tabără, fiindcă nu mă simțeam bine. E foarte departe de-aici, nu se poate întoarce înainte de căderea nopții. Până atunci, ajungeți la Jacara.

– Da, e frumoasă ziua, spuse Skye, deși cam arde soarele... Cât ceri ca să m-ajuți? adăugă ea, dar foarte încet.

– Curând o să fie și mai plăcut, seniora. Cinci sute de dolari americani.

Nu mai era timp de stat la tocmeală.

– De acord, șopti fata. Înșeuează-mi calul, spuse ea cu glas din nou mai tare. Vin îndată, așteaptă-mă jos.

– *Gracias, señora.*

Pedro salută și ieși. Ea își puse în grabă costumul de călărie, vârî prin buzunare toți banii pe care îi avea la îndemână, își luă mănușile, cravașa, apoi aruncă încă o privire în jur...

Vedea, prin urmare, pentru ultima oară locul acesta straniu și minunat, care și acum i se părea tot ireal, deși se scurseseră câteva săptămâni de când venise aici. Ușa temniței se deschidea. Chiar dacă în ajun câștigase El Diablo, astăzi situația se inversase. Avea să se întoarcă acasă târziu, de asta era sigură, pentru că, de câteva zile, nu mai fusese nicăieri în inspecție. Îi cunoștea obiceiurile, periodicele sale vizite la ferme și în mine. Activitatea îi era matematic împărțită, nu existau abateri, în afară de unele situații speciale, ca de pildă vânarea jaguarului. Skye se uită la ceas: cu puțin noroc, aveau să ajungă la Jacara, când El Diablo abia s-ar întoarce la cavernă; târziu, mult prea târziu, încât să mai pornească în căutarea ei.

Răsplăti pe oamenii gărzii cu un surâs, când trecu pe lângă ei; oamenii își scoaseră pălăriile, ca să o salute și îi zâmbiră.

– Zi frumoasă pentru plimbare, spuse ea.

Oamenii dădură din cap a încuviințare, urmărind-o cu priviri admirative, în timp ce cobora scara, spre a se apropia de cai și de Pedro.

Pedro îi înșeuase iapa neagră, calul ei preferat. Bucuros de plecare, acesta zvâcni de câteva ori în dreapta și în stânga, dar apoi se așternu cuminte la drum. Astfel ieșiră din tabără și ajunseră în câmpie.

Cowboy-ul întoarse spre nord. Skye înțelese că el proceda astfel doar un timp, cât mai puteau fi văzuți de oamenii din gardă. Mergeau, aparent, fără grabă, iar Skye îi arunca din când în când câte o privire însoțitorului ei, întrebându-se dacă făcuse bine acordându-i încredere.

I-ar fi fost greu să-l judece doar după înfățișare. Avea păr negru, pomădat cu grijă, față rotundă arămită de soare, mustață mică adumbrind buze cărnoase și privire îndrăzneață,

fără urmă de teamă, ceea ce o cam surpinse pe fată, dat fiind riscul pe care și-l asumase.

Era atât de nervoasă, încât până și zborul uneia dintre păsările acelea galbene, denumită „bientevedeo“, o făcu să tresară când se ridică prin fața lor, fluierând cunoscutul „te văd, te văd“. După ce se depărtară cu vreo milă de tabără, Skye își opri calul.

– Când începem să o luăm spre sud? întrebă ea.

– Puțin mai departe, intrăm în munți, seniora, îi răspunse Pedro. Oamenii lui El Cabeza păzesc intrarea în tabără și drumul care duce spre răsărit.

– E greu drumul?

– Da, pentru cei care nu-l cunosc, dar pentru mine imposibilul nu există, răspunse cu semeție Pedro. Am trecut pe-aici de mai multe ori și de aceea mi-am spus: „Eu, Pedro, trebuie s-o ajut pe seniora să fugă, nimeni altul n-ar putea-o face“.

– Frumos din partea dumitale, îi răspunse Skye, recunoscătoare. Dar cum de știi că voiam să fug?

Pedro schiță surâsul omului foarte sigur pe inteligența lui.

– El Cabeza m-a trimis, dimpreună cu Juan, să vă aduc corespondența. Am văzut frumoasa corabie ce vă aparține și am vorbit cu căpitanul. E foarte binevoitor. Mi-a pus multe întrebări cu privire la dumneavoastră - unde sunteți, dacă vă aflați într-o casă arătoasă a unor oameni de treabă, dacă sunteți fericită. El Cabeza îi spusese lui Juan ce anume să răspundă, iar căpitanul părea foarte mulțumit de cele auzite. Dar, pe drumul de întoarcere, am cugetat la toate acestea și mi-am adus aminte de Yokseyi, care a fost bătut fiindcă a primit bani de la seniora. El însă a fost din cale afară de prost: a încercat să treacă, ferindu-se de cei din gardă. Eu sunt mai șiret, nu fac o nerozie ca asta.

– Da, da, înțeleg. Să ne grăbim! îl zori Skye, pe care limbuția omului o cam sâcâia.

Și dând pinteni iepei o făcu să treacă la galop. Conversația deveni imposibilă până în clipa în care, foarte departe de tabără, intrară în munte.

În zilele în care se plimbase cu El Diablo, fata observase forma ciudată a acestor munți. Tabăra era situată în punctul în care tăia țara de la nord la sud cu crestele lor înguste, relativ nu prea înalte și coborând apoi lent până la câmpie. Lanțul principal alcătuia un fel de barieră între Mariposa și Brazilia; se ridica până la înălțimi pleșuvite, haotice și pustii, asemenea unei gigantice scări suind spre cer și strălucind, sub soarele arzător, în culori variate, de la roșu la violet închis. Pedro o îndrumă pe Skye printre boschete de heliotropi, de cactuși și alte plante ce acopereau primele povârnișuri, apoi ajunseră pe un pământ stâncos, uneori nespus de abrupt, încât Skye fu nevoită să se cramponeze de șa, ca să nu cadă pe spate; alteori ocoleau falii atât de adânci, încât abia de îndrăznea să le privească. Flori nici nu mai existau pe acolo.

Munții aceștia - cum prea bine știa Skye - constituiau bârlogul multor animale sălbatice și chiar se întreba dacă nu avea să zărească vreo puma fugind să se ascundă, ori lupi și vulpi, cu adevărat numeroase prin partea locului. Dar singurul primejdios era jaguarul; celelalte dispăreau de îndată ce simțeau prezența omului venit să le tulbure singurătatea.

Skye arunca deseori priviri în urmă, de teamă să nu fie urmărită. Dar dacă El Diablo îi dibuise? Murea de frică să nu fie din nou capturată.

Cărarea șerpuia întruna, iar unele alunecări de teren, ivite din cauza ploilor de iarnă, o ascundeau, astfel că Pedro șovăia din când în când, controlând direcția înainte de a porni mai departe. Se întâmpla uneori ca drumeagul să se despartă în două și atunci trebuiau să aleagă între dreapta și stânga.

– Acum ar trebui să mergem mult mai direct spre sud, observă Skye, brusc mult mai speriată.

– Pedro știe drumul. Seniora n-are de ce să se îngrijoreze, îi răspunse el.

Atunci Skye preferă să tacă, de frică să nu-l jignească. Pedro era bine dispus, aproape tot timpul fluiera printre dinți sau cânta. După câteva ore, cărarea urcă atât de pieptiș, încât fata îi sugeră să descalece și să meargă un timp pe jos, anume pentru a îngădui animalelor să se mai odihnească. Pedro consimți. După mersul lui țanțoș de bărbat care se știe bine făcut - avea piept lat și șolduri înguste - Skye bănui că era un vanitos, căruia viața aspră din tabără și muncile la care El Diablo îi supunea pe toți nu-i prea erau pe plac.

– Dovedești destul curaj, vrând să mă ajuți astfel, îi spuse Skye. Plănuiești cumva să te însori cu banii pe care ți-i voi da?

Bărbatul râse cu poftă.

– Să mă-nsor? O, nu, seniora. Am fost însurat pe când eram foarte tânăr, dar am lăsat-o. Era geloasă, îmi făcea tot timpul reproșuri și îmi cerea mereu bani. Într-o bună zi, sătul de toate astea, am plecat. Locuiam pe-atunci într-un oraș din sud, la Seña. Pe urmă am venit să caut de lucru la Jacara.

– Și ai găsit?

– Da, sigur că da. Pentru Pedro se găsește totdeauna de lucru; și femei frumoase, care sunt drăguțe cu el. Dar dacă stau prea mult în același loc, mă plictisesc. De aceea am venit cu El Cabeza. Iar acum, o să plec și de-aici. La urma-urmei, de ce nu? Lumea-i mare.

– Unde ai de gând să te duci? întrebă Skye, mai mult din amabilitate, decât pentru că ar fi interesat-o cumva.

Pedro ridică din umeri.

– La Rio... La Buenos Aires... Sau la Montevideo... dar poate că mă ia seniorita cu dumneaei la New York?...

– Cred că ai face o greșeală dacă ai părăsi America de Sud, se grăbi Skye să răspundă.

Nu avea nicidecum chef să mai aibă și grija unuia ca el. Se și gândise, de altfel, să șteargă din memorie această întâmplare, de îndată ce se va fi îndepărtat chiar de Jacara. Reîntoarsă în lumea civilizată, ar da uitării totul. Dar nu era chiar așa, se corecta singură, de vreme ce nu i-ar fi fost

niciodată cu putință să uite umilințele îndurate; din fericire, nimeni nu i le știa. Nu, absolut nimeni!

Privi în urmă, ca să se asigure că nu erau urmăriți. Pedro își ștergea fruntea de sudoare; făcând același lucru, Skye băgă de seamă că și fața ei se acoperise de colb și transpirație. Dar nu era momentul să se gândească la nici un soi de cochetărie.

– Să ne grăbim. Cred că acum am putea ieși în câmpie, fără să ne mai pândească vreun pericol...

– Da, da, seniora, la fel gândeam și eu.

Răspunsese cam într-o doară, ceea ce o făcu pe Skye să devină, dintr-o dată, neîncrezătoare. Atunci îl întrebă pe un ton mai sever:

– Sper că nu te-ai rătăcit?

– Nu, firește că nu, seniora. Trebuie să aveți încredere în Pedro. Dar cărările își mai schimbă înfățișarea după ploi și nu întotdeauna le găsești ușor.

Skye își ridică privirile spre cer. Deși mai strălucea, soarele începea să coboare la orizont. O cuprinse neliniștea: ar fi trebuit să fie deja departe de munți și, cu toate acestea, nu avea în față decât stânci, defilee, care îngreunau înaintarea cailor.

– Crezi cumva că te-ai depărtat de drumul cel bun? întrebă ea, stăpânindu-și anevoie tremurul din glas. Oare n-ar trebui să ne întoarcem puțin?

– Nu, nu, seniora. Pedro se descurcă, o să găsească repede drumul.

După ce îi zâmbi încurajator, încălecă și el, astfel că plecară mai departe, ceva mai repede, îndreptându-se de data aceasta spre sud - cel puțin așa i se păru fetei... Prea sigură, totuși, nu era.

Ținând seama de poziția soarelui, Skye încercă să determine locul în care se găseau, dar serpentinele potecii o dezorientau cumplit. Pe de altă parte, Pedro dădea semne de nervozitate: nu mai fluiera, nu mai cânta, nici plin de

siguranță nu mai părea să fie. Își ștergea mai des fruntea de sudoare, era descumpănit... Brusc, își dădură seama că nu mai puteau continua, rămășițele unei avalanșe stâncoase le barau drumul.

– Trebuie neapărat să facem cale întoarsă, hotărî Skye cu fermitate.

Încerca din răsputeri să-și ascundă neliniștea care o năpădea tot mai tare. Cât de încrezătoare fusese la începutul după-amiezii, cât de sigură că era în sfârșit salvată! Destrămarea propriilor iluzii devenea astfel și mai crudă. Dar nu era încă învinsă: trebuia să existe un drum care să traverseze muntele, iar dacă se înșelaseră, poate că nu era vorba decât de un mic ocol de-o milă, două. Curând aveau să se dezmeticească.

Au parcurs, așadar, drumeagul în sens invers, descoperind într-adevăr o încrengătură de poteci, din care puteau să aleagă. Pedro se înveseli:

– Iată drumul cel bun! exclamă el. Putea fi lesne pierdut din vedere, drept este. Dar Pedro nu greșește deseori. Poftim, iată o cărare mult mai bună, nebolovănoasă; vom merge mai repede și von ajunge curând la Jacara.

– Sper, zise Skye.

– Cred că i-ați putea da lui Pedro ceva mai mult decât cinci sute de dolari, nu-i așa?

– Despre asta o să vorbim când vom fi la Jacara.

– Poate că o să-i dați opt sute de dolari?

– Așa cum am spus, vom discuta când vom ajunge acolo.

– Pedro ar prefera ca seniora să-i promită pe loc opt sute cincizeci de dolari.

Tonul folosit și o anume sclipire din ochii lui Pedro o făcură pe Skye să accepte fără împotrivire.

– Foarte bine, spuse ea, opt sute cincizeci de dolari, pe care însă nu-i vei primi înainte de a intra în Jacara.

O cam „juca“ el, dar nu-i păsa. Era obsedată de ideea libertății, de gândul că trebuia neapărat să scape de El Diablo. Își imagină expresia feței lui când, la reîntoarcerea în tabără, avea să afle că unul dintre oamenii lui îi înșelase încrederea. Intuia cam ce întrebări urma să pună gărzilor, regreta că nu-i poate vedea mânia, fulgerele din priviri și crisparea buzelor... Da, avea să fie înnebunit de furie, fără ca ea să mai fie de față, silită să i-o suporte.

O neașteptată avalanșă de sudălmi proferate de către Pedro o readuse la prezentul pe care îl trăia. Din nou drumul se închisese. Pedro începu să înjure muntele, ploile de iarnă, țara, clima, totul... Dar nu și pe sine.

– Să ne întoarcem, propuse Skye ostenită.

O ajunsese oboseala, avea dureri de cap și în tot corpul, îi era sete și, fără să-i fie chiar foame, simțea nevoia hranei.

Pedro întoarse calul în direcția opusă.

– Greu putem găsi drumul spre Jacara, spuse el. Când o să ajungem acolo, seniora o să-i dea lui Pedro o mie... nu, două mii de dolari, nu-i așa?

Skye îl privi. Cum de nu-i văzuse ochii mult prea apropiați de nas? Fusese nebună să se încredințeze acestui lăudăros, al cărui singur talent consta în a-i smulge bani.

– Refuz să-ți promit mai mult decât suma asupra căreia ne-am înțeles, îi răspunse ea cu răceală.

– Cred că ați face mai bine să vă răzgândiți.

Și, dintr-o dată, lui Skye i se făcu frică.

Nu înțelegea încă de ce; în fapt, el o privea și atâta tot. Dar expresia figurii și poate, în același timp, nemișcarea mâinilor păroase și ciudat de mici o îngroziră. Ar fi vrut să fugă, regreta cu disperare tabăra, siguranța din cavernă, cu gărzile din fața ușii, cu așteptarea reîntoarcerii lui El Diablo.

Pedro îi pândea răspunsul.

– Bine. Două mii de dolari, spuse ea, rușinându-se de propria-i lașitate, dar nu suntem încă la Jacara.

– Pedro o să găsească drumul, declară el, din nou vesel și pus pe fluierat.

Încă o dată făcură cale întoarsă, încă o dată nimeriră o cărare ce le îngădui să mai înainteze puțin, până ce Skye observă că soarele dispărea după munți.

– Peste douăzeci de minute va fi noapte, spuse ea. Ce-o să facem?

Peste zece minute drumul suia din nou; soarele în asfințit semăna cu un stindard roșu al primejdiei.

– Trebuie să găsim o grotă sau un adăpost oarecare pentru noapte, luă ea hotărârea.

– Da, da, așa o să facem, încuviință Pedro.

Căutară din priviri un adăpost mai pe-aproape. Deodată, Pedro zări un pârâu care țâșnea din coasta muntelui.

– Să-i urmăm firul, o să ne ducă la câmpie!

– Este mult prea târziu, îi răspunse Skye. Peste câteva clipe se lasă noaptea. Să ne oprim undeva pe-aici, plecăm din nou după ce răsare luna.

Descălecară și duseră caii la râușor să se adape. Atunci Skye observă că sub o stâncă ieșită în afară, pe jumătate ascunsă de bolovani, se croia o deschizătură.

– Du-te și vezi ce-i acolo, îl îndemnă ea pe Pedro; și uită-te cu atenție să nu fie șerpi.

El Diablo îi vorbise despre primejdiile ce te pasc în astfel de locuri: șerpi cu clopoței, vipere însemnate cu o cruce pe creștet...

Pedro se îndreptă, fără grabă, spre deschizătură, vădit iritat că primea ordine de la Skye, care, nici că se sinchisea de sentimentele lui. Poate că până să ajungă la Jacara, avea de gând să-i ceară și mai mulți bani. Dar nici asta nu o mai interesa, totul era să izbutească planul. Skye descălecă și priponi caii; erau docili, începuseră să pască, liniștiți, iarba din jur...

Apoi îl auzi scăpărând un chibrit, în gura grotei, după care se întoarse lângă ea.

– Da, este într-adevăr o grotă; curată, dar miroase a vulpe.

– Oricum, o prefer decât să dorm sub clar de lună. Regret că nu am luat cu mine o haină mai groasă...

Văzând-o înfrigurată, Pedro îi propuse să ia câteva înghițituri din sticla cu băutură pe care o scosese dintr-un buzunar.

– Este bună, o să vă încălzească, spuse el pe un ton încurajator.

Skye scoase dopul și mirosi conținutul sticlei: era un vin tare, ce-i reamintea un rachiu irlandez. Îi înapoie imediat sticla, surâzând:

– Nu, nu, mulțumesc; în grotă nu o să-mi mai fie frig.

Dându-și capul pe spate, Pedro trase din sticlă un gât zdravăn, după care o astupă cu grijă.

– Fiți cu băgare de seamă, seniora. E cam beznă acolo, să vă fac puțină lumină, am chibrituri.

– Mai bine am aprinde un foc.

Bărbatul nu se împotrivi, dar nici bucuros nu se arătă.

– Mergi repede și adună lemne, până nu se lasă noaptea de-a binelea.

Acum se aflau la o altitudine mai mică, iar pantele erau acoperite de boschete. Skye strânse repede un braț de uscături, pe care le puse în fața grotei; apoi mai adună în grabă alte două brațe de vreascuri, după care întunericul o sili să se mulțumească cu atât.

Se simțea secătuită de puteri - umbletul prin grohotișuri și căratul crengilor uscate nu fuseseră, pentru ea, treabă ușoară. Îl rugă după aceea pe Pedro - care nu adunase decât prea puține lemne - să aprindă focul.

– Ai mai putea strânge câte ceva la lumina flăcărilor, îl îndemnă ea.

Pedro aprinse, așadar, focul. Flacăra lui se înălță galbenă în noaptea întunecoasă.

– Acum mă simt ceva mai bine, spuse fata, oftând a ușurare. Asta o să împiedice vulpile să se întoarcă în vizuină; n-aș avea deloc chef să împart așa-zisul pat de aici cu o jivină.

Între timp, Pedro mai duse de câteva ori sticla la gură.

– Vă este cumva frică? întrebă el, ștergându-se la gură cu dosul palmei. Tot Pedro o să vă ocrotească.

– Nu mi-e câtuși de puțin, i-o întoarse fata. Păcat că nu am luat cu noi câte ceva de-ale mâncării... Așa că mai bine să uităm că ne este foame. Să dormim. De îndată ce luna va urca pe cer, pornim iarăși la drum.

Întinse mâinile spre foc, o căldură plăcută îndepărtă imediat senzația de înfrigurare încercată mai înainte.

– O să vă ocrotesc, seniora, ținu Pedro să repete pe un ton slugarnic.

– Foarte bine. Acum încearcă să dormi puțin acolo, în fața grotei, îi răspunse rece Skye. Și veghează asupra focului. Bună seara.

Skye intră cu grijă în grotă. Nu era prea adâncă, dar focul arunca o lumină clară peste pământul nisipos, peste pereți, ca și peste grămada de oase albite din fundul vizuinei. Pedro spusese adevărul când pomenise de mirosul de vulpe. Oricum, grota însemna un adăpost împotriva frigului.

Dintr-o dată lumina răspândită de foc se întunecă. Întorcând capul, Skye observă că Pedro venise după ea.

– Ce dorești?

– Am venit să mă ocup de seniora, spuse el, cu glas răgușit și totodată dezmierdător.

– Ți-am spus că n-ai ce căuta aici. Ieși imediat!

Pedro nu era prea înalt, dar ajungea cu capul până la bolta grotei, parcă umplând-o. Brusc, Skye se simți groaznic de mică.

– N-ai înțeles? Trebuie să pleci, vreau să fiu singură.

În glasul ei nu răzbătuse teama; cel mult, un ton autoritar, ce nu admitea replică. Dar Pedro întinse mâinile, deloc stingherit de bruschețea ei.

Apoi, pe neașteptate, o cuprinse în brațe. Skye scoase un țipăt de groază și începu să se zbată din răsputeri. Își înfipse unghiile în obrajii aceia nebărbieriți, îl lovi cu pumnii în piept, chiar îl mușcă de mână, dar simțea, înnebunită, că, treptat-treptat, avea să fie învinsă. Pedro își trecuse picioarele

pe sub trupul ei, astfel că ea se prăbuși urlând. Strigă, urlă din nou, apoi simți că se înăbușe.

Deodată, se auzi afară zgomot de pași, urmat la numai câteva clipe de un foc de armă. Pedro se rostogoli lângă Skye.

Cu puteri sporite de spaimă, Skye se ridică, dar cu greu; în aceeași clipă zări o siluetă profilându-se în gura grotei; ușor de recunoscut după umerii largi și ținuta voinicească. Atunci înțelese cine o salvase.

Poticnindu-se, respirând anevoie și aproape plângând, Skye alergă spre el. Atât de tare îi bătea inima, încât abia putu să îngaime:

– Ai venit... Mulțumesc lui Dumnezeu! Da, ai venit!

Se prinse de El Diablo, lipindu-și obrazul de pieptul lui. Coșmarul trăit cu numai câteva clipe în urmă o vlăguise, și atât de tare tremura, încât abia de se mai putea ține pe picioare. Și, cu toate acestea, El Diablo nu o cuprinse în brațe.

– Vezi dacă a murit omul acela, spuse el, adresându-se cuiva din spate; pe urmă înșeuează cei doi cai.

În timp ce se sprijinea de el, încercând să-și stăpânească nervii zdruncinați, Skye înțelese întru câtva că El Diablo era mânios, acum, după ce o capturase din nou; dar fetei nu-i mai păsa de acest lucru. Era fericită - mai mult chiar decât și-ar fi putut mărturisi - că El Diablo sosise la timp...

X

Preț de câteva minute, Skye nu fu în stare nici măcar să gândească limpede. Îi clănțăneau dinții și nu făcea altceva decât să se agațe de El Diablo, convinsă că era singura ființă puternică în această lume de grozăvii și primejdii, o lume pe care nici nu și-ar fi putut-o închipui în tihnita ei viață de până atunci.

Deși învăluită parcă într-o ceață, își dădea totuși seama de cele ce se petreceau în jurul ei. Auzi un glas confirmând:

– Da, este mort.

Apoi, copitele unor cai izbind pământul.

El Diablo o luă de braț. Era prima oară că o atingea, de când apăruse. O făcu să se întoarcă spre foc și spre restul grupului de față. Desluși priviri curioase ațintite asupra ei și, deodată, își dădu seama că bluza ei era sfâșiată, părul răvășit... El Diablo o trase spre cai, luând apoi de pe șeaua calului său șalul spaniol, care îl însoțea la fiecare drum. Îl puse cu grijă peste umerii fetei, care și-l strânse recunoscătoare peste piept - era dintr-o lână fină, anume parcă menit să o învăluie într-o căldură plăcută. După aceea, o ridică și o sui pe șeaua ei. Un bărbat se apropie și luă calul de căpăstru, să-i fie călăuză.

Câteva clipe, Skye se întrebă cum de puteau, în crucea nopții, să urmeze cărarea șerpuitoare, mărginită de viroage adânci, când deodată își dădu seama că de fapt coborau muntele, mergând de-a lungul pârâului. Luna urca pe cer, stelele străluceau tot mai tare. Încetul cu încetul, Skye se obișnui cu întunericul, desluși formele tufișurilor și ale arborilor ce se conturau pe siniliul luminos al bolții cerești. El Diablo mergea în fruntea celorlalți; și el, și oamenii lui înaintau neșovăitor, găsind precum pisicile loc pentru fiecare pas.

Tufișurile se îndesiră și, după aproape douăzeci de minute, micul grup ajunse în câmpie. Prin urmare, Pedro aproape că izbutise în căutările lui, Jacara nu mai putea fi departe...

Dar, brusc, se simți extenuată și înțelese că nu ar putea merge mai departe. Simțea că nu se mai ținea în șea decât datorită unui suprem efort de voință. Acum, Skye nu își mai putea imagina perspectiva unui drum lung.

Nu mâncase aproape nimic toată ziua. Îndelungatele ore de drum anevoios, sub un soare fierbinte, starea de neliniște, în sfârșit spaimele ivite mai apoi o lăsaseră, dintr-o dată, fără vlagă. Se ținuse cu amândouă mâinile în șa, câtă vreme cowboy-ul conducea iapa. Dar acuma, degetele i se desfăceau de pe hățuri, fără să și-le mai poată încorda. Deschise gura,

să spună: „Nu pot merge mai departe“, dar cuvintele i se stinseră pe buze. Se aplecă, moale, spre înainte încercând strania impresie că întunericul nopții o absorbea cu totul.

Multă vreme după aceea - cel puțin așa i se păru - ea simți apă rece udându-i buzele; apoi, altceva rece și ud i se punea pe frunte. Ar fi dorit să mai aibă parte de acea fericită pierdere a cunoștinței, dar mâna care o silea să bea apă stăruia.

– Bea! Mai bea, o îndemna un glas autoritar.

Era mult prea sfârșită de puteri ca să nu-l asculte. Întredeschise ochii și îl văzu pe El Diablo aplecat asupra ei. Cu brațul o luase pe după umeri.

– Sunt... Sunt tare necăjită, murmură ea.

– Te simți mai bine?

Nici vorbă de „mai bine“. Abia ieșită din leșin, avea impresia că poate oricând să recadă în inconștiență, dar exista în El Diablo un fel de magnetism imperios care o făcu să-și înfrâneze slăbiciunea.

– Da... Mă simt foarte bine, minți ea.

Se gândea cu deznădejde că trebuia să urce din nou pe cal. Și se întreba dacă o să se poată ține în șa. Dar nu a mai fost nevoie să se teamă: El Diablo o cuprinse în brațe și o așeză în fața, pe șaua lui. Apoi, cu brațul stâng și-o apropie, ținând-o strâns la piept. La fel ca în ziua în care încercase să fugă și când el izbutise să o smulgă de pe calul ei lansat în plin galop.

Își aminti de repulsia ce pusese atunci stăpânire pe întreaga ei ființă. Cât de mult urâse brațul care o ținea prizonieră! Acum însă, era bine venit. Își lipi obrazul de umărul lui El Diablo și închise ochii; vesta lui mirosea a țigară de foi, dar și a ierburi și a turbă, ca toate țesăturile scoțiene din lume purtând denumirea de *tweed*. Parfumul acesta i-l reamintea pe tatăl ei, când o ducea la culcare în patul de copil, dar și mai târziu când i se arunca în brațe, la întoarcerea de la școală ori de la scurtele șederi în America. Avu brusc impresia că parfumul acesta bărbătesc îi lipsise de când rămăsese orfană. Iată că, acum, era din nou prezent...

Caii goneau, dar pe Skye nu o mai supărau nici hopurile ivite când și când. Pentru moment, un singur lucru avea importanță: brațul aducător de sprijin sigur al lui El Diablo. Cum și de ce, la asta nu voia să se mai gândească. Era salvată, numai asta avea preț acum.

Fără îndoială că a și adormit. Mult mai târziu, a simțit că cineva o ridica de pe spinarea calului. O durere în pulpa care se sprijinise de șa o făcu să strige de durere. Observă apoi că El Diablo o purta, tot pe brațe, pe scara ce ducea spre terasă.

Îi venise să spună: „Am ajuns acasă". Dar buzele ei nu izbutiră să articuleze cuvintele. Își simțea pleoapele grele ca plumbul, nici nu și le putea ridica. Vag, își dădu seama că era culcată chiar pe patul ei. Simți că cineva o dezbracă; mâini blânde îi scoaseră cizmele, hainele, în pofida slabului ei geamăt de protest. Dar deja aceleași mâini o acopereau cu o cuvertură ușoară... Cu capul pe pernă, se lăsă în voia somnului, asemenea unui copil. I se păru că un sărut fugar i-ar fi plutit peste buze, fără să fie totuși prea sigură... Avea impresia că se afundase într-un tunel întunecos și lung, restul pierzându-se în neștiut...

Se deșteptă tresărind îngrozită. Rămase în pat, dar se așeză; era singură, cele dintâi zvonuri ale dimineții o readuceau la realitate. Tabăra se pregătea să-și înceapă ziua de viață, de lucru; Soarele se ivea la orizont, alungând cu grabă umbrele viorii ale nopții.

De la fereastră, Skye contemplă scena devenită familiară - cabanele și corturile din vale, câinii și caprele, copiii dedați jocului.

Își dădu apoi seama că-i era foarte foame. Se simțea puțin obosită, dar în același timp știa că, după ce va fi mâncat, totul avea să fie mult mai bine. Razele soarelui năpădiseră de pe-acum în cameră; curând, El Diablo trebuia să vină pentru micul dejun. Ca și oamenii lui, se scula dis-de-dimineață.

Voia să-l vadă neapărat înainte de a se duce la treburile lui, întrebându-se dacă-i trecuse furia și ce avea să urmeze

după o astfel de escapadă. Orice pedeapsă fizică, chiar crudă, i se părea de preferat torturii morale a incertitudinii.

Umplu repede cu apă chiuveta. Cam greu se descotorosi de colbul adunat în ziua dinainte, dar când termină, se simți curată și mult mai în largul ei. Îmbrăcă o rochie de muselină gri, a cărei singură garnitură era un guler mare ce o făcea să semene cu o puritană modestă.

Oglinda cu ramă de argint reflecta o față foarte albă și ochi ce păreau imenși în ovalul fin al chipului. Skye se strădui să se facă mai frumoasă, dar știa că nervozitatea, mai mult chiar decât întâmplările trăite, era pricina palorii de acum. Iar ea îi spusese lui Jimmy că nici un bărbat nu ar fi putut-o înfricoșa, nici chiar El Diablo! Cât de nepăsătoare fusese atunci, cât de nesăbuită! Acum, îi era teamă de El Diablo. Da, ca și de multe alte lucruri. Se crezuse invulnerabilă, gândea că lumea întreagă îi stătea la picioare și că i-ar fi fost de-ajuns un singur gest ca să o cucerească. Ei bine, se întâmplase exact invers - ea fusese cea cucerită. Și nu de lume, ci de-un bărbat; un bărbat mai puternic decât toate regulile civilizației, pe care și le închipuise atât de importante, mai puternic decât banii, sortiți să-i aducă tot ce și-ar fi dorit.

I se păru că aude un zgomot în sala cea mare și dădu fuga să tragă draperia din dreptul ușii, hărțuită între dorința de a-l vedea pe El Diablo și groaza că o va primi cine știe cum. Tremura de frică - își mărturisea fără ocol acest lucru - dar, cu un curaj aproape eroic, trase draperia.

Masa era pusă pentru micul dejun; dar în încăpere nu văzu pe nimeni. Probabil că El Diablo se îmbrăca; îl auzea fluierând încetișor în camera lui, însă nu o melodie, ci mai degrabă ceva asemănător cu viersul păsărilor.

Atunci se duse la fereastră și așteptă. Soarele îi încălzea obrajii și ar fi vrut ca o rază magică să-i dizolve ghemul tare, paralizant aproape, dinlăuntrul gâtlejului. Când, în sfârșit, El Diablo intră, ea nu-l auzi dintru început; abia când ajunse lângă ea îi simți prezența. Tresări și se întoarse spre el, cu ochii măriți de spaimă, cu buzele tremurânde.

– Te-ai și sculat? întrebă el. Speram să dormi mai mult în dimineața asta.

Vorbea calm, se arăta curtenitor, iar în ochii lui, nici urmă de mânie. Skye se liniști.

– Voiam... voiam să-ți mulțumesc, îngăimă ea. Dacă n-ai fi venit...

Dar își simți glasul curmându-se, astfel că încheie schițând un biet gest cu mâna, mai grăitor însă decât orice vorbe.

– Trebuie să dai uitării toate astea, îi răspunse scurt El Diablo.

Skye îl privi uluită.

– Nu... nu ești supărat?

– Pe dumneata? Dar ce-ți închipuiai?

De teamă să nu-i vadă cumva aprinzându-i-se pe chip furia, Skye întoarse capul.

– M-ai prevenit... Mi-ai spus că... bărbații de-aici sunt așa, murmură ea, dar nu te-am crezut.

Nu primi răspuns. Dar îi simțea privirea stăruitoare.

– Bărbatul acela e mort, spuse el întru sfârșit. Nu te mai gândi la nimic.

– Dar dumneata... n-ai să mă pedepsești?

– Socot că ai fost mult prea îndeajuns pedepsită...

Dintr-o dată, soarele îi apăru parcă și mai auriu. Skye se destinse, dar pe moment fu cât pe ce să-și piardă echilibrul, ca și cum ar fi dispărut punctul de sprijin care o susținea.

– Așază-te, îi porunci El Diablo, din nou autoritar. Trebuie să mănânci...

Skye i se supuse, recunoscătoare și mai mult se prăbuși pe scaunul ei de fiecare zi. Ca prin farmec, intrară indienii în mare grabă, aducând cafea, ouă, chifle mici și crocante, o cupă mare plină cu fructe... Skye bău o ceașcă de cafea, simțind pe dată că-i revin puterile.

– Spune-mi cum de-ai putut ajunge... la timp, întrebă ea până în cele din urmă.

El Diablo puse pe farfurie cuțitul și furculița.

– Nu o dată mi s-a întâmplat să-mi urmez instinctul; uneori chiar în ciuda bunului-simț. Și nu mi-a părut rău niciodată. Ieri, la scurt timp după dejun, Pedro mi-a cerut voie să se întoarcă în tabără, zicând că este bolnav și că nu mai poate continua drumul, din pricina unor dureri abdominale. Pe moment, l-am crezut. Datorită climei de-aici, oamenii au uneori accese de dezinterie, într-o formă foarte dureroasă. I-am dat voie să ne părăsească. Dar, în timp ce pornea pe drumul de întoarcere, mi s-a părut cam prea vesel. Am mers cu toții mai departe, dar am băgat de seamă că oamenii mei începuseră să cam râdă în barbă. Ba chiar l-am auzit pe unul spunând: „Pun rămășag că pântecele lui Pedro n-are nici pe dracu'". S-au pornit atunci cu toții pe râs, pomenind și unele aventuri amoroase de-ale lui Pedro. Ascultam și nu prea la sporovăielile lor. Cunosc prea bine oamenii de teapa lui Pedro - un fel de piatră rotundă care se rostogolește, fără să se fixeze niciunde, un lăudăros trufaș, cu destulă trecere pe lângă unele femei.

Skye asculta, înfiorată.

– Mi s-a părut, continuă El Diablo, că cineva îmi poruncește să mă reîntorc în tabără. Mi-am reamintit o privire aruncată de Pedro asupra ta, în timp ce ieșeam la plimbare amândoi. Privirea aceea a început să mă chinuie, devenind obsesie. Ești tânără, frumoasă, bogată. Iar motivul pentru care Pedro se alăturase grupului nostru nu era unul de ordin politic, nu suferise nici o nedreptate socială, nu luase parte la nici o răzmeriță împotriva guvernului. Doar proasta lui reputație îl silise să plece din Jacara. Dorința de a mă reîntoarce în tabără a devenit atunci atât de puternică, încât nu am mai putut rezista și am ajuns acasă la o oră și jumătate după ce plecaseră.

– Numai după o oră și jumătate? exclamă fata.

– Și nu a trebuit să pun prea multe întrebări ca să-mi dau seama pe ce drum o luaseră. Pedro cunoștea cărarea ce străbate muntele, dar pot spune că o cunosc și mai bine decât el. Am luat cu mine trei însoțitori credincioși și am plecat imediat. Pe alți câțiva i-am trimis pe drumul Jacarei, astfel

încât să vă iasă în cale, în cazul în care ați fi putut ajunge mai repede în câmpie.

– Așadar, n-aveam nici o șansă?

– Una singură, destul de firavă: avansul față de noi. Dar un drum de munte este mai greu de străbătut decât cel de câmpie.

– Da, fără îndoială că oamenii trimiși pe urmele noastre ne-ar fi împiedicat să trecem mai departe, oftă Skye. Unde pui, că acum eram așa sigură de reușită!

El Diablo surâse.

– Ești o luptătoare îndârjită.

– Continuă, te rog, istorisirea... îl rugă Skye.

– Se încheie curând. Deci, eu cred că v-ați rătăcit; drumul era mult mai prost decât îmi închipuisem. Ploile îi cam șterseseră urmele pe alocuri...

– Da, ne-am rătăcit chiar de câteva ori.

– Începusem să mă neliniștesc, când am zărit focul aprins de voi. Ne aflam la un sfert de milă sau cam așa ceva... Am înțeles ce se petrecea: noaptea vă silea să vă opriți. Ca ghid, Pedro nu făcea doi bani.

– Mă simt rușinată că am avut încredere în el, mărturisi Skye. Cum de țineați în tabără un om ca el?

– Sunt obligat să-i folosesc pe toți cei care se prezintă la mine, răspunse El Diablo. În afară de aceasta, oamenii de acest soi îți înapoiază ce au primit: legi nedrepte, stăpâni răi, iar guvernele corupte fabrică, la rândul lor, oameni răi. Acum, povestește-mi și mie cele întâmplate.

Skye îi istorisi apariția lui Pedro cu buchetul de flori și cu sugestia unei posibile dispariții.

– Viclean gând i-a mai trecut prin minte; dar întru totul potrivit cu firea lui. Păcat pentru el că nu a fost nici deștept, nici priceput, să-și ducă până la capăt intenția.

– Nu suport să mă mai gândesc la omul acela, exclamă Skye.

Te-am auzit strigând, spuse El Diablo. Și chiar te-am auzit chemând pe cineva...

Skye își plecă privirile; umbra genelor ei lungi îi alinta obrajii.

– Mă auzi?

Dar ea nu-i răspunse.

– Prin urmare, continuă el, îndulcindu-și mult tonul, voiai să-ți vin în ajutor?

– Cine altul ar fi putut-o face? întrebă ea, candid.

– Nimeni, evident, i-o întoarse el, din nou cu glas asprit. Încă o dată, nu sunt altceva decât un criminal.

– De data aceasta nu îți reproșez nimic, se grăbi Skye să-i răspundă.

El Diablo surâse.

– Este foarte ușor să condamni doar actele care nu îți aduc nici un serviciu, observă el.

Skye se ridică, recunoscând:

– Ce ridicolă cred că ți-am părut, în prima zi, când am făcut atâta caz de spânzuratul acela. Încep să-nvăț multe lucruri despre care nu știam nimic.

El Diablo veni lângă ea:

– Nu te mai frământa zadarnic, o sfătui el, dar nu socoți că ar fi mai bine să-mi dai crezare și să te supui când te pun în gardă împotriva unor primejdii?

Oftând încă o dată, Skye spuse pe un ton nostalgic:

– Și eu care îmi închipuiam că în dimineața aceasta voi fi din nou pe iahtul meu. Dacă aș fi ajuns la el aseară, acum aș fi departe de Mariposa și n-ai fi putut să mă mai găsești.

– Încă n-ai învățat că nu renunț niciodată la ceea ce mi-e drag, că nu pierd ceea ce vreau să păstrez?

Skye își ridică brusc privirile, glasul lui se schimbase. El îi întinse mâna dar, în aceeași clipă, cineva bătu la ușă. El Diablo se duse într-acolo. Îl auzi pe Juan, cel mai apropiat tovarăș al lui El Diablo, spunând:

– Șase oameni se apropie de tabără, senior. Sunt în uniformă și poartă un steag alb.

– Bine. Știi ce ai de făcut?

– Da, senior.

Apoi El Diablo închise ușa.

– Cine era, întrebă Skye, curioasă ca întotdeauna.

– Oameni de-ai lui Alejo. Am prevăzut că vor veni astăzi, chiar am fost prevenit ieri că o delegație se va prezenta la mine. Aștept de mult, de foarte multă vreme acest moment.

Când El Diablo bătu din palme, indienii veniră să strângă masa.

– Pregătiți niște sticle de *maté* și de vin, le porunci El Diablo.

După ce ieșiră din încăpere, se întoarse spre Skye:

– Ce să fac cu dumneata? Oamenii aceia vor intra aici; este singurul loc unde îi pot primi. Trebuie să te leg și să-ți pun vreun căluș?

– Nu! O, nu! strigă fata. Îți făgăduiesc, îți dau cuvântul meu de onoare că voi sta la mine în cameră și că nu voi scoate nici un cuvințel.

– Să te cred?

– Da. Îți jur! îi răspunse Skye. Crezi că m-aș destăinui lui Alejo, după toate cele câte mi-ai spus despre el?

El Diablo își pironi privirile în ochii ei limpezi, apoi și le trecu peste buzele îmbietoare, înclinându-se ușor și liniștind-o:

– Te cred.

Skye se retrase în camera ei. După numai două minute, auzi glasul puternic al lui El Diablo:

– Vă puteți lua de pe ochi legăturile, domnilor.

Încet, cu pas vătuit, Skye se apropie de draperia care despărțea cele două încăperi. Descoperise, în pielea din care era făcută, o găurice abia după ce se prinsese în ea unul dintre nasturii rochiei sale. Aplecându-se puțin, zări trei bărbați stând în picioare în fața lui El Diablo.

Unul era destul de vârstnic, ceilalți doi mult mai tineri. Purtau uniforma armatei mariposiene, albastru cu alb, încărcată cu fireturi. Toți trei aveau decorații numeroase, iar pe umeri - pelerine de culoare neagră, căptușite cu mătase roșie.

– Binevoiți a lua loc, domnilor, îi pofti El Diablo.

Slujitotii indieni le oferiră scaune și puseră pe masă băuturile știute.

– Cineva o să se îngrijească de oamenii dumneavoastră, continuă El Diablo, dar va trebui, cu toată părerea de rău, să-și păstreze la ochi legăturile. Vă acord încredere, domnilor. Iar dacă, întâmplător, ați recunoaște aici pe cineva, știu că-l veți da uitării imediat.

– Da, da, spuse bărbatul cel în vârstă, cu destulă ciudă totuși. Afacerea noastră e mai importantă decât cine știe ce evadați.

– Sunt pe deplin încredințat de acest lucru.

Apoi, șeful delegației își drese glasul spunând:

– Pot să mă prezint? Sunt colonelul don Pelayo și am onoarea de a fi fost rugat de către El Supremo să iau legătura cu dumneavoastră. În privința unei chestiuni de mare importanță.

– Despre ce chestiune este vorba?

– El Supremo socotește că a venit vremea să ștergem cu buretele toate neînțelegerile noastre și să ne unim interesele. Finanțele țării nu permit ca starea de-acum să mai dăinuie: deci trebuie să ajungem la un compromis. El Supremo m-a împuternicit să vă încredințez această hârtie pe care se află trecute toate sugestiile domniei sale.

El Diablo luă hârtia pe care i-o întinsese colonelul.

– O să înțelegeți, *señor*, că pe această hârtie nu se află înscrise decât în mare punctele ce urmează a fi discutate amănunțit.

– Înțeleg foarte bine.

– Așadar, El Supremo vă propune să vă întâlniți cu domnia sa mâine la palat, continuă colonelul.

El Diablo ridică din sprâncene într-un fel bine cunoscut de tânăra fată.

– Cum mi se va garanta securitatea? A mea și a oamenilor mei? întrebă el.

– El Supremo s-a gândit la acest lucru. El sugerează ținerea unei conferințe în curtea palatului. Pot asista la ea toți cei care doresc acest lucru. Veți putea fi văzut de întreaga dumneavoastră escortă, ca și de tot orașul. Puteți lua cu dumneavoastră oricâți oameni vreți, *señor*.

– Accept condițiile, se auzi răspunsul scurt al lui El Diablo. Voi studia propunerile consemnate pe această hârtie, astfel că mâine voi avea și răspunsul pregătit.

Skye observase foarte clar satisfacția ce se întipărise pe chipurile celor trei ofițeri, de îndată ce El Diablo acceptase locul întâlnirii. Apoi, vizitatorii băură din vinul și *maté*-ul oferite de gazdă.

– Aveți aici o reședință confortabilă, un loc bine ales, spuse colonelul, mult mai destins acum când i se încheiase misiunea.

– Acesta îmi este domiciliul de când generalul Alejo mi-a confiscat ferma și pământul pe care îl cultivam, răspunse El Diablo.

Colonelul tuși cu discreție în dosul palmei pe care și-o duse la gură.

– Poate că El Supremo avea temeiuri serioase când a făcut acest lucru, murmură el.

– Motivul invocat se referea la faptul că recepțiile pe care le dădeam acolo nu erau de interes public. Totuși, prietenii care veneau să discute cu mine nu aveau altă preocupare decât viitorul Mariposei.

– El Supremo vă recunoaște devotamentul dovedit în numele țării, admise pe un ton, de data aceasta mult mai sec, colonelul.

– Atunci, sunt foarte mulțumit. În ce vă privește, domnule colonel, știți la fel de bine ca și mine că sunt multe de făcut dacă Mariposa dorește să supraviețuiască. Țara noastră este cea mai înapoiată din toată America de Sud. Pot spune acest lucru, fără teama de a fi contrazis. Și totuși, poporul nostru are tradiții frumoase, un pământ rodnic de la sine și o climă recunoscută ca fiind una dintre cele mai bune

din lume. Ar putea oare să afirme vreunul dintre dumneavoastră că, beneficiind de avantaje ca acestea, nu s-ar putea face infinit mai mult pentru popor decât în prezent?

Întrebarea fu urmată de o tăcere stânjenitoare, timp în care cei doi ofițeri tineri îl priviră cu coada ochiului pe șef, așteptând răspunsul. Colonelul își mângâia bărbia.

– Sunt ofițer al armatei, spuse el în sfârșit, dar și mariposian, bineînțeles. Nu sunt atât de orb încât să neg că, în mare parte, ceea ce spuneți este exact. Am comis greșeli, altele nu ne mai permitem să facem.

În răstimpul câtorva clipe, cei doi bărbați se priviră în adâncul ochilor. Apoi ofițerii se ridicară să plece.

– Îi voi transmite lui El Supremo mesajul dumneavoastră, spuse colonelul.

– Iar eu voi veni la palat mâine după-amiază, răspunse El Diablo, dar nu înainte de ora patru, astfel încât generalul Alejo să-și poată face în liniște siesta.

Câteva râsete discrete însoțiră această glumă, apoi El Diablo arătă printr-un gest spre legăturile pentru ochi, purtate și la sosire de către cei trei bărbați.

– Ar fi mai plăcut pentru dumneavoastră să vi le potriviți fiecare în parte, domnilor, spuse el, politicos.

Vizitatorii se legară la ochi, după care El Diablo deschise ușa, chemând toate gărzile: câte doi inși pentru a îndruma pe fiecare dintre ofițeri, până la piciorul scării unde îi așteptau caii lor.

El Diablo îi privi plecând, urmărindu-i din ochi până în clipa în care au ajuns la terasele ce duceau către defileu. Înaintau în șir indian, urmați de vreo doisprezece oameni, meniți să-i escorteze până la o bună distanță de tabără.

Când El Diablo se întoarse spre ușă, o văzu pe Skye lângă el.

– Nu am nici o încredere în ei! exclamă fata cu năduf.

Cuta care se adâncise pe fruntea lui El Diablo se șterse ca prin minune.

Surâzând enigmatic o întrebă:

– Te-ar nelinişti cumva nesiguranţa în care m-aş găsi?

– Simt că se petrec nişte lucruri dincolo de aparenţe, stărui ea. Pentru ce motiv ar deveni Alejo, dintr-o dată, atât de grijuliu? De prevenitor?

– Are nevoie de bani, o lămuri El Diablo. Îl apasă mari dificultăţi în privinţa întreţinerii armatei, iar ministrul lui de finanţe şi-a dat demisia în urmă cu opt zile. De aceea eram atât de sigur că o să ia legătura cu mine.

– Dar mâine nu te duci la Jacara...

– Ba da. Fireşte că mă duc.

– O să te facă prizonier. Nu pierd ei asemenea ocazie! Nu-ţi dai seama?

– Voi avea o escortă serioasă, spuse El Diablo. Ai înţeles? Pot lua cu mine oricât de mulţi oameni vreau. Iar la Jacara am mulţi prieteni şi partizani. Nu te necăji, copila mea, nu scapi aşa uşor de mine.

Skye îl privi mai apăsat.

– Nu la asta m-am gândit, spuse ea repede.

– Ceea ce mă deranjează este altceva: ce vei face în acest timp? Cred că te voi lăsa aici.

Skye sări ca arsă:

– Nu! Nu poţi face una ca asta. Vreau să văd ce se întâmplă. Lasă-mă să vin cu dumneata. Trebuie să te însoţesc neapărat.

– Ca să-mi scapi, de îndată ce voi fi prea ocupat cu discutarea unor chestiuni de importanţă naţională? întrebă el cu ironie.

– Nu. Îţi făgăduiesc că nu voi încerca să fug. Dacă mă laşi să vin, îţi jur că voi sta locului. Că nu voi face nici un alt pas, chiar dacă mi s-ar oferi cine ştie ce ocazie. Oricum, nu mâine.

Înfocarea ei îl amuza tare mult pe El Diablo.

– Nu mi-ai spus că întâlnirea de mâine este o capcană? Ţii neapărat să înfrunţi primejdii?

– Nu mă tem de ele, i-o curmă Skye. Dar nu vreau să rămân singură aici, mi-ar fi atât de frică, n-aş suporta...

Apoi, punând o mână pe brațul lui, adăugă, cu voce scăzută:

– Te rog, ia-mă și pe mine. Te rog mult!

El Diablo șovăia:

– Firește că aș fi mai liniștit, știindu-te aproape. Pe de altă parte, însă, gândește-te puțin ce or să zică cei din Jacara văzându-mă în compania unei englezioace blonde, al cărei iaht se află ancorat în port, de câtăva vreme, fără ca ea să mai apară la bordul lui. Reputația mea s-ar duce pe apa sâmbetei...

Râdea, în timp ce Skye, dimpotrivă, devenise foarte serioasă.

– O să mă deghizez, spuse ea. Nimănui nu o să i se pară ciudat că ai lângă dumneata o femeie. Poate că se vor mira că sunt blondă... Ei bine, o să-mi pun pe cap un fular și un sombrero. Pălăria îmi va mai ascunde o parte a feței. Și, în plus, îmi pot pune ochelari negri.

– Poate că așa ar mai merge, spuse el, deși nu prea convins.

– Să încercăm, îl imploră tânăra fată. La Jacara nu mă cunoaște nimeni și voi căuta să mă pierd în mulțimea care te va escorta.

– Mă gândesc că va trebui să consimt, spuse în sfârșit El Diablo. Iar acum am multe de făcut și de pregătit. Astăzi trebuie să rămâi aici. Ne-am înțeles?

– Mâine vin cu dumneata; astăzi fac tot ce vrei.

El Diablo râse.

– Nu obișnuiesc să mă târguiesc, dar nu voi uita propunerea pe care mi-ai făcut-o.

Câteva clipe, o învălui cu privirea, apoi, luându-și cravașa, se îndreptă spre ușă.

– *Adios*, spuse el.

– *Adios*, îi răspunse tânăra fată.

După ce închise ușa, Skye încercă un ciudat simțământ de singurătate.

XI

Îl privi de la fereastră pe El Diablo coborând scările. Umbra lui aducea cu un semn de întrebare.

Când ajunse jos, lângă caii înșeuați în așteptare, fata îl văzu oprindu-se, șovăind puțin, apoi vorbind cu unul dintre bărbații care se pregăteau să-l însoțească. Îi dăduse probabil vreun ordin, de vreme ce, ducându-și mâinile ca o portavoce la gură, omul strigă:

– Josne! Josne!

Ecoul chemării se răsfrânse în grote. Și atunci, în pragul uneia dintre ele, apăru un om mic de stat, care se apropie în fugă de El Diablo.

Era un cocoșat, iar Skye se întrebă cam ce treabă putea să-i dea șeful lui. Câteva clipe stătură unul lângă celălalt - Josne, deformat, sărmanul, ceea ce făcea ca, prin contrast, El Diablo să pară și mai frumos, și mai puternic.

Apoi urcă în șa, urmat de oamenii lui și se îndepărtă de tabără, învăluit într-un nor de colb roșiatic cu irizări solare.

Skye se așeză pe divan, suspinând. Regreta că nu se afla în ceata călăreților, ca să se bucure de simțământul libertății, resimțite ori de câte ori ajungea pe înfloritele pajiști. Chiar și în clipele în care îl ura cel mai tare pe El Diablo, blestemându-și captivitatea, Skye nu se putea împiedica să nu aprecieze nespusele frumuseți ale câmpiei, ale dealurilor...

Dar poate că era mai bine ca, astăzi, să stea liniștită, să se odihnească: ziua următoare avea să fie, neîndoios, agitată.

Cineva bătu la ușă; era Neengai, care o întrebă:

– Vreți să-l primiți pe croitor, seniora?

– Pe croitor? se miră Skye, crezând că nu a înțeles-o bine.

– Da, da, seniora, pe croitor. Ar dori să vă ia măsurile.

– Ce înseamnă asta?... vru să continue Skye.

Apoi își aduse aminte că tânăra indiană nu știa prea bine engleza, astfel că se mulțumi să încuviințeze:

– Să intre, voi sta cu el de vorbă.

Neengai deschise ușa și îl introduse pe Josne, cocoșatul. El o salută politicos pe Skye, care văzu imediat că era un om în vârstă; fața îi era șănțuită de ridurile suferinței, privirea umilă și blândă.

– Ce doriți? îl întrebă ea.

– *Buenos dias, señora.* El Cabeza mi-a comandat pentru dumneavoastră un costum - pantaloni de cowboy și o haină scurtă.

Skye înțelese și zâmbi. Frumos din partea lui El Diablo că se gândise la acest lucru. Desigur că, îmbrăcată astfel, s-ar fi integrat mult mai firesc în grupul călăreților.

– Mi-ați putea face costumul până mâine dimineață?

– Cum să nu. La nevoie, o să lucrez și noaptea. Cu o condiție: să vă iau măsurile chiar acum.

– Înseamnă că sunteți foarte îndemânatic, dacă puteți lucra atât de repede. Mi-ar trebui însă și cizme la pantalonii aceia largi. Cizme scurte, din piele moale de vițel.

– S-a gândit El Cabeza și la acest lucru. Există printre tinerii de-aici unii care n-au îmbrăcat încă hainele lor cele mai frumoase și mai au, prin urmare, cizme noi. Mă voi informa foarte exact, după ce vă iau măsurile.

Scoțând apoi din buzunar nu metru de croitorie, se apucă de treabă.

***

Era cald, Skye se simțea obosită. Hotărî să se întindă pe patul ei și nu pe divanul din sala mare, unde poate că nu s-ar odihni la fel de bine. Intră în dormitor, își scoase pe cap rochia de muselină, dar un ac, rămas în tivul uneia dintre mâneci, îi zgârie brațul.

Deși nu prea adâncă, zgârietura sângera. Skye își spuse că, poate, ar fi fost mai prudent să toarne peste ea puțin iod sau alt dezinfectant. În timpul călătoriei lor prin Caraibi, vărul

Jimmy - care se îngrijea mult de sănătatea lui - îi explicase pe îndelete primejdiile unei infecții.

„Ce sperios ești!" îi spusese ea, râzând.

Dar nu renunța la ideile sale. Ba chiar o informase cum că unul dintre prietenii lui murise la tropice, fiindcă neglijase o mică tăietură la un deget. Că suferise cumplit și că, prin urmare, în țările calde nu trebuie să riști...

Își amintea acum de acest avertisment, socotind că cel mai bine era să dea ascultare sfaturilor lui Jimmy. Scotoci o vreme în sertarele toaletei din camera ei, dar negăsind ce căuta, se duse în dormitorul lui El Diablo, după ce mai întâi își puse un capot. Trebuia să aibă el, pe undeva, niște doctorii. Mai intrase și alteori în camera lui, când era plecat; îi văzuse hamacul împletit din ramuri de palmier, suplu ca o pălărie fină de panama: cel mai confortabil pat pentru o țară caldă. În rest, o comodă și un dulap în care își ținea hainele - mobilă spaniolă, grațioasă, dar foarte veche. Skye știa că mobila aceasta fusese adusă de la vila din care Alejo îl alungase pe El Diablo.

Ca și în camera ei, nici aici nu se vedea vreo ușă care să dea spre exterior. Lumina pătrundea printr-o fereastră cu zăbrele. Skye căută în comodă, însă nu găsi altceva decât cravate, batiste, rufărie... Era cât pe-aici să treacă la dulap, când îi atrase atenția o măsuță așezată chiar lângă hamac, măsuță care avea un sertar, prea mic totuși ca să conțină și diverse flacoane; dar dacă tot pornise în cercetare, de ce nu s-ar fi uitat puțin și acolo?...

Zadarnic trase de sertar, era încuiat. Trase iarăși, mai mult din enervare decât cu speranța că va găsi ceva și iată că, spre surprinderea și părerea ei de rău, o bucată din lemnul care ținea fixată broasca se rupse și căzu.

Măsuța, ca și restul mobilierului, deși veche, era minunat marchetată, un adevărat obiect de artă centenar. Regretă că o vătămase. Ridică bucățica de lemn, întrebându-se dacă nu ar putea-o lipi la loc, dar tot căutând locul de unde căzuse, văzu că sertarul era ticsit de hârtii.

Atunci deveni curioasă. Oare ce secrete importante ținea El Diablo acolo, foarte aproape de pat și nu în biroul din sala mare?

Trase ceva mai tare de sertar și i se păru că hârtiile de-acolo reprezentau documente legale. În timp ce le răsfoia - așa, într-o doară - zări ceva care se asemăna cu un pașaport englez. Îl scoase repede, zicându-și, totodată, că se amesteca în treburi ce nu o priveau deloc. Dar împrejurările în care se găsea i-ar fi putut îngădui orice. Un amănunt neștiut putea să devină pentru ea o armă prețioasă împotriva lui El Diablo. Și, atunci pentru ce să aibă scrupule că folosește o metodă condamnabilă, în fapt, dacă aceasta îi asigura un avantaj în lupta ei cu adversarul?

Într-adevăr, era vorba de un pașaport englez; coperta de un albastru închis - în care se deschide o ferestruică dezvăluind numărul documentului și numele posesorului - o dovedea cu prisosință.

Descifrând numele, Skye rămase țintuită locului. Apoi, deschizând pașaportul, avu în față însăși fotografia lui El Diablo.

Era, desigur, mult mai tânăr la vremea respectivă. Oricum, trăsăturile energice, ochii adumbriți de sprâncene drepte, bărbia pătrată, gura voluntară, părul de culoare închisă de deasupra frunții, totul dovedea, fără nici o putință de tăgadă, că era El Diablo.

Iar numele: Guy Tremayne. Scris clar pe pașaport. Sub fotografie, semnătura, aidoma celei a lui El Diablo, personajul de-acum.

Era, în orice caz, ultimul lucru pe care l-ar fi putut bănui tânăra fată. Tulburată, îl răsfoi, pentru a mai descoperi și alte detalii. El Diablo era născut la Bredon, în Worcestershire. Împlinise treizeci și patru de ani în octombrie trecut.

Era de naționalitate britanică.

Skye scoase o exclamație care suna mai mult a strigăt. El Diablo englez! De când îl știa, crezuse că este mariposian și iată

că, brusc, își dădea seama de prostia ei. Cum de nu bănuise chiar nimic?

Aparent, întrunea numeroase caracteristici ale rasei mariposiene, iar soarele îl colorase atât de bine, încât arăta la fel de arămiu, dacă nu chiar și mai și, ca un localnic cu strămoși spanioli; dar Skye își dădea seama că, de nu ar fi fost în contact permanent cu soarele și cu intemperiile de-acolo, pielea lui ar fi fost la fel de albă ca și a ei.

Ar fi trebuit să-și dea seama că nu era chiar conform aparențelor - după felul său de a vorbi; spre pildă, după buna stăpânire a limbii engleze și mai cu seamă după expresiile folosite. Își reaminti de gafa pe care o făcuse într-o seară pomenind de Rowland Ward.

Nu-i venea să creadă. El Diablo părea să deteste atât de mult Anglia! Nu avea la adresa ei decât reflecții sarcastice și comentarii neplăcute. De zeci și zeci de ori făcuse observații nepoliticoase privitor la englezi și mai ales la englezoaice. Exista în toate acestea o taină dar, pentru moment, Skye înțelegea un singur lucru: El Diablo era britanic. Iar faptul acesta îi făcea și mai dificilă situația, fără să-și poată explica impresia subtilă pe care o încerca. În orice caz, nu suporta ideea ca temnicerul ei să fie din aceeași rasă cu ea.

Acoperindu-și ochii cu palmele, Skye se străduia să gândească la rece, să deslușească pentru ce motiv naționalitatea lui El Diablo schimba totul, făcând și mai de nesuportat relațiile dintre ei. Apoi, brusc, ca și cum faptul că trebuia neapărat să acționeze o smulgea din apăsătoarele ei gânduri, Skye scoase din sertar toate hârtiile.

Documentul legal purta o pecete, era scris în spaniolă și greu de tradus. Întru sfârșit, ea înțelese că se referea la schimbarea cetățeniei lui El Diablo: devenise mariposian. Reciti actul de câteva ori, dar sensul anumitor amănunte îi scăpa: „... era de sânge mariposian“, menționa în paragraf.

Se încruntă. Nu putea să fie vorba de așa ceva, cineva tradusese probabil prost. Un lucru, însă, era sigur: Guy

Tremayne devenise Guido Tremayna, cetățean și supus mariposian.

Skye împături hârtia. Deschise apoi un plic, în care găsi fotografia unei femei, executată de un fotograf celebru din Mayfair. Femeia era tânără și frumoasă, blondă, cu ochi plini de veselie și provocatori. Era cu siguranță englezoaică și, fără îndoială, ceea ce numim „o doamnă". Cu toate acestea dădea limpede impresia că știe să tragă foloase de pe urma frumuseții sale.

Câtva timp, Skye contemplă fotografia. Să fie oare chiar ea cauza aversiunii lui El Diablo față de Anglia? A disprețului său față de toate englezoaicele? Necunoscuta îi inspira un fel de silă. Iritată, examină tot ce se mai găsea în cutia aceea îngustă și lungă; deodată, căzu jos un petic de hâtie. Îl ridică: era o tăietură dintr-un ziar:

Și citi, cu uimire, următoarele:

Gazette de Londres anunță că a fost acordată, pentru fapte eroice, Crucea de război aeronautic șefului de escadron Guido Tremayna, un mariposian, care servește în R.A.F. în Centrul de Est.

Ar fi fost inutil să mai deschidă cutia care conținea panglica în dungi negre și albe prinsă de crucea râvnită de aproape toți luptătorii aviatori.

Deci, El Diablo își bătea joc de Anglia, dar luptase pentru țara lui natală, în ceas de mare primejdie! Mariposa se menținuse neutră în timpul războiului mondial, nimic nu l-ar fi silit pe el, locuitor al acestei țări, să se înroleze în R.A.F. De ce o făcuse? Skye se înciuda că nu găsea răspuns la această întrebare.

Îi era imposibil să se gândească la toate acestea cu sânge rece - i se părea de necrezut, înspăimântător și, în același timp, mai stânjenitor decât ar fi fost în stare să-și explice. Era convinsă că acum, de când îi cunoștea taina, nu-l va mai privi în ochi.

„Guido Tremayna... Guy Tremayne..."

Repetă pentru sine, cu glas tare, acest nume. Cum de nu simțise absolut nimic? Și cum de putuse un englez să se comporte astfel?

Își reaminti cruzimea lui, puterea-i despotică asupra ei și asupra celor care îl slujeau. Își reaminti, nu mai puțin, cuvintele lui de iubire... Dar la gândul că era englez, se simțea năpădită de rușine. Într-o zi îi strigase în față:

– Ești un barbar!

– De ce nu? i-o întorsese el.

– În orice țară civilizată ai fi vârât la închisoare ori într-un ospiciu din cauza purtării dumitale.

– Aici, în Mariposa, nu avem pretenția că suntem civilizați, ripostase el.

În fapt, o lua peste picior, știind foarte bine pentru ce.

Manifestase totdeauna un dispreț profund față de ceea ce numea „terenurile de joc" ale Europei și Americii, ca și față de mondeni pe care îi socotea niște degenerați aproape idioți. Într-o zi, văzând cât de mult se bucura Skye când străbătea câmpia călare, el o întrebase:

– Poate fi ceva mai frumos?

– Nimic... îi răspunse ea, aproape șoptit.

– De ce nu mărturisești deschis că preferi luminile Broadway-ului sau cabaretele din preajma lui Piccadilly Circus? Asta ți-e viața, nu-i așa? Cu imbecilii de... Mayfair și cu nesfârșitele lor bârfeli despre unii și alții, ale unora cu alții. Regreți, cred, nesăratele conversații cu tinerii cocoși fără de minte!

O mânie neașteptată străbătuse în glasul lui.

– Nu-mi plac deloc "tinerii cocoși", cu sau fără minte, îi răspunse ea. Dar pentru ce ar fi mai proști acolo, decât în alte părți?

El Diablo ridicase din umeri.

– Aceiași înrăiți consumatori de cocteiluri i-ai putea găsi, de fapt, și la Jacara. Aici, la țară, toți și totul diferă însă mult. E firesc să nu poți înțelege.

Mai întâi Skye ar fi vrut să-i spună că înțelegea foarte bine, dar că nu voia să-i dea satisfacția împărtășindu-i părerea. Dimpotrivă, îi răspunse pe un ton pe care și l-ar fi dorit biciuitor:

– N-am deloc chef să înțeleg: nici pe dumneata, nici felul în care îți duci viața.

Făcuse haz auzind-o cum îl repede. Oricum, orice conversație serioasă devenise imposibilă. Dar Skye se simțea atât de copleșită de impresii, încât nu i se mai păruse ciudat că vorbise cu atâta obidă. Acum, cele ce aflase explicau multe lucruri. Totuși, dacă tot ce era englez îi făcea atâta silă, de ce o alesese pe ea de soție? Mânat, poate, de setea vreunei tainice răzbunări? Supunându-și-o își închipuia, cumva, că le pedepsește pe detestatele englezoaice despre care vorbea cu atâta năduf? Să fie, poate, femeia blondă din fotografie la originea acestui sentiment de ură?

Skye oftă. Ce greu de înțeles erau toate! Acum, El Diablo o intimida, o speria și mai mult. Ce-i drept, aflase unele adevăruri, dar aproape că regreta.

Totuși, în seara aceea, când se întoarse târziu acasă, ea crezu că se înșelase. Aerul lui autoritar, hotărât, grația sprintenă a mișcărilor erau cât se poate de puțin englezești.

– Totul este aranjat, spuse el, aruncând pe un scaun mănușile și cravașa.

Apoi, prinzând între degete, bărbia fetei, o sărută ușor pe gură.

– E târziu. Mă schimb în câteva minute și putem lua masa.

Nu așteptă să i se răspundă și se retrase în camera lui, înainte ca fata să fi putut scoate o vorbă. Aerul său dezinvolt și familiar o scotea din sărite pe Skye. Așadar, nu însemna pentru el decât femeia menită să se supună bunului plac al stăpânului; sentimentele ei nu aveau preț, nu le acorda nici o atenție. O tratata așa cum potentații orientali își tratează femeile din harem.

Și, cu toate acestea, era englez.

Ardea de nerăbdare să-i arunce în față argumentul acesta, dimpreună cu alte jigniri. În același timp, însă, știa că se temea mult prea tare să-i destăinuie că îl iscodise, că avusese îndrăzneala să forțeze un sertar închis cu cheia.

Privind spre cravașă, se înfioră. Dungile de pe spinarea ei începuseră să pălească, dar și după ce se vor șterge cu totul de pe trup, din minte tot nu-i vor ieși. Se ridică nervoasă și traversă încăperea. Făcuse același lucru de nenumărate ori, așteptând întoarcerea lui El Diablo; îi era peste putință să stea liniștită, să-și păstreze sângele rece, ca să cugete în tihnă asupra situației, luminată acum de ultima ei descoperire.

Glasul puternic al lui El Diablo o făcu să tresară. Părul îi era încă ud de la dușul abia făcut, iar gâtul părea și mai bronzat în contrast cu cămașa albă de mătase pe care o îmbrăca mai mult seara. Făcu spre Skye câțiva pași - era îmbrăcată cu o rochie de voal de un albastru-violaceu, iar cordonul închipuia o reușită combinație de lame roz și argint.

– Vino. Este poate ultima cină pe care o mai luăm aici, spuse el.

– Ce vrei să spui? întrebă fata, puțin speriată.

– Nu știm ce ne rezervă ziua de mâine.

– Vrei să spui că Alejo...

– Nu vreau să spun nimic, dar poate că dragul nostru dictator are, pus deoparte, vreun plan de neașteptată viclenie. Și-ar putea rezolva problemele făcându-mă prizonier. Se știe că în temnițele din Jacara oamenii au acceptat lucruri ciudate.

– Dar dacă n-ai deloc încredere în el, pentru ce te duci mâine acolo?

– Scumpa mea, n-am dreptul să-i ignor voit nici cea mai firavă ramură de măslin ce mi se întinde; chiar dacă ar fi suspectă. Pe de altă parte, s-ar putea să fie vorba de o schimbare sinceră. Alejo vrea să ajungă la o înțelegere cu privire la munți și nu cred că are chef să lupte pentru a-i cuceri, așa cum nici noi n-am avea chef de așa ceva pentru a-i apăra. Pot să te asigur că am luat toate precauțiile necesare.

– Dar dacă lucrurile ar lua o întorsătură proastă? Dacă ai fi luat... prizonier? întrebă Skye, cu glas mult scăzut.

– Ei bine, atunci ai fi liberă, îi răspunse El Diablo. I-am dat lui Juan instrucțiunile cuvenite; lui și tuturor celor pe care mă pot bizui. Dacă ar interveni vreun incident regretabil, ei te-ar conduce îndată la iaht. Atunci ar trebui să ieși în larg cât mai repede cu putință și, desigur, n-am nevoie să-ți dau sfaturi, dar mă poți da uitării - pe mine și toate cele petrecute aici - de îndată ce te vei îndepărta de Mariposa.

– Nu va fi atât de ușor pe cât se pare, spuse Skye.

El Diablo își ridică sprâncenele a mirare.

– Nu? Atunci închipuiește-ți că mă torturează Alejo cu un trabuc aprins ori cu cine știe ce alt procedeu folosit de tirani împotriva celor care li se împotrivesc și vei fi mulțumită că te-ai putut răzbuna.

– Taci! strigă Skye. Mă îmbolnăvesc numai când aud vorbindu-se de tortură, indiferent de victimă...

– Până la urmă, nu ești atât de dură pe cât vrei să pari, spuse El Diablo râzând.

– Am pretins vreodată că sunt dură?

– Bineînțeles. Neasemuita miss Standish se putea duce pretutindeni, să facă orice, mulțumită unor arme prețioase: dolarii și un pașaport britanic.

Ironia din tonul bărbatului fu cât pe-aici să o scoată din minți, dar se stăpâni.

– Ai hotărât cumva ca această ultimă cină să fie deosebit de neplăcută? întrebă ea, calm.

El Diablo își trase puțin scaunul la o parte, ca să o poată examina în voie.

– Într-adevăr, cred că mi-ai lipsi. Nu mi s-a întâmplat să spun deseori așa ceva unei femei!

– Ce flatată ar trebui să mă simt! remarcă Skye, cu sarcasm.

Observă, însă, că el nu o mai asculta. Se gândea la ziua de mâine.

– Voi merge la palat cu o sută de oameni, o înștiință el, după un răstimp de tăcere. Nu vreau să o fac pe agresorul. Alți o sută mă vor aștepta afară. Firește că Alejo va ști acest lucru și poate că se va gândi mai bine până ce îmi va juca vreun renghi.

– În total numai două sute de oameni?

– Nu pot lua cu mine mai mulți. O fi la mijloc vreun șiretlic menit să ne scoată din tabără, ca să atace munții în lipsa mea? Deși nu cred că acesta ar fi gândul lui Alejo, deoarece, în acest caz, trupele lui ar fi intrat în acțiune, iar mie nu mi s-a semnalat nici o mișcare suspectă. Totuși, nu-mi pot permite nici un fel de risc. Am ajuns la un punct în care nu mai știu în cine să am încredere, pe cine să cred.

În glasul lui se făcea simțită îngrijorarea; Skye era într-adevăr mișcată. Pentru întâia oară își dădea seama cât de mare era încordarea omului de lângă ea. Și cât de mic era sprijinul menit să-l susțină în lupta sa împotriva șefului recunoscut al țării! Și, după cum bine spunea, greu putea să-și dea seama cine îi era sincer devotat, greu putea să aleagă ceva din informațiile care ajungeau până la el.

S-au ridicat de la masă, iar indienii au venit să strângă tacâmurile. Cina avusese loc mai târziu ca de obicei, întreaga tabără se cufundase în liniștea nopții.

– Mâine trebuie să plecăm dis-de-dimineață, spuse El Diablo. Jacara nu-i prea departe, dar ar fi o greșeală din partea noastră să ajungem cu oamenii și caii obosiți. Vom face un popas la vremea prânzului și ne vom odihni puțin înainte de a porni spre palat.

Skye se așeză pe divan, iar după ce indienii își terminară treburile, El Diablo veni lângă ea.

– Acum vreau să dau totul uitării și să nu mă mai gândesc decât la femeia de lângă mine. Îți cunoști menirea, da? Femeile sunt făcute ca să aducă liniștirea bărbaților, să-i descătușeze din grijile zilei, astfel încât să fie pregătiți și puternici pentru cele din ziua următoare.

– Adică..: sunt marionete?! se sumeţi Skye, dându-se puţin mai deoparte, atât cât se mai putea.

El Diablo se amuză pe seama indignării ei şi, cuprinzând-o cu un braţ, o atrase spre el.

– Pentru ce ţi-ar plăcea să fii preţuită: pentru inteligenţă sau pentru frumuseţe? La dumneata, creierul - deci inteligenţa - ar putea constitui una dintre contradicţiile sexului. Totuşi, nu există bărbat sincer care să pretindă că s-a îndrăgostit de creierul unei femei.

Vorbindu-i astfel, îi înclină capul spre umărul lui.

– Nu ştiu ce poate creierul dumitale, continuă el, lucru ce-mi este indiferent; dar ai un trup încântător.

Apoi îi mângâie gâtul fin şi, întrucât ea încerca să se desprindă din îmbrăţişare, o strânse şi mai tare la piept. Braţul lui puternic era ca o bară de oţel, sortită să zădărnicească orice efort de eliberare făcut de Skye.

– Mereu nesupusă? Mereu? observă el. Mă întreb dacă te voi face cândva să accepţi inevitabilul...

– Niciodată! îi răspunse răspicat tânăra fată.

– Ciudat! remarcă el, gânditor. Câtă putere de împotrivire într-o fiinţă aşa de firavă. Mi se întâmplă, când te ţin uneori în braţe, să-mi spun că te-aş putea frânge sau chiar ucide din greşeală; eşti atât de mlădioasă, de gingaşă; mi-e teamă că te-aş putea strivi. Şi, cu toate acestea, lupţi întruna, îmi arunci în faţă venin, mă înfrunţi cu o îndrăzneală care cere, într-adevăr, mult curaj.

Vorbea pe un ton mult îndulcit şi foarte încet, de parcă şi-ar fi vorbit doar sieşi. Skye făcu un efort, aproape disperat, să-i distragă întru câtva atenţia.

– Te rog mult... spune-mi ce bănuieşti că se mai poate întâmpla mâine?

– Ce anume ai vrea să ştii?

– Adică ce crezi despre Alejo? Oare îţi va accepta condiţiile? Iar dacă muntele va fi pus în valoare, aşa cum doreşti, ce se va mai întâmpla?... În ce mă priveşte, ţi-am dat cuvântul de onoare că nu voi încerca să fug cât vom fi la

Jacara. Îmi voi ține făgăduiala, o să vezi... Deci, mai spune-mi ce crezi că se va întâmpla?

– Dumitale sau mie?

– Mie.

Se aplecă și o sărută. Ea încercă să i se smulgă din îmbrățișare, dar el o strânse și mai aprig la piept. Nici nu mai cuteza să-l privească, se temea de jarul din ochii lui.

– Iată răspunsul meu, spuse el pe un ton grav. Nu vreau să te scap, câtă vreme ai asupra mea o putere atât de mare; chiar dacă aș cădea frânt de oboseală.

– Dar nu mai putem continua astfel, gemu ea.

– Cine-ar putea să ne împiedice? Te așteaptă cineva în Anglia? Ai promis cumva că te vei afla într-un loc anume, la o anume dată?

Îi bănuia dinainte răspunsul și râse citindu-i pe față înciudarea.

– Te-ai aranjat mult prea bine, încât să fii lăsată liberă, spuse el. Croaziera dumitale în necunoscut te-a condus spre aventură - asta îți doreai. Dar acum nu te mai desfată. Oare asta nu înseamnă puțină ingratitudine?

O tachina, dar în glasul lui reapăruseră inflexiunile acelea pătimașe care o înspăimântau.

– Lasă-mă să plec.

Rostise repede cuvintele, aproape dintr-o răsuflare, dar el le auzise. Își întinse brațul și, cu un gest neprevăzut, ridică ușor picioarele fetei, pentru a i le așeza pe divan, astfel încât să stea întinsă, cu capul sprijinit de o pernă. Aplecat asupra ei, o contempla.

Ea încercă să se ridice, dar mâna lui o împiedică, apăsându-i ușor umărul.

– Luptă cât vrei împotriva mea, îi spuse, apropiindu-se de buzele ei. Ești prea nevolnică. Iar eu îmi însușesc ceea ce vreau.

– Sper să fii torturat de Alejo! îi aruncă ea în față, scoasă din fire.

– Dacă mă prinde, așa o să facă, n-avea grijă, încheie El Diablo discuția, surâzând.

XII

Hainele confecționate de Josne, cocoșatul, îi veneau de minune lui Skye. Se suci și răsuci în fața oglinzii cu ramă de argint, ca să se vadă din toate părțile și admise, în sinea ei, că nici un croitor englez nu ar fi reușit mai bine.

Cizmele pe care i le procurase erau puțin cam mari, dar nu chiar într-atât încât să o stânjenească. Îi dăduse lui Neengai patru dolari în plus peste prețul cerut de către posesorul lor. Încredințând tinerei indiene suma, își spuse că, pentru prima oară de când venise în tabără, banii îi slujeau la ceva. Și cu toate acestea, fuseseră pricină de lacrimi, de suferințe, și tortură. Ba chiar și de moarte. Imaginea lui Yokseyi și a spinării lui însângerate o chinuia deseori, nu mai puțin împușcarea lui Pedro, în grotă, ecoul glontelui trimis de El Diablo.

Atâtea grozăvii!... Poate că s-ar fi cuvenit să-și urască banii. De altfel, nu și-i dorise niciodată, iar vestea că devenise moștenitoare îi adusese mai mult griji decât plăcere. Acum, însă, era pe deplin încredințată că banii înseamnă blestem.

Oare ce bucurie adevărată îi aduseseră dolarii? Veșminte luxoase, distracții? Prin însăși firea ei, nu ținea la nimic din toate astea. Voise libertate, și iată că iahtul o adusese în Mariposa, ca să cadă în ghearele lui El Diablo.

Brusc, se trezi din visare: Neengai aștepta să o îmbrace. Timpul trecea.

– Dă-mi, te rog, fularul verde, Neengai.

După ce își înfășură cu el gâtul, o altă eșarfă, de aceeași culoare, îi acoperi capul, spre a-i ascunde părul. Legată deasupra uneia dintre urechi, îi dădea aerul unei tinere femei-pirat.

Peste fular, își așeză pălăria adusă de Josne, dimpreună cu pantalonii negri și vesta cea scurtă. Pălăria era dintr-un fetru bățos, calota joasă, borurile mari; iar o panglică o fixa sub bărbie. Skye își aminti astfel de gromii polo-ului argentinian la Hurligham - purtau același fel de pălărie, ceea ce o făcu să schițeze un surâs.

Ce departe i se părea acum Hurligham-ul, cu spectatorii săi eleganți așezați sub palidul soare englez, cu sporovăielile și cancanurile ce se încrucișau pe deasupra ceștilor de ceai! Un șir de mașini luxoase își așteptau stăpânii, ca să-i ducă înapoi la Londra, încă la timp pentru recepțiile de seară. Situație mult diferită de cea de-acum, din Mariposa, când se îmbrăca într-o cavernă din străvechime, nu pentru vreun bal mascat, ci pentru ceva care avea să fie o chestiune de viață sau de moarte.

A râs tare, pe semne, de vreme ce Neengai o întrebă cu glasul ei cântat:

– Seniora este mulțumită, nu-i așa?

Mirată o frântură de clipă, Skye răspunse printr-o întrebare sinceră:

– Ai fi tristă dacă nu m-aș mai întoarce?

În glasul ei străbătuse o notă de neliniște.

– Oh, aș fi foarte tristă. Sunt fericită că vă servesc. Și sper că și seniora este mulțumită de mine...

– Pe deplin mulțumită, îi răspunse Skye. Ai făcut mult pentru mine. Dar mă voi întoarce curând, poți fi sigură.

Vorbise cu o siguranță instinctivă; pentru că, dintr-o dată era încredințată că va veni. Nu-și făcuse nici un plan să fugă, de vreme ce își dăduse cuvântul, dar avea impresia că, poate, o să aibă loc o anume schimbare privind viitorul în sine, dacă nu chiar în relațiile ei cu El Diablo. Mai cu seamă că el nu era prea sigur de rezultatele întâlnirii sale cu dictatorul.

Se mai privi o dată în oglindă. Greu ar fi putut-o recunoaște cineva. Dar ca să fie și mai sigură, își vârâse în buzunar niște ochelari cu lentile negre, ca să-i pună, la nevoie, în ultimul moment. Foarte mulți cowboy purtau astfel de

ochelari, nu pentru a-și feri ochii de soare, că doar erau obișnuiți, ci pentru că îi făceau să semene - cel puțin așa credeau ei - cu americanii din nord, ceea ce li se părea nemaipomenit de interesant.

– Sunt gata, spuse Skye surâzătoare.

Ieși din cameră punându-și mănușile.

În tabără, freamăt mare. Oamenii destinați să o păzească, în absența lui El Diablo, sosiseră de cu seară; în apropierea punctului de trecere fuseseră plasate mitraliere, ca și în alte poziții strategice ale muntelui. Cei două sute de inși care urmau să meargă la Jacara erau hotărâți să se facă remarcați: îmbrăcaseră veșmintele cele mai frumoase, iar ce le mai lipsea le fusese împrumutat de către prieteni.

Hamurile, șeile, scările acestora străluceau de atâta lustruire, împodobite cum erau cu ornamente de argint, încât la soare îți luau ochii, nu altceva. Pintenii, mânerele pumnalelor sclipeau pe întrecute. Bărbații își puseseră pe spate cele mai vesele ponciouri, astfel că trupa ce se sălta în șei, în uralele celor rămași acasă, era foarte viu colorată. Doar El Diablo purta hainele sale obișnuite: vestă de postav, pantaloni din catifea reiată. Dar hamurile și scările de la șeaua lui aveau incrustații de argint. Oamenii lui țineau să nu folosească obiecte prea simple, ca să nu-și piardă - ziceau ei - prestigiul. Deși, în cea mai mare parte a țării, tradițiile erau pe cale de dispariție, ei socoteau, în adâncul inimii lor, că argintul este un semn propriu oamenilor de vază. El Diablo însă nu avea nevoie de așa ceva, pentru a se deosebi de ceilalți în calitatea lui de căpetenie. Astfel gândea Skye, în timp ce îl privea trecând în fruntea coloanei ce pornea la drum.

Cântărind încă o dată, din ochi, organizarea apărării, El Diablo părea preocupat, avea un aer grav; s-a mai oprit o dată, să dea instrucțiuni santinelelor. Oricum, îl stăpânea o neliniște; Skye știa că avusese de rezolvat o groază de probleme până în ultimul moment. Expediția cerea, pe lângă o pregătire desăvârșită, găsirea unui dispozitiv de apărare, în caz de atac și împărțirea consemnelor. Toată noaptea fusese

un du-te-vino de călăreți - unii soseau de la casa unde se găsea telefonul, alții, în număr mare, de la Jacara.

Totul apasă pe umerii unui singur om, își spuse Skye; apoi, tocmai pentru că se gândea mai mult la El Diablo decât la ea însăși - și asta pentru prima oară -, dădu pinteni calului, ca să ajungă lângă el.

– E-n regulă totul? întrebă ea.

El Diablo o privi și, în aceeași clipă, asprimea din ochii lui păli, făcând loc duioșiei.

– Tot ce sper este să nu fi uitat nimic, îi răspunse el.

În tonul cu care rostise cuvintele se făcea totuși simțită îngrijorarea. Atunci, pentru a-l face să se mai destindă, încercă să-i abată atenția asupra ei.

– Îți place costumul meu? Ai fost nemaipomenit gândindu-te la lucrul acesta.

Bărbatul o privi cu și mai multă atenție:

– Semeni cu un băiat foarte drăguț. Dar amintește-ți că ceea ce mă interesează la dumneata este femeia.

Dacă i-ar fi spus așa ceva în ajun, ar fi reacționat cu violență; dar acum, văzându-i cearcănele de sub ochi, Skye zâmbi.

– Chiar crezi că o să fiu luată drept băiat?

– Nu când surâzi astfel.

Skye se înveseli.

– Mi-ai spus cândva că timpul dramei n-a sosit, declară ea. Iar acum, socot că nu-i loc pentru complimente.

Fu rândul lui El Diablo să facă haz.

– Poate că, până la urmă, voi izbuti să te fac să le primești cu mai multă grație!

– Adică fandosindu-mă și fluturând un evantai, cu feminină cochetărie?

De data aceasta, El Diablo fu cel care izbucni într-un voios hohot de râs. Skye înțelese că, pentru moment cel puțin, îl făcuse să-și uite grijile. Se întrebă dacă celelalte femei pe care le citase deseori știau să-l facă să râdă astfel.

Dar glasul lui El Diablo îi curmă brusc starea de visare:

– Astăzi o să fie tare cald, dacă nu o să bată briza dinspre mare.

– Ce plăcută ar fi o plimbare cu iahtul! suspină Skye.

– Prin urmare, la asta te gândeai! exclamă El Diablo, indignat. Oare mă pot încrede în cuvântul dumitale?

– Oricât de ciudat ți s-ar părea, te poți încrede. Am fost crescută în spiritul respectării onoarei.

– Cred că aș fi făcut mai bine să te las în tabără, mormăi el. Legată cu lanțul de-un zid, precum sclavele de la începuturile veacurilor de demult.

– În cazul acesta ce m-aș face dacă ai deveni prizonierul lui Alejo?

– Tocmai de aceea te iau cu mine, îi răspunse el serios.

– Dar nu trebuie să ajungi prizonier. Crezi că totuși s-ar putea?

– Nu. Am escortă și oameni care vor rămâne în afara palatului. Iar Alejo știe că am mulți partizani în oraș. Ar face o greșeală, dacă ar pune mâna pe mine.

– Cu toate acestea, mă tem, murmură tânăra fată.

– Pentru mine?

– Nu. Firește că nu!... răspunse ea, pripit, cu toate că la el se gândise.

El Diablo râse încet, cu tâlc, ca și cum ar fi înțeles-o foarte bine. Dar conversația le fu întreruptă de un călăreț care se îndrepta spre ei. Era cel dintâi, dintre mulți alții, pe care i-au întâlnit din timp în timp și care aduceau ultimele informații, ultimele zvonuri ce bântuiau pe străzile Jacarei.

Către ora prânzului, El Diablo ordonă să se facă un popas.

Au descălecat la umbra unui pâlc de arbori, nu departe de un pârâu. Oamenii se îngrijiseră de niscaiva provizii, iar unul dintre ei chiar adusese cu sine un prânz anume pregătit pentru Skye și El Diablo de către bucătarul Alphonse.

Skye își dădu seama că i se făcuse tare foame și sete.

Se așeză lângă El Diablo, sub un copac majestuos, la oarecare distanță de restul grupului. Mâncarea i se păru gustoasă, iar vinul ușor, un adevărat nectar.

Câtva timp, rămaseră tăcuţi, privind la caii care păşteau liniştiţi, vânturându-şi într-o parte şi în alta cozile spre a se apăra de muşte, în timp ce păsările şi fluturii presărau cu vii culori verdele copacilor şi al pampasului.

– Ce păcat că trebuie să intrăm neapărat într-un oraş pe o zi ca asta! observă Skye.

– Iubeşti chiar atât de mult natura? o întrebă El Diablo.

– Dintotdeauna mi s-a părut că mă înăbuş în oraş; mai cu seamă vara. Anul trecut, când a trebuit să-mi petrec vara la Londra, am suferit cumplit. Mătuşa Hilda închiriase o casă, a trebuit deci să rămân şi să iau parte la nu ştiu câte recepţii. Optimistă, mătuşa nădăjduia că îmi voi întâlni, astfel, viitorul soţ.

– Şi cum de nu s-a-ntâmplat aşa ceva?

– Urăsc bărbaţii.

– Din ce motiv, se arătă El Diablo nedumerit.

– Este neapărat nevoie de un motiv?

– Bineînţeles. Nu-i deloc firesc ca o femeie să deteste sexul opus. Cine te-a rănit?

– De unde ştii că am suferit vreodată? încercă Skye să se apere.

– În parte, mi-ai răspuns la întrebare. Cine ţi-a făcut un rău şi când anume?

Skye întoarse capul, fără să răspundă.

– A încercat vreun bărbat să profite de dumneata?

Drept răspuns, Skye dădu din cap a negare. Apoi, peste câteva clipe, El Diablo o auzi spunând:

– Nu. Nimic de genul acesta.

– Atunci ce s-a întâmplat? Spune-mi, sunt foarte curios.

– Nu văd de ce ai fi, murmură tânăra fată. Bărbaţii pot deveni odioşi şi altfel, nu doar prin violenţă. Dar presupun că orice fată îşi poate da seama, prima oară mai ales, dacă dau dovadă de neloialitate, de o mare necinste.

În glas, i se făcea simţită tristeţea. El Diablo observă că privirea i se întunecase o dată cu crisparea buzelor.

– Câţi ani aveai? o întrebă el cu blândeţe.

– Abia șaptesprezece. Cred că păream chiar și mai copilă. Nu știam nimic despre viață, despre lume... sau prea puțin... Învățam toată ziua și încă nu frecventam saloanele. Mătușa Hilda e de modă veche. Și iată că, într-o zi, a venit la noi ca să stea câtva timp...

– Cine?

– David Standish, un văr mai de departe. Fusese rănit într-un accident de mașină și venise la noi pentru convalescență. Era mult mai vârstnic decât mine, avea douăzeci și opt sau douăzeci și nouă de ani. Era primul bărbat pe care îl puteam cunoaște mai îndeaproape.

– Te-ai îndrăgostit de el?

– Cred că astfel ai putea denumi ceea ce am simțit eu. Era sclipitor la minte, amuzant, chipeș... Mă așezam la picioarele lui să-l ascult, să-l admir. Cred - acum îmi dau seama - că asta îl distra. Îmi repeta întruna că sunt frumoasă. Până atunci, încă nimeni nu mi-o mai spusese. Mă însoțea pretutindeni, mă copleșea cu atenții, iar mătușa Hilda nu se împotrivea; presupun că mă socotea o copilă ce nu poate lua în serios asemenea prostii. Dar pentru mine nu erau deloc prostii! Universul meu se transforma. Devenisem adultă de pe o zi pe alta.

Skye suspină. Retrăia zilele acelea, revedea pajiștile verzi cu nemțișori de câmp, îl revedea pe David luându-i brațul, tachinând-o și făcând-o să râdă. Își amintea că David îi vorbea, uneori, și pe un ton mai ferm, ceea ce lui Skye îi plăcea mult...

– Continuă, o îndemnă El Diablo.

– Asta-i tot. Credeam că mă iubește... Eram atât de prostuță și lipsită de experiență... În seara dinaintea plecării lui m-a sărutat, nu chiar frățește; asta m-a făcut să cred că o să mă ia de soție. Era cât pe-aici să-i spun acest lucru mătușii Hilda, însă n-am făcut-o; mi-am zis că e mai bine să păstrez deocamdată taina numai pentru noi doi. Era atât de frumos, nimeni nu se cădea să o afle prea devreme.

– Ce s-a mai întâmplat după aceea?

– Peste trei zile a apărut anunțul vestind logodna lui. Mătușa Hilda știa totul de mult, dar el nu voise deloc să se discute despre acest lucru, înainte ca logodnica lui să se fi întors din India, unde tatăl ei era magistrat.

Glasul lui Skye se stinse. Privea în depărtare, dar nu vedea nici oamenii, nici caii, nici iarba înflorită, nici râul cu reflexe albastre. În locul tuturor acestor imagini avea în fața ochilor un borcan cu dulceață de portocale, citindu-i și recitindu-i eticheta: „Marmeladă aurie Robinson". Iar în auz îi stăruia glasul mătușii Hilda, care îi tot spunea:

„Trebuie să găsim un dar frumos pentru David. Poate că o să vrea să-i fii domnișoară de onoare, mai știi? La urma urmei, neamul Standish s-a cam împuținat".

Glasul lui El Diablo o smulse din dureroasa visare.

– Biată fetiță! Va să zică așa ceva ți s-a întâmplat!

Skye tresări. Aproape că-i uitase prezența. Apoi, pe un ton mai dur:

– Este-o tâmpenie, nu-i așa? Dar când ești tânăr, pui totul la inimă.

– Da, când ești tânăr, repetă El Diablo.

S-au privit câteva clipe, apoi Skye întoarse capul.

– Acum știi de ce nu am încredere în bărbați, spuse fata, vrând să pară indiferentă. Și n-ai făcut nimic care să-mi schimbe părerea.

– Probabil că am completat cele începute de către David, răspunse El Diablo. Dar există și alți bărbați pe pământ.

– Nu cred că s-ar deosebi prin ceva.

– Cine știe? Poate că, într-o bună zi, o să apară un bărbat excepțional. Unul pe care mătușa Hilda l-ar numi „Domnul Foarte Bine".

Skye izbucni în râs.

– Cum de-ai ghicit? se înveseli ea, uitând pentru moment că el cunoștea felul de a se exprima al tuturor englezoaicelor generației respective, deci și al mătușii Hilda. Poate chiar avea numeroase cunoștințe asemănătoare mătușii sau poate că femeia

din fotografie fusese pentru el „Domnișoara Foarte Bine". Totuși... ceva nu mersese.

Skye ar fi vrut să-i pună și ea întrebări. Doar și ea îi destăinuise lucruri niciodată spuse altcuiva. Dar, în timp ce tocmai își aduna curajul pentru ce avea de gând să-l întrebe, sosi un călăreț de la Jacara. El Diablo se angajă cu el într-o discuție dură până în momentul pornirii la drum. Clipele de tihnită intimitate se încheiaseră.

În pofida unei brize puternice, căldura se dovedea copleșitoare. Curând zăriră marea albastră-verzuie profilându-se la orizont; apoi desluşiră, în lumina de aur a soarelui, palatul stăpân peste port. Casele albe, cu acoperișuri plate, înșiruite pe sub copaci, confereau orașului, ca și turlele bisericilor, o frumusețe feerică. Ai fi zis că e cu neputință ca trădarea, cruzimea și nedreptatea să-și poată face loc în atâta splendoare. Iar Skye gândi că mult prea puține lucruri știuse despre Mariposa și locuitorii acestei țări, când iahtul ei intrase, cu veselie și încredere, în port.

Îi aruncă lui El Diablo o privire; îl văzu încruntându-și sprâncenele și nemaislăbind din ochi orașul. Semăna, într-adevăr, cu un șoim.

Expresia aceasta nu-i apărea pe chip decât când avea de gând să treacă la o anumită acțiune. Aceeași o avusese, de fapt, când o privise la prima lor întâlnire. Cu câtă limpezime își amintea Skye cuvintele murmurate de tânărul ghid, în fața spânzuratului: „El Diablo...". Se apropiau de Jacara. Orașul nu mai era un decor îndepărtat; devenise o realitate apropiată. Înaintau pe drumul de pământ roșu, printre case și grădini, printre oameni călărind măgari, printre băiețandri care încercau să le vândă pepeni galbeni, smochine, banane și chiar păsărele în colivii. Când ajunseră la periferie, El Diablo porunci să se facă un popas și, în timp ce oamenii lui își ștergeau colbul de pe cizme și sudoarea de pe frunte, potrivindu-și mai bine pălăriile, le împărți ultimele instrucțiuni. Avea să meargă, desigur, în frunte, restul imediat

în spatele lui, iar Skye în centru, păzită în dreapta și în stânga de câte un om.

– Vom merge încet, spuse el, pentru ca prietenii noștri să ne poată vedea. Sper să ne însoțească la reuniunea de la palat.

– Avem destui prieteni în oraș! exclamă un cowboy.

– Dacă vrei să fii sigur de un prieten, așteaptă mai întâi să-l vezi luptând lângă tine, răspunse El Diablo, citând astfel un proverb din partea locului.

Au râs cu toții. Apoi și-au controlat pistoalele, să fie bine încărcate. Tradiția, riguros respectată, cere ca un cowboy să nu poarte niciodată o armă neîncărcată. Skye se cutremură. Exista în Mariposa o lege care interzicea portul armelor de foc; Dar, asemeni multor altora, era încălcată. Își aminti că se asigurase de existența revolverului agățat de cordon, în timp ce stătuse de vorbă cu ofițerul lui Alejo, care zadarnic încercase să o convingă să se oprească la marginea orașului.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, El Diablo se întoarse spre ea și, scoțând propriul revolver din buzunar, spuse:

– Mai bine-ar fi să-l iei pe ăsta.

Skye își ridică privirile, mult prea surprinsă ca să întindă mâna.

– De ce?

– S-ar putea să ai nevoie.

Fata ghici că El Diablo se temea de o ambuscadă. Totuși, instinctiv, șovăi.

– Am încredere în dumneata; cel puțin astăzi, spuse el zâmbind ușor, nu o să tragi în mine pe la spate.

Skye luă revolverul și îl ascunse într-un buzunar al pantalonului. Îl simțea greu și, dintr-o dată, i se făcu frică. Nu era de glumă. Se gândea la Jimmy, la groaza care l-ar cuprinde dacă ar ști ce face ea acum. Pentru nimic în lume, însă, nu ar fi vrut să piardă un asemenea prilej.

Își imagina, totodată, câți nervi și-ar fi făcut dacă ar fi rămas în tabără, singură toată ziua, așteptându-l cu mare nerăbdare pe El Diablo. Ar fi fost o adevărată tortură! Încercă,

în aceeași clipă, o caldă recunoștință față de omul care o luase cu sine. În fapt, nu era pentru el decât o grijă în plus - își dădea pe deplin seama de acest lucru - iar eventuala ei recunoaștere de către cineva însemna un risc pentru amândoi. Amintindu-și de ochelarii negri din buzunar, și-i puse la ochi. Acum, doar fața albă o mai deosebea de restul grupului. Nici silueta ei nu mai atrăgea neapărat atenția, întrucât mulți dintre oamenii lui El Diablo erau scunzi și zvelți.

Apoi își trase puțin mai pe ochi pălăria. Cu o săptămână în urmă, ar fi dorit din tot sufletul să fie recunoscută și deci ajutată să fugă, dar acum îl susținea pe El Diablo: împărtășea ura lui împotriva lui Alejo și a nedreptăților săvârșite de guvern.

Se gândi la Josne, la indienii lipsiți de pământurile lor, la fermierii care își pierduseră bunurile și la poporul mariposian ale cărui bogății naționale erau, desigur, exploatate de vreo putere străină. Da, în ciuda resentimentelor ei față de El Diablo, era de partea lui în această luptă împotriva tiraniei.

– E timpul să ne continuăm drumul, spuse el calm, după ce se uită la ceas.

Oamenii se încolonară pe rânduri de câte trei, așa cum le ordonase El Diablo. Și porniră. Caselor din periferii le urmară străzi cu magazine, drumuri asfaltate, cartiere noi. Întâlniră mașini moderne americane, cele aflate în slujba dictatorului și a prietenilor săi pentru drumurile în oraș sau spre hipodrom, pentru cursele de cai.

Fiecare ministru avea drept la un astfel de automobil luxos, iar când acestea se învecheau, treceau la eșaloanele inferioare ale ministerelor, până ce, socotite nevrednice pentru autorități, erau vândute, cu prețuri astronomice, locuitorilor din Jacara.

Voit, El Diablo înainta pe mijlocul străzilor, astfel că mașinile se vedeau nevoite să oprească, spre a îngădui cavalcadei să treacă.

– El Diablo! El Diablo!

Numele, rostit mai întâi ca un murmur, deveni apoi o adevărată aclamație. Oamenii năvăleau pe trotuare, scoteau strigăte entuziaste și porneau în urma trupei de combatanți, începând cu arterele cele largi și sfârșind cu stradelele înguste mărginite de vechi case spaniole cu balcoane dantelate. Skye știa că în spatele fațadelor cu coloane se găseau vestitele curți interioare cu flori și culoare pardosite numai cu marmură, ce reaminteau eleganța unor secole trecute... Avea impresia că descinsese în noaptea altui timp...

Palatul se afla în mijlocul orașului vechi. Străzile erau în urcuș, iar afluența tot mai mare de oameni încetinea înaintarea călăreților. Copiii alergau în toate părțile, femeile ieșeau în balcoane și aruncau flori pe care oamenii lui El Diablo le prindeau din zbor, potrivindu-și-le apoi pe după ureche.

– El Diablo! El Diablo! striga mulțimea.

Zidurile răsunau de numele lui. Skye nu-i putea vedea fața, dar era sigură că i-o lumina un zâmbet. Asemenea primire triumfală dovedea, fără putință de tăgadă, popularitatea lui în oraș.

Skye își zicea că Alejo era desigur furios; dictatorii îi urăsc pe rivali; dar în felul acesta se întărea poziția lui El Diablo, chiar înainte de tratative.

Un trandafir zbură prin văzduh și poposi chiar pe șeaua lui Skye. Ridicându-și privirile, ea văzu că fusese aruncat de către o tânără de la balcon, unde se găsea înconjurată de alte câteva fete tot atât de tinere. Credincioasă rolului ei, Skye își flutură mâna în semn de mulțumire și luă trandafirul; bucuria tinerelor se manifestă prin râsete vesele.

Dar iată că, în aceeași clipă, se auzi un strigăt:

– Atenție! Pericol!

Un glas bărbătesc, îngrozit, răsună cu putere, acoperind zvonul de bucurie și uralele mulțimii.

– Pericol! Dați-vă înapoi!

Skye văzu că cel care striga era un tânăr. Alerga spre ei coborând strada. Instinctiv, Skye strânse hățurile cu și mai

multă energie, strunindu-și calul. În fața ei, spatele lui El Diablo se încordă brusc.

Se auzi o împușcătură. Tânărul se prăbuși pe caldarâm.

Au urmat câteva clipe de tăcere încremenită. Apoi au țâșnit din sute de piepturi strigăte de protest, înăbușite însă de vuietul salvelor. Se trăgea dinspre capătul străzii, gloanțele șuierau pe deasupra capului lui Skye. Deodată, auzi în spate țipătul răgușit al unui bărbat.

El Diablo își întoarse calul și comandă:

– Îndărăt!

În busculada și clocotul strigătelor din jurul ei, Skye văzu dintr-o dată calul El Diablo prăbușindu-se. Fără să șovăie nici o clipă, descălecă, în timp ce oamenii lui El Diablo trăgeau pe deasupra capului ei cu pistoalele, răspunzând astfel focului dirijat împotriva lor. O putere de neînfrânt o împinse pe Skye, care ajunse lângă El Diablo. Văzu, atunci, că fusese atins. Lunecase de pe șea și se rostogolise până la bordură. În vacarmul și urletele mulțimii, Skye nu se mai gândea decât la El Diablo, rănit în frunte și culcat lângă calul ce murise. Zăcea acolo, în praf, sângele continua să-i curgă din rană. Ajunse lângă el o dată cu Juan.

– Duceți-l pe o stradă transversală, auzi ea un glas îndemându-i.

L-au ridicat și l-au dus în fugă pe o străduță ce se croia între două case vechi.

Skye își scoase ochelarii cei negri și îi azvârli în râu. El Diablo nu deschisese ochii, iar sângele care curgea din rană se prelingea domol într-o dâră roșie, pe obraz. În același timp, o pată mare de sânge apăruse la un umăr, străbătând prin haină.

Bărbații care îl purtaseră pe brațe își traseră câteva clipe răsuflarea.

– A murit? întrebă Skye, gâfâind.

Juan scutură din cap a împotrivire și răspunse:

– Nu, nu, seniorita, dar trebuie să-l ducem cât mai departe de-aici. Demonii ăștia au vrut să-l omoare și s-ar putea să mai încerce...

– Duceți-l pe iahtul meu, strigă fata, acolo va fi în siguranță. Este poate singurul loc din Jacara unde nu va păți nimic.

– Are dreptate seniora, încuviință Juan.

Oamenii ieșiră așadar în capul străzii, cu El Diablo pe brațe. În spatele lor bătălia continua într-un vacarm de nedescris. Partizanii lui El Diablo, fără seamăn de curajoși, țineau piept atacului.

În foarte scurt timp, micul grup care se ocupa de El Diablo ajunse la o scară de piatră, pe care o coborâră până la strada ce se vedea mai jos. Tocmai atunci trecu pe lângă ei o căruță cu coviltir, condusă de un tânăr care îi întrebă:

– Să vă dau o mână de ajutor? Aveți nevoie?

Recunoscători, urcară cu toții în căruță, rugându-l pe conductor să-i ducă în port, pe cheu. Nimeni nu scotea o vorbă, în timp ce Skye încerca zadarnic să oprească sângele care curgea din rana de la fruntea lui El Diablo.

– Duceți-l pe El Cabeza la bordul iahtului, îi spuse ea lui Juan, plătindu-l totodată pe căruțaș.

Dar, în timp ce bărbații îl ridicau pe El Diablo, pentru a traversa, în plin soare, pasarela ce ducea la puntea iahtului *Liberty*, Skye observă, înspăimântată, că El Diablo era alb ca varul. Nu cumva Juan se înșelase? Nu cumva El Diablo murise?

Atunci, brusc, după deznădejdea de nedescris care o năpădi, Skye înțelese că îl iubea.

XIII

Nimic nu i-ar fi putut face mai mare plăcere lui Skye decât calmul cu totul și cu totul scoțian al căpitanului

Maclean, când și-a făcut apariția pe punte, exact în momentul sosirii micului grup care îl aducea pe El Diablo.

– Bună ziua, domnișoară Standish, spuse el, fără să se arate câtuși de puțin surprins. Avem un rănit?

Din depărtare se auzeau împușcături în rafale, mulțime de femei și copii, îngroziți, coborau străzile ce duceau spre port, iar Skye își spuse că neașteptata ei apariție în costum de cowboy, însoțind un bărbat plin de sânge era, într-un fel, și ciudată, și dramatică. Cu toate acestea, căpitanul Maclean era tot atât de liniștit ca și cum ei s-ar fi întâlnit, întâmplător, pe plaja Aberdeen-ului ei natal.

– Să ieșim imediat în larg, căpitane Maclean, îl informă Skye. Trebuie să părăsim cât mai repede Jacara.

– Am doi oameni plecați în oraș, răspunse el.

– N-are a face, vor veni după noi cu trenul până la Montevideo; acolo trebuie să ajungem. Avem nevoie și de un doctor.

Căpitanul își îndreptă, pentru câteva clipe, privirile spre El Diablo.

– Transportați-l jos, spuse el băieților, într-o spaniolă corectă; voi vedea ce putem face pentru el.

Încet, cu grijă, dar anevoie - El Diablo era greu - băieții îl duseră pe scara îngustă, până la cabine. Skye deschise ușa uneia, confortabile, care se găsea chiar față în față cu a ei; era luxos mobilată, perdelele din mătase roz de la hublouri se asortau perfect cu husele fotoliilor și cu învelitoarea de pe pat.

Oamenii îl culcară încetișor pe El Diablo; sângele curgea parcă și mai tare din rana de la frunte. Căpitanul o acoperi îndată cu un prosop din pânză fină. Skye își simți din nou inima bătând și mai puternic, o stăpâneau temerile și aceeași chinuitoare întrebare, pe care abia de-o mai putea rosti:

– A murit?

Căpitanul Maclean îi luă lui El Diablo pulsul, apoi răspunse:

– Nu. Dar lovitura l-a făcut să-și piardă cunoștința. Văd că are și la umăr ceva...

Vorbea pe un ton autoritar, de om priceput. Skye își aminti, chiar cu bucurie, că orice comandant de vas trebuie să aibă neapărat, cunoștințe medicale destul de profunde. Îl mai văzuse pe căpitan îngrijind răni, întrucât chiar pe nava cea mai bine condusă pot avea loc accidente. Întorcându-se spre el, întrebă cu speranță, dar aproape strigând:

– O să trăiască?

– Nu văd de ce n-ar trăi. O să vi-l trimit pe Evans, ca să se ocupe de el, în timp ce pornesc nava. Sunteți de acord, domnișoară Standish?

– Da, da, sigur că da, trebuie să plecăm de-aici cât mai repede cu putință, fără să pierdem un minut!

Aruncând o privire oamenilor care stăteau lângă șeful lor, ca împietriți, ea își spuse că, probabil, se întrebau ce avea să se aleagă de ei mai departe.

– Întoarceți-vă în tabără, îi spuse ea lui Juan. Luptați împotriva generalului Alejo, de va fi nevoie, dar nu-l lăsați să pună stăpânire pe munți. El Cabeza o să vă caute, de îndată ce va avea putere s-o facă. Vă promit acest lucru.

Un licăr de speranță apăru în privirile lui Juan.

– El Cabeza se va întoarce? întrebă el.

Skye clătină din cap a necunoaștere.

– Desigur. Cât de curând, îi răspunse totuși ea, cu mult mai multă siguranță decât avea în realitate. Nu-i duceți grija; asumă-ți dumneata întreaga responsabilitate și adună-i pe cei din oraș. Regrupează-i.

– Înțeleg, seniora.

Juan își duse mâna la borul pălăriei și ieși dimpreună cu ceilalți. Skye începu să simtă mașinile navei vibrând sub picioare și scoase un suspin de ușurare. În sfârșit, avea să se depărteze de Jacara, de Alejo, de trădarea lui; nu mai era de temut. Dar prima ei grijă era acum El Diablo, tot nemișcat și tăcut, atât de diferit față de cum îl știa.

Se apropie de el și îi atinse o mână. Astfel o găsi stewardul Evans, care tocmai intră - bântuită de incertitudini și speriată.

Evans vru să o trimită la ea, în cabină, dar Skye stărui să-l ajute; greu l-au dezbrăcat pe El Diablo de haina și cămașa îmbibate de sânge. Dar când îl văzu pe căpitan aducând trusa cu instrumente, fata simți că o lasă puterile și se retrase în cabina ei. Nu ar fi suportat să asiste la operație. Rana deschisă de la umărul lui El Diablo îi făcuse nespus de rău.

Dar și fruntea trebuia recusută, deși aici rana nu părea foarte gravă, iar sângele se oprise. Glonțul nu-i afectase decât pielea și carnea de sub ea, nu și osul.

Skye se duse la hublou și văzu că iahtul ieșea în larg. Jacara rămânea departe, dobândind o frumusețe aproape ireală în negura din jur. În partea de sus a orașului, ferestrele palatului străluceau, irizate de razele soarelui. Nu-i venea să creadă că numai cu puțin înainte luptaseră să-și apere viața, pe străzile inundate de lumină.

Skye închise ochii. Îl revedea pe El Diablo culcat la pământ, cu fața întoarsă spre cer, cu o mână ținând încă hățurile calului său mort. În momentul acela, pe semne, își dăduse pe deplin seama că îl iubea. Își simțea inima străpunsă ca de un glonte.

Totuși, poate că fără să știe, îl iubea chiar mai de mult! Nu cumva din seara în care, ținând un revolver în mână, nu avusese curajul să-l ucidă?

Fusese, așadar, oarbă și fără minte. Da, îl iubea! Îl iubea!

Cu mișcări lente, își scoase costumul pe care atât de repede și de bine i-l confecționase Josne și îmbrăcă prima rochie care îi căzu în mână când deschise dulapul. Prin urmare, îl iubea pe El Diablo. Nu se mai putea gândi la nimic altceva, abia de mai știa pe ce lume se află. Nici reflectarea chipului ei în oglinda micuței sale toalete nu-i mai atrăgea atenția.

Ieșind din cabină, rămase un timp neclintită în fața ușii din fața ei. Nu se încumeta să intre. Era tot acolo, când a ieșit de la El Diablo căpitanul Maclean.

– Cum se simte? E mai bine? îngăimă ea.

– Da, este mai puțin grav decât mi-am închipuit la început. Dar acum rănitul are dureri, așa că i-am dat un calmant, să poată dormi. Nu vă duceți, tot nu v-ar recunoaște și nici dumneavoastră nu mai aveți nevoie de alte neliniști...

– O să fiu calmă, spuse ea, deși nu prea convinsă.

– O să găsim la Montevideo doctori care îl vor pune pe picioare, afirmă el, cu optimism. Ar trebui să ajungem acolo cel mai târziu mâine la prânz.

Apoi, căpitanul se îndreptă spre scară, dar când ajunse la piciorul ei se întoarse și întrebă:

– Îmi puteți spune cum se numește rănitul?

Preț de-o clipă, Skye șovăi.

– I se zice, uneori, El Cabeza...

– Pare-mi-se că mai are încă un nume, adăugă căpitanul, clipind parcă într-un anume fel.

Așadar, cunoștea bine identitatea călătorului, gândi Skye.

Așteptă puțin, până ce căpitanul ajunse pe punte. Apoi, tiptil, intră în cabina lui El Diablo. Perdelele fuseseră trase, dar lumina tot străbătea prin țesătura lor. Evans veghea la capul patului; văzând-o pe Skye, se sculă.

Ea îi făcu un semn să se reașeze. Evans era scund, slab, părea mai vârstnic decât era în realitate. Toată viața și-o petrecuse pe mare. Îl știa îndemânatic ca o femeie, iar, dacă ar fi fost cumva nevoie, ar fi preferat să o îngrijească el în loc de oricare alt medic. Fruntea și umărul lui El Diablo erau bandajate, iar celălalt umăr se odihnea, gol, pe cearșaful de pânză fină.

Skye se opri lângă pat. Chipul lui El Diablo căpătase între timp puțină culoare.

– Vreți să stați câteva minute lângă el, domnișoară? Aș vrea să beau o ceașcă de ceai, o rugă, vorbind foarte încet, Evans. Nu se va trezi imediat, dar dacă se agită cumva, este mai bine să nu fie singur.

– Rămân, firește că rămân! îl asigură tânăra fată.

– Voi lipsi foarte puțin, îi făgădui Evans, ieșind în cea mai mare liniște.

Skye se așeză în locul lui, pe scaun. El Diablo respira regulat. Adormit, părea parcă mai tânăr și mai vulnerabil. Cel puțin așa gândea acuma Skye. De fapt, nici nu se schimbase prea mult de când fusese fotografiat pentru pașaport. Poate că liniile dintre nas și gură se mai adânciseră, că desenul buzelor dobândise o mai mare fermitate, iar bărbia și mai multă energie, dar deosebirile erau neînsemnate. Expresia, însă, i se mai schimbase.

Cu câtă violență îl înfruntase ea de atâtea ori! Iar acum își dorea - ceea ce nu își dorise niciodată cu reală patimă - să-i simtă buzele contopindu-se cu ale ei. Cât timp pierduse! Cum de nu înțelesese mai devreme că zadarnica ei împotrivire avea să se încheie printr-o victorie a iubirii?

Deodată, i se păru că o mână de gheață îi frânge inima; i se părea că aude glasul lui El Diablo spunându-i: „Găsesc nesuferit mult prea dulceagul sentimentalism pe care majoritatea femeilor îl numesc dragoste“.

Skye își ascunse fața în palme. Oare ce vrusese el să spună? Ar fi putut, oare, să disprețuiască tocmai freamătul din inima ei, bucuria atât de neașteptată ce-i umplea ființa? O socotea ca și pe celelalte femei despre care, vrând să o umilească, îi pomenea deseori? Adică plictisitoare și stânjenitoare?

Se ridică de pe scaun, înfiorată. Nu voia să-și închipuie că El Diablo ar putea gândi și despre ea la fel! Cu toate acestea, privindu-l acum, atât de departe de ea în somnu-i adânc, își spuse cu deznădejde că, atunci, el grăise adevărul: nu credea în iubire.

Femeia frumoasă însemna pentru el o relaxare, o distracție pe care i-ar fi plăcut să o găsească seara acasă, pentru că îl putea face să dea uitării numeroasele și hărțuitoarele dificultăți din timpul zilei. Fără să-i ceară altceva decât să fie frumoasă, ispititoare. Nu avea timp de „drame“, cum spunea chiar el, nu avea răgazul menit emoțiilor sufletești.

„Doamne, ce o să mă fac?“ gemu Skye.

Brusc, întrezărea prăpastia în care se prăvălise. Îl interesase pe El Diablo numai fiindcă o socotise diferită de celelalte femei. Apoi, pe calea șireteniei, își făcuse din ea soție, dar ea refuzase să-l accepte ca bărbat, înfruntându-l zi de zi cu armele de care dispunea. Acum, însă, lipsită de această deosebire stimulatoare, avea să fie aidoma celorlalte, celor care încercau neapărat să-l cucerească, să-l atragă în mrejele iubirii.

„Te iubesc".

Skye doar murmurase cuvintele, în disperare. Aplecându-se, își apăsă ușor buzele pe mâna ce se odihnea peste cearșaful alb.

După ce Evans se înapoie în cabină, urcă pe punte. Jacara dispăruse din dunga zării. Iahtul înainta paralel cu țărmul, în lumina cernută a înserării, dar tot mai puteau fi deslușite contururile, culorile...

Skye însă nu admira și nu se gândea la nimic; nu mai simțea decât durerea din inimă și o spaimă cu totul nouă. O, de ce se crezuse diferită de celelalte femei? Și invulnerabilă în iubire? Cunoștea prea bine răspunsul cuvenit acestor întrebări. Repetase că-i urăște pe bărbați. Dar, în realitate, poate fără să-și dea seama, aștepta o ființă excepțională, superioară. Tinerii care i se păruseră insipizi, atât la Londra, cât și la New York, nu erau decât palide imitații ale bărbatului cu adevărat bărbat, dacă îi compara cu El Diablo.

Cum de nu-i simțise forța de atracție încă din prima clipă, când îi ieșise în întâmpinare, plin de forță, de virilitate și atât de straniu dominator? Dar în clipele acelea el nu deșteptase în sufletul ei decât oroare; de aceea îl urâse din toate puterile sufletului ei când o luase de soție cu forța, ținând-o prizonieră, deși îi făcea curte.

Acum, urmărind cu privirea țărmul mariposian ce se pierdea în depărtare, Skye își dădea seama că învățase mult de la bărbatul acesta. Cât de neștiutoare și de prostește curajoasă fusese la început, când abia sosise la Jacara: o fetiță ridicolă și răsfățată. Asta fusese, în fapt. Acum era alta,

câștigase experiență în multe domenii și, mai cu seamă, într-al iubirii.

Cu fiecare clipă simțise și mai mult nevoia de a-l avea lângă ea pe El Diablo. În același timp, învățase să îndrăgească bărbații și femeile din tabără, pe cei de la ferme și mine și chiar întreg poporul mariposian, pentru care El Diablo luptase, până în pragul morții. Îndrăgise și viața dusă în cavernă și înțelesese cu limpezime ce însemna să facă parte din existența unei comunități. Cu alte cuvinte: să dăruiești mai mult decât primești, să ajuți mai degrabă decât să iei.

„Îl iubesc!" spuse Skye de data aceasta cu glas tare, mărturisindu-se mării și cerului.

Deodată, se întrebă ce i-ar fi putut dărui ea în afară de iubire...

Un gând ca acesta o strivi și o făcu să-și plece capul. Se simțea profund umilită - nu pe din afară, ci în tainița sufletului ei, înțelegând că nu-i putea oferi altceva decât un chip frumos și un trup desăvârșit.

Necruțătoare cu sine însăși, continua să coboare în purgatoriul propriei conștiințe.

Toată seara - fie pe punte, ori la căpătâiul lui El Diablo, unde îl schimba pe Evans - ea judecă și condamnă golul existenței sale de până atunci, complet inutilă. Banii îi aduseseră doar satisfacții ieftine, îndeplinindu-i toate capriciile, dar nu știuse descoperi, prin mijlocirea lor, prețul bucuriei morale. Nu făcuse nimic cu milioanele ei, nici în bine, nici în rău; iată greșeala pe care, acum, o socotea de neiertat.

Timpul trecea. Evans insistă ca ea să meargă să se culce, făgăduindu-i că o va trezi de va fi nevoie sau, poate, ca să-l schimbe pe el în veghea la patul rănitului. Îi venea greu să-l părăsească pe El Diablo, dar sfârși prin a consimți. Nu avu parte decât de un somn agitat.

Un somn în care, aproape neîntrerupt, căzuse pradă aceluiași vis: se vedea încontinuu singură, pierdută, cuprinsă de frică. Se deșteptă când auzi ceasul sunând; îl întorsese, de

teamă ca nu cumva Evans să o dea uitării în mod voit, pentru a-și asuma singur îngrijirea lui El Diablo. Skye sări din pat, fericită că astfel scăpa de coșmaruri și, punându-și un capot, intră în cealaltă cabină. Evans urmărea starea bolnavului.

– Mi se pare puțin cam agitat, domnișoară, spuse el. Ar fi mai bine să stau în continuare lângă el.

– Mergi de te odihnește, Evans, îl îndemnă Skye. O să mă descurc. Dacă intervine vreo situație neliniștitoare, te chem.

– Îmi promiteți?

– Da, îl încredință Skye, surâzând. Firește că îți promit.

Evans părăsi cabina cam nemulțumit, iar Skye îi luă locul. Calmantul începuse să-și piardă efectul, El Diablo își răsucea necontenit capul când într-o parte, când într-alta. Lampa de la căpătâi era aprinsă, dar așezată în așa fel, încât să nu-l supere pe rănit, iar cel care îl veghea să-i poată vedea fața.

Skye se ridică să-i potrivească ceva mai bine perna, când deodată El Diablo deschise ochii. Vreme de câteva momente, până ce își veni în fire, privi într-un punct fix. Apoi, cu glas puțin răgușit întrebă:

– Unde sunt?

– Pe iaht, îi răspunse Skye. Ai fost rănit, acum ne îndreptăm spre Montevideo, unde vom chema un medic.

– Rănit? repetă el, surprins. Da, îmi amintesc... L-au ucis pe Marcos, care venea să ne anunțe că ni s-a întins o capcană.

– Exact. Cred că puțin mai departe, pe stradă, stăteau ascunși oamenii lui Alejo.

– Camarazii mei au putut scăpa?

– Nu știu... S-a tras mult, căci ai noștri s-au apărat vitejește. După ce ai fost rănit, mi-am zis că trebuie să te duc într-un loc sigur. Juan, ajutat de alți doi oameni, al căror nume nu-l cunosc, te-au adus până la iaht în căruța unui băcan.

– Trebuie să mă reîntorc la Jacara! exclamă El Diablo.

Încercă să se ridice, dar durerea violentă din umăr îl făcu să cadă înapoi, pe pernă.

– Nu fi ridicol! Cum îți închipui că ai putea ajunge la Jacara în starea în care te afli? În primul rând, trebuie să primești îngrijiri la Montevideo.

– Dar oamenii mei? Se cuvine să fiu alături de ei.

– Juan știe ce are de făcut. Urmau să se înapoieze în tabără și să-ți aștepte acolo reîntoarcerea. Orice-ar fi, îi vor ține piept lui Alejo.

– Cum poți fi sigură de asta? mormăi rănitul.

– Așa mi-a spus Juan. Iar el merită încrederea ta.

El Diablo dădu din cap, a încuviințare.

– Da, pot avea încredere în Juan... Dar îl vor urma oare și ceilalți?

– Juan le va spune că asta ți-a fost porunca și dorința, i-o întoarse Skye, fermă.

– Ar trebui să fiu cu ei. Naiba să-l ia de umăr!

Vrând să-și ducă mâna sănătoasă la umăr, își atinse ușor fruntea.

– Cum, și la cap sunt rănit?

– Da, glonțul care te-a scrijelit destul de urât, te-a făcut să-ți pierzi cunoștința. Ești cusut în șase puncte.

– De-asta mă doare atât de rău capul! oftă el. Ei bine, nu din vina lui Alejo n-am murit. Căci, de fapt, asta urmărea.

– Dacă tânărul Marcos nu te-ar fi prevenit, spuse Skye, cutremurându-se, cred că nu prea am mai fi avut șanse să scăpăm.

– N-am fi avut, într-adevăr, nici cea mai mică șansă, confirmă El Diablo mânios. Am fost surprinși între două focuri, iar ei nu ar fi putut da greș în strada aceea îngustă în care urma să ne angajăm. Planul se dovedea iscusit, iar eu ar fi trebuit să prevăd niște lucruri.

– Dar cum ai fi putut?

– Nu știu. Am presupus că abia la palat avea să se înrăutățească situația. Dar uite că m-am înșelat. Alejo a urzit un plan ingenios: să fim masacrați în stradă. Asta l-ar fi scutit de orice responsabilitate. Ar fi spus că ne aștepta la palat și

că nu cunoștea numărul dușmanilor noștri din oraș. Să mulțumim cerului că Marcos a reușit să ne prevină la timp.

– Marcos era, cumva, agentul dumitale la palat?

– Unul dintre ei, răspunse El Diablo, scurt.

Mai încercă o dată să se miște, dar durerea îl făcu să închidă ochii și să strângă din dinți.

După un răstimp, întrebă:

– Când ajungem la Montevideo?

– Astăzi, la prânz.

Redeschise ochii și o privi.

– Am impresia că vrei să mă răpești, așa cum te-am răpit eu.

Skye zâmbi.

– Ai socoti binemeritată o astfel de treabă?

– Nu. Îmi place să te cred mărinimoasă. Altfel m-ai fi putut azvârli în mare și cu asta basta.

El încercă să schițeze un zâmbet, dar ea înțelese că, de fapt căuta să-și ascundă suferința. Atunci Skye întinse mâna spre sonerie.

– Ce faci? întrebă el, suspicios.

– Îl chem pe stewardul Evans. Joacă rolul de infirmier... Iar cel care ți-a pansat umărul și te-a cusut la frunte este căpitanul Maclean.

– Maclean? repetă El Diablo. Numele acesta îmi spune ceva...

Skye izbucni în râs.

– Bineînțeles. Doar i-ai trimis din partea mea o scrisoare. Contrafăcută, după cum bine știi.

– Adevărat. Da, îmi amintesc...

Făcea eforturi vizibile să vorbească, durerea din umăr îl seca la inimă. Când Evans apăru cu sufletul la gură, Skye spuse:

– El Cabeza s-a trezit și suferă tare mult. Fii bun și roagă-l pe căpitan să-i dea morfină sau calmantul pe care i l-a mai administrat și până acuma.

– Am chiar aici comprimatele necesare, o liniști Evans. Și scoase o cutie din sertarul noptierei.

– N-am nevoie de nimic, mârâi El Diablo.

Totuși, înghiți comprimatele și bău din apa adusă de Evans. Curând pleoapele i se lăsară grele peste ochi.

– Mă simt ceva mai bine, murmură el. Din ce în ce mai bine. Noapte bună, fată mică sloi-de-gheață.

Glasul i se stinse în timp ce rostea ultimele silabe. Dar Skye auzise totul. O, dacă ar ști el că a sosit ceasul dezghețului! În vinele ei nu mai exista, într-adevăr, nici un atom de gheață.

– Mergeți la culcare, domnișoară! o imploră Evans. Sunt mai liniștit dacă stau aici, iar dacă doarme, o să ațipesc și eu puțin.

Skye sfârși prin a se supune stăruințelor lui Evans și se duse în cabină. Curând, ea se prăbuși într-un somn fără vise.

A doua zi, se trezi foarte devreme. Dar căpitanul Maclean, deja prezent pe punte, o vesti:

– Am telegrafiat comisariatului din portul Montevideo, cu rugămintea să ne aștepte un chirurg.

– Perfect! încuviință Skye.

– Doriți ca rănitul să fie dus la spital?

– În nici un caz, răspunse ea, fără să mai stea nici un moment pe gânduri.

Nu mai concepea să se despartă de El Diablo.

– Mă gândeam, continuă căpitanul, că în altă parte medicul l-ar putea îngriji mult mai bine decât aici.

– Nu pot face nimic în acest sens, îi răspunse ea. Rănitul trebuie să rămână la bord.

– Foarte bine, domnișoară Standish.

Căpitanul nu punea niciodată întrebări și nici nu vorbea degeaba. Discreția lui o bucură mult pe Skye, care nu ar mai fi suportat să-i dea și alte explicații.

Nervoasă, începu să măsoare puntea în sus și în jos. El Diablo mai dormea; se asigurase de acest lucru înainte de a urca pe punte, după ce luase și micul dejun.

– Ești convins că se simte mai bine? îl întrebase ea pe Evans. Este firesc să doarmă așa de mult?

– În multe cazuri, somnul poate fi leacul cel mai bun, domnișoară. Șocul este însă mai greu de suportat. Mă rog, de cele mai multe ori, îi răspunse stewardul. În timpul războiului, am stat câtva timp pe o navă și atunci am văzut că, ori de câte ori eram atacați, băieții loviți de-o comoție sufereau mult mai mult decât răniții. Dacă vreți să știți, căpitanul i-a făcut o treabă nespus de frumoasă acolo, la umăr.

– Sunt fericită, murmură tânăra fată.

Dar, în pofida cuvintelor de îmbărbătare ale lui Evans și chiar în pofida încrederii pe care o avea în căpitanul Maclean, Skye era chinuită de o neliniște sfâșietoare.

În sfârșit, zări cu satisfacție apele brune ale golfului Rio de la Plata învălmășindu-se cu cele ale Atlanticului. Iar mai departe desluși - încununând o stâncă - vechiul port spaniol construit în vederea apărării împotriva indienilor, primul și ultimul punct de contact al călătorilor uruguayeni cu propria țară.

Un chirurg îi aștepta pe cheul minunatului port și, fără prea multe explicații, Skye îi conduse până la cabina ocupată de El Diablo.

– Urâtă rană, seniorita, îi spuse el fetei, venind lângă ea pe punte.

Continuă să-și frece una de alta mâinile abia spălate. Pleșuv cum era și cu ochelarii aceia cu lentile groase și rame de baga, semăna grozav cu o cucuvea blajină.

– O să se refacă bine de tot? întrebă Skye.

– Fără îndoială. Poate că în urmă cu câțiva ani nu aș fi fost atât de pozitiv-categoric; dar acum, când există penicilină și sulfamide, totul poate fi tămăduit, bineînțeles și cu ajutorul îngrijirilor și al răbdării.

– Factorul timp are importanța lui, își dădu și fata cu părerea. Prietenul meu... trebuie să se reîntoarcă repede, cât se poate de repede în Mariposa.

– În Mariposa? repetă uimit chirurgul. Acolo se petrec deseori lucruri extraordinare. Totuși, prietenul dumneavoastră va trebui să mai aștepte... cel puțin câteva zile. Voi reveni mâine.

– Nu credeți că ar mai fi de făcut și altceva? îl întrebă Skye.

– Vă promit, domnișoară dragă, că voi face tot ce va mai trebui. Dar numai când vom putea transporta rănitul, fără ca el să sufere prea mult. Atunci aș vrea să-i facem o radiografie, deși sunt convins că glontele nu i-a atins nici un os.

– Vă mulțumesc, îi răspunse ea. Vă mulțumesc că ați venit.

– A fost o plăcere pentru mine, i-o întoarse galant chirurgul, salutând-o înainte de a se îndrepta spre pasarelă.

El Diablo nu-i împărtășea deloc optimismul.

– Blestematul ăsta își închipuie că pot să stau aici la infinit! exclamă el, când Skye intră în cabină. Aș putea să mă scol chiar acum, fără să-mi dea el voie neapărat...

– Dacă încerci să faci ceva atât de absurd, o să te împiedicăm noi - eu și Evans. La nevoie, te legăm de pat.

– Care va să zică, acum îmi dai dumneata ordine... Așteaptă să mă fac bine, și ai să vezi...

Auzindu-l cum o tachinează, Skye se bucură; totuși, îi răspunse pe un ton cât se poate de serios:

– Nu te vei face bine decât cu răbdare. Și-apoi știi cât de important este, pentru toți cei care te așteaptă în tabără, să fii pe deplin sănătos.

– Crezi cumva că-mi fac griji în privința lor?

– Pentru moment, dormi și nu te mai gândi la câte și mai câte. Evans îmi spune că nimic nu te poate reface mai bine ca somnul. Se pricepe la comoții și la răni, cred că ți-a spus.

– La naiba și cu Evans! mormăi El Diablo. Sărută-mă, poate că așa o să-l mai dau uitării pe Alejo.

Tremurând toată și temându-se ca nu cumva să-i observe tulburarea, bănuindu-i cauza, Skye se aplecă și își trecu ușor

buzele peste ale lui, ca și cum i-ar fi fost atinse de un fluture în zbor. El Diablo începu să râdă, întrebând-o:

– Chiar nu poți mai bine? Ești cea mai slabă elevă din câte am avut vreodată!

Roși tare, înțelegând tâlcul oarecum limpede al cuvintelor rostite de El Diablo, dar între timp acesta adormi din nou.

„Cea mai slabă elevă!“ Oare cât o să o mai compare cu celelalte femei, cu cele care nu-l interesau decât până în clipa în care ele începeau să-l iubească?

Skye urcă iarăși pe punte. Se așeză în șezlongul anume instalat pentru ea și începu să contemple marea. Nici în cele mai zălude vise ale ei nu și-ar fi imaginat că o să ajungă vreodată pe *Liberty* cu El Diablo. Deodată, simți nevoia să ordone ridicarea ancorei. O, de-ar fi avut curajul să plece departe, cât mai departe cu putință. Să-l răpească, să ajungă cu el într-o țară în care nu i-ar cunoaște nimeni, și să închege acolo o familie ca multe altele, o familie obișnuită.

Dar gândul acesta o făcu să râdă. Ce repede s-ar plictisi el! Era atât de cufundată în gândurile ei, încât nu auzi pașii cuiva bătând puntea. Un glas bine cunoscut exclamă pe neașteptate:

– În sfârșit, dau de tine!

Skye se ridică imediat, slobozind un strigăt de bucurie.

Lângă ea, se afla Jimmy Donaldson, cu înfățișarea lui elegantă - costum ușor, de vară, pălărie... Raze de soare străluceau în păru-i argintiu.

– Jimmy! Ești ultimul om pe care mă gândeam să-l întâlnesc acum!

– Mă întreb, totuși, pentru ce? În zori, de îndată ce am auzit noile vești, am și luat primul avion.

– Ce vești?

– Cum... cele privind revoluția, bineînțeles. Tremuram să nu te fi amestecat cumva...

– Despre ce revoluție vorbești? întrebă Skye. Ce tot îndrugi?

Jimmy o privi mirat, apoi se așeză într-un fotoliu.

– Ascultă, Skye, ți-ai pierdut cumva mințile? Sau poate eu? mormăi el. Aseară s-a anunțat la radio că la Jacara a izbucnit revoluția. M-am temut să nu te afli în vreun bucluc, așa că am sărit în avion de cu zori și am ajuns la Jacara în jurul orei unsprezece. Acolo am aflat că revoluția se terminase, că rebelii câștigaseră, descotorosindu-se astfel de generalul Alejo.

– Cum? A fost răpus generalul Alejo? exclamă fata.

– Așa mi s-a spus. Iar bandiții aceia, știi... i-am întâlnit în timp ce ne plimbam, au pus stăpânire pe palat.

– Jimmy, te rog să-mi explici încă o dată toate astea, nu pot să-mi revin. Oamenii lui El Diablo au luat cu asalt palatul și orașul? E-adevărat?

– Chiar și restul țării, după câte știu. Mi s-a spus la aeroport că tot orașul s-a ridicat în ajutorul bandiților. Ți-am spus eu că autoritatea lui Alejo lăsa mult de dorit.

– Dar dacă toate astea sunt adevărate, el trebuie să se întoarcă acolo imediat! exclamă Skye. Orice se poate întâmpla, dacă nu-i acolo!

– Dacă nu-i acolo... cine? întrebă Jimmy. Despre ce vorbești?

– Nu înțelegi? El Diablo este aici, la bordul iahtului.

– Ei, fir-ar să fie!

Jimmy o privea cu ochii măriți de uluire.

– A fost rănit, explică Skye. Atunci, l-am adus la Montevideo, ca să-l vadă un chirurg. E mai bine... în sfârșit, bine de tot o să fie abia peste câteva zile; dar nu mai poate aștepta, trebuie să plece imediat. O să împartă de pe iaht ordinele, dacă nu-l putem transporta.

– Ia spune-mi, Skye, ai înnebunit?

– Poate, îi răspunse fata, surâzând.

Jimmy nu-și putea veni în fire.

– Dacă tu îți închipui că o să ajut un bandit mariposian revoluționar, te înșeli, i-o curmă Jimmy pe un ton categoric. Și nici tu nu o să-l mai ajuți de-aci înainte. Debarcă-l și lasă-l să se descurce. Doar nu o să te amesteci în toată povestea asta. Și nici eu...

– Ba da, o să ne amestecăm, declară Skye, redobândindu-și calmul. Ascultă-mă, Jimmy, știu bine despre ce vorbesc. El Diablo va face din Mariposa o țară fericită și prosperă, dacă va avea posibilitatea. Nu trebuie să-l tratezi cu dispreț și nici să-l etichetezi drept bandit... Nici chiar mariposian, fiindcă-i englez. Tot atât de englez ca dumneata și ca mine. Însă nu știe că eu am aflat.

– Englez?

– Întocmai. Numele lui adevărat este Guy Tremayne.

– Guy Tremayne! repetă Jimmy, uluit. Nu-mi vine să cred. Născocești, cred eu.

– Nicidecum. Ceea ce ți-am spus este foarte exact. Știi ceva despre el?

Jimmy păru, dintr-o dată, foarte agitat.

– Dumnezeule! Guy Tremayne! Cum să nu știu cine este?

– Adevărat?

– Dar ești sigură de treaba asta? Ți-a spus el că acesta-i numele lui?

– Nu el mi-a spus. Îți repet: nu știe că sunt la curent. I-am văzut pașaportul. S-a naturalizat mariposian.

– Prin urmare, aici se găsea, murmură Jimmy, mirat peste măsură. Organizasem o anchetă, dar nici prin gând nu mi-ar fi trecut că s-ar putea afla în Mariposa.

– Ai organizat o anchetă? repetă Skye, nevenindu-i să creadă că auzea bine. Cum? Când? De ce? Să nu-mi răspunzi pe loc; mai întâi trebuie să-i spun căpitanului Maclean să ne întoarcem imediat la Jacara. Nu înțelegi că trebuie să ajungă acolo, de vreme ce Alejo nu mai este?

XIV

Jimmy era încă așezat pe punte, când Skye se întoarse la el într- un suflet.

– Plecăm înapoi spre Jacara; în câteva clipe. Cu El Diablo nu am putut încă vorbi, fiindcă doarme și-acum. Dar o să mă anunțe Evans, de îndată ce se trezește.

– Iar între timp o să-mi explici ce înseamnă toate astea, mârâi Jimmy. Cum ai întâlnit omul ăsta și de ce se află aici?

– O să te lămuresc mai târziu, răspunse oarecum evaziv Skye. Spune-mi mai întâi tot ce știi despre Guy Tremayne.

Jimmy ridică din umeri.

– Nu pot crede că vorbim despre același personaj, observă el, dar povestea știută de mine este destul de simplă... Una dintre verișoarele mele mai de departe, Pauline Donaldson, s-a măritat cu sir Rupert Tremayne, cu numai câțiva ani înainte de război. Nu împlinise încă treizeci de ani, iar el se apropia de șaizeci.

– Era blondă?

– Da. Pentru ce mă întrebi?

– N-are nici o importanță, îl domoli Skye. Continuă.

„Este femeia din fotografie!“ gândi tânăra fată. Îi descoperise, deci, identitatea.

– Era blondă și fermecătoare, urmă Jimmy. Devenise regina saloanelor londoneze, bucurându-se de un succes enorm. Toți bărbații se îndrăgosteau de ea.

– O, Jimmy, n-am știut toate astea. Din cauza ei nu te-ai căsătorit?

– Poate, mormăi Jimmy, dar sentimentele mele nu au nici un amestec în treaba asta. În afară de faptul că m-au ajutat să înțeleg cât de mult a suferit Guy Tremayne, când Pauline s-a măritat cu unchiul lui.

– Guy o iubea?

– Nebunește. Așa cred. Avea optsprezece ani când a întâlnit-o pentru prima oară. Era mult mai în vârstă decât el, dar l-a încurajat, așa cum proceda cu toți bărbații. Făcea parte din categoria femeilor stranii, complicate, cărora le place să se înconjoare de îndrăgostiți până peste cap, fiind în același timp hotărâte să nu le acorde nimic. Din câte știu chiar de la Pauline, aș fi gata să jur cu mâna pe Biblie, dacă ar fi nevoie, că nu a încălcat niciodată legile moralei.

– Și cu toate acestea se distra înnebunindu-i pe bărbați?

– Cred că la ea asta era un fel de manie, spuse Jimmy, cu oarecare amărăciune. Se pare că nici Guy Tremayne nu a făcut excepție de la regulă: a fost la fel de îmbrobodit, ca toți ceilalți nătărăi care gravitau în jurul Paulinei. Într-o zi, a invitat-o acasă, la Bredon, în familie; deci pentru a o prezenta unchiului său. Sir Rupert îi era apropiat, avusese grijă de el încă din copilărie. Dar acolo Pauline a hotărât să-l ia de soț pe unchi, și nu pe nepot.

– Cred că asta a însemnat o lovitură grea pentru Guy, murmură Skye.

– Firește. Ar fi trebuit să plece departe de casă, chiar să călătorească mult și să încerce să o uite, dar Pauline nu vedea lucrurile astfel, voia să-l țină lângă ea.

– Groaznic! se cutremură Skye.

Jimmy suspină.

– Femeile nu o îndrăgeau deloc pe Pauline; bărbaților, însă, li se părea irezistibilă. N-am asistat la căsătoria ei, n-am revăzut-o decât pe la sfârșitul anului 1938, când am fost numit la ambasada din Buenos Aires. Îmi scrisese, cerându-mi să mă duc să-i văd - pe ea și pe soțul ei - înainte de plecare.

– Buenos Aires a fost primul tău post în America de Sud, nu-i așa?

Jimmy încuviință printr-un semn al capului.

– Aveam multe de făcut, îți dai seama. Totuși nu puteam refuza invitația, așa că m-am dus la Bredon; dar când am aflat ce anume voiau de la mine, mi-am dat seama că, într-adevăr, puteam să le fiu util.

– În ce sens?

– Sir Rupert pierduse urma nepotului și moștenitorului său.

– Îi pierduse urma? repetă Skye.

– Da. Guy dispăruse, parcă înghițit de neguri. Deși nu prea știa în ce direcție să-și îndrepte cercetările, unchiul bănuia că băiatul plecase în America de Sud, deoarece bunica lui dinspre mamă era mariposiană.

– Deci asta vroiau ei să spună când vorbeau despre sângele lui mariposian, exclamă Skye.

– Cine anume?

– N-are nici o importanță, îi răspunse fata, ușor iritată. Continuă, te rog.

– Sir Rupert se arăta destul de reticent în privința plecării nepotului, dar am avut prilejul să fiu singur cu Pauline și i-am smuls adevărul. Atunci mi-a povestit ea că Guy o iubise cu patimă, că îl dezamăgise până la disperare căsătorindu-se cu unchiul lui. A fost de o sinceritate deplină. Socotea că venise timpul să aleagă: sir Rupert poseda un titlu și o avere imensă, astfel că n-a mai stat pe gânduri.

– Îmi închipui cum a reacționat Guy...

– Da, a gândit cu totul diferit de Pauline, deși ea a recurs la tot farmecul de care era în stare, ca să-l rețină în Anglia; o amuza ideea să-i aibă la picioare pe amândoi: pe soț și pe nepotul acestuia.

– Ce s-a mai întâmplat după aceea? întrebă Skye.

– Pauline avea un cusur. Aș spune chiar, un viciu: îi plăcea să joace cărți. Cei din familia Donaldson au în vine sânge irlandez, iar Pauline, asemenea unora dintre strămoșii noștri, ar fi jucat indiferent ce. Nu a putut niciodată să reziste pocherului, astfel că, la puțină vreme după căsătorie, sir Rupert a și trebuit să plătească datorii considerabile. A pus-o să jure că nu va mai juca. În aprilie, anul următor, el s-a dus să pescuiască în Scoția și, întrucât Pauline era necontenit în căutarea distracțiilor, a însoțit niște prieteni într-un tripou elegant din Mayfair - unul dintre locurile răspunzătoare de

numeroase mizerii morale și ruinări materiale. A pierdut peste o mie de lire: ca orice jucător de cărți, dăduse uitării totul, căzând pradă vrajei momentului. Abia la sfârșit, când s-au făcut socotelile, a înțeles în ce situație tragică se afla: nu se ținuse de cuvânt și nu putea să plătească tot ce datora.

– Am impresia că era peste măsură de stupidă, observă Skye.

– Nu avusese niciodată banul ei, iar tu nu știi ce înseamnă să te vezi, dintr-o dată, fără o lețcaie, îi răspunse, cu glas mai scăzut, Jimmy.

Mustrarea, deși discretă, o făcu pe Skye să roșească.

– Îmi pare foarte rău. N-ar trebui să judecăm niciodată greșelile altora; mai bine să fim severi cu ale noastre. Și ce-a făcut pe urmă?

– A încercat să mai câștige timp, știind totuși că va veni o zi în care trebuia să-i mărturisească soțului totul și să-i ceară iertare. Dar amâna mereu... Proprietarul casei de joc sfârși prin a-și pierde răbdarea, ba chiar să-i trimită scrisori deloc plăcute, iar când ea nici măcar nu i-a mai răspuns, a venit într-o seară la Bredon, amenințând-o că, de nu plătește imediat, îi va cere soțului banii.

– O, ce greu trebuie să-i fi fost!

– Mi se pare că, în perioada aceea, căsnicia Tremayne trecea prin momente ceva mai grele, lucru care se întâmplă frecvent în viața perechilor nu prea potrivite ca vârstă. Sir Rupert era un ins dificil, un caracter impetuos și violent, ca toți Tremaynii. În fapt, și destul de tiranic, iar Pauline știa că de-ar fi aflat de la un străin neținerea ei de cuvânt, nu i-ar fi iertat-o niciodată. Era, pur și simplu, înnebunită gândindu-se dinainte la mânia lui. Își lăsă deci vizitatorul într-un salon închis cu cheia și alergă la Guy să-i spună toată istoria, implorându-l să o ajute.

– Cum a reacționat?

– A vrut, firește, să o salveze. Avea niște bani, moșteniți de la părinți, dar în seara aceea, fiind vineri, Bursa urma să se deschidă abia luni. Pauline îl rugă mult pe proprietarul casei

de joc să accepte un cec antedatat și semnat de Guy. Dar păgubitul nici n-a vrut să audă, spunându-i: „De două luni și mai bine îmi tot serviți promisiuni pe care niciodată nu vi le-ați respectat, lady Tremayne. Vreau bani peșin sau un cec semnat de soțul dumneavoastră! Nu plec de-aici fără una sau alta.

– Și ce-a făcut atunci Pauline?

– Înlăcrimată s-a dus la Guy, amintindu-și totodată că în chiar aceeași după-amiază îl văzuse pe omul de afaceri al lui sir Rupert aducându-i rentele semestriale de la proprietățile lui, bancnote pe care a văzut cum soțul ei le pusese în casa de bani. Obișnuia să păstreze astfel de sume de bani mărișoare, până ce le ducea la bancă. Atunci, Pauline și Guy s-au hotărât să „împrumute“ suma necesară, urmând ca Guy să vândă valorile pe care le poseda în lunea imediat următoare; în felul acesta, unchiul n-ar mai fi băgat nimic de seamă. Cu atât mai mult, cu cât nu avea de gând să meargă la bancă mai devreme de vinerea săptămânii care urma. Pauline știa acest lucru. Cunoscând cifrul casei de bani, Guy putu scoate de acolo suma trebuitoare și astfel plăti datoriile Paulinei.

– Mai bine ar fi făcut Pauline dacă l-ar fi informat pe soțul ei, murmură Skye.

– La lucrul acesta s-a gândit și ea, dar mai târziu. Pe moment, ea și Guy se felicitau că izbândiseră. Dar iată că le căzu pe cap o bombă: având nevoie de un act, sir Rupert deschise casa de bani și constată furtul. Îi chemă pe amândoi în biroul său, le dădu neplăcuta veste și îi anunță că va înainta forului în drept cuvenita plângere. Lui Guy nu-i mai rămânea altceva de făcut, decât să-i mărturisească unchiului că „împrumutase“ banii aceia pentru nevoi personale. Sir Rupert se arătă îngrozit.

– Cum de poți avea nevoie de o mie de lire? a răcnit el.

O singură privire de-ar fi aruncat Paulinei, s-ar fi dumirit, dar unica lui preocupare din clipele acelea era să smulgă de la Guy adevărul, să-i pună întrebări...

– Îți vei primi înapoi banii chiar luni, îl asigurase nepotul.

– Nu asta te-am întrebat, a izbucnit atunci sir Rupert.

Cunoscându-i prea bine pe cei din neamul Tremayne, eram sigur că lucrurile aveau să ia o întorsătură urâtă. Cei doi bărbați erau la fel de nestăpâniți, fiecare învinuindu-l pe celălalt. Guy nu înțelegea de ce sir Rupert nu-i acorda încredere, iar răspunsurile evazive pe care i le dădea unchiului îl umpleau pe acesta de furie. În scurt timp s-au încins și au fost rostite cuvinte de neiertat. Sir Rupert îl făcu pe Guy hoț, iar Guy părăsi casa, trântind ușile și amenințând că nu se va întoarce niciodată.

– Ce făcea Pauline în timpul acesta? întrebă Skye.

– Era tulburată la culme, dar nu avea curajul necesar să restabilească adevărul. Soțul ei încerca să o îmbărbăteze:

– Nu te necăji atât de mult, draga mea, îi spunea el. Știe tânărul nostru zurliu unde poate găsi pâine și sare. Se va întoarce cu capul plecat.

– Dar Guy nu s-a mai întors. Cele o mie de lire au sosit în lunea respectivă, iar peste câteva săptămâni sir Rupert și Pauline au descoperit că Guy vânduse totul, că lichidase contul său în bancă, descotorosindu-se totodată de mașină, de apartamentul din Londra și că, literalmente, se volatilizase.

– Doamne, Dumnezeule! murmură ea.

– Abia când sir Rupert începu să fie cu adevărat chinuit de neliniște, Pauline îi destăinui adevărul. Într-atât de mult l-a costat pe sir Rupert mărturisirea ei, încât nici măcar să se înfurie nu a mai avut putere. A întreprins o anchetă, ca să-l regăsească pe Guy, gândind că poate se afla la prietenii lui de pe continent. A scris în mai multe locuri, iar când a aflat că urma să plec în Argentina, m-a rugat să fac investigații și în partea aceea a lumii.

– Și le-ai făcut? întrebă Skye.

– Am făcut ce mi-a stat în putință, dar nu prea mult, recunoscu Jimmy. America de Sud e foarte mare, greu poți găsi acolo un tânăr. Am trimis mesaje tuturor ambasadelor,

i-am avertizat pe prietenii mei din Patagonia și Peru. L-am rugat pe un om de afaceri care se ducea deseori la Mariposa să deschidă bine ochii, altceva ce să mai fi făcut?

– Nici unul dintre toți oamenii aceia nu puteau afla că Guy își schimbase numele? se arătă Skye nedumerită.

– La așa ceva nu mă gândisem nici eu, răspunse, cu sinceritate, Jimmy. Oricum, el n-a făcut altceva decât să-și traducă numele în spaniolă. Cred că asta i-ar fi făcut plăcere lui sir Rupert.

Jimmy tăcu, în clipa în care apăru Evans. Apropiindu-se de Skye, acesta îi spuse:

– Domnul s-a trezit. Îi este foame. I-am adus câte ceva din ceea ce i-a îngăduit medicul, dar vrea mai mult.

– Dă-i tot ce dorește, Evans, pentru că oricum numai ce vrea el o să facă.

– Foarte bine, domnișoară, îi răspunse el pe un ton care, totuși, exprima dezaprobare.

Skye se ridică și începu să se plimbe pe punte, așteptând ca El Diablo să-și ia, în întregime, micul dejun. Se gândea la Pauline. Cele povestite de Jimmy dezvăluiau mult mai multe lucruri decât își închipuia el însuși. Acum, înțelegea unele comportări ale lui El Diablo, care până atunci o nedumeriseră. Faptul că-i ura pe oamenii de lume se datora, desigur, Paulinei. Precum și disprețul arătat femeilor, pe care nu le socotea în stare să cultive simțul onoarei, loialitatea.

Dar o iubise.

Poate că nu va mai iubi niciodată altă femeie? Skye își aminti nenumăratele situații în care o lăsase să înțeleagă foarte clar că pasiunea pe care i-o arăta nu avea nici o legătură cu iubirea...

Își mai amintea cum îi strigase într-o seară după cină, când o luase în brațe: „Oare nu mă poți lăsa în pace?"

Iar el râse de eforturile ei de a i se desprinde din îmbrățișare. Ba chiar îi răspunsese cu anume ironie:

– Ce altceva ai vrea să fac? Doar conversație? Buzele femeilor sunt făcute să fie sărutate.

– Ale femeilor pe care le cunoști dumneata! i-o întoarse ea, mânioasă.

– După a mea părere există numai două categorii de femei: cele pe care le dorești și cele pe care nu le dorești.

– Părerea dumitale ar putea trece drept burlescă, dacă n-ar fi, mai ales, jignitoare!

– Cu siguranță că nu în ceea ce te privește pentru că ești neînchipuit de atrăgătoare.

– Faptul că poți gândi astfel despre mine, îmi pare cea mai mare insultă! îi strigase ea în față.

Dar el râsese de furia ei.

– Îți dai seama cât de umilitor ar fi pentru dumneata să nu fii deloc ispititoare, ba chiar disprețuită? sublinie el.

– În genunchi i-aș mulțumi lui Dumnezeu dacă m-ai disprețui!

– O să vină și ziua aceea, îi răspunsese el, pe un ton liniștitor.

– Doar iubirea adevărată este făcută să dăinuie, adăugase Skye.

După aceea chiar se întrebase cum de rostise asemenea cuvinte, în timp ce el o privise cu un aer ciudat.

– Iubirea? repetase el, cu glas molcom. Este ceva de care nici eu, nici dumneata n-avem pentru ce ne preocupa.

Această amintire, îndeosebi, o durea în clipa de față cel mai mult. Apoi, își aduse aminte că Jimmy se afla tot pe punte și, făcând un efort, se smulse din lumea gândurilor ei.

– Vino să-l vezi pe El Diablo, îl rugă ea. Dar ce o să-i spui? Că-i știi adevăratul nume?

– De ce nu, deși nu mă pot bizui decât pe afirmațiile tale, spre a i-o dovedi.

– Știu. Și mereu a refuzat să-mi spună numele lui întreg.

– Totuși, nu văd pentru ce m-aș ascunde îndărătul unor intrigi, spuse Jimmy, oarecum scorțos.

Recăpătase, dintr-o dată, un aer teribil de... britanic.

Așadar, îl conduse pe Jimmy la cabina rănitului. Tocmai atunci ieșea Evans ducând o tavă. El Diablo se ridicase în

perne; era îmbrăcat cu o pijama albastră, care îi punea și mai bine în lumină arămiul feței. Greu și-ar fi putut închipui cineva că era de naționalitate engleză.

– Bună ziua, tânără fată sloi-de-gheață. Te-am neglijat cumva? o întrebă El Diablo pe Skye când o văzu intrând.

Abia pe urmă observă că nu era singură. Ca atare, îi aruncă lui Jimmy o privire întrebătoare.

– Este vărul meu, Jimmy Donaldson, care a sosit cu vești ce te vor interesa, îl anunță Skye apropiindu-se de pat.

– Serios?

Fata simți că între cei doi bărbați intervenise o stare de tensiune.

– Generalul Alejo a murit, îl informă Skye pe El Diablo. Oamenii dumitale au luat în stăpânire Jacara, iar noi plecăm imediat într-acolo.

– Va să zică l-au ucis pe Alejo, repetă calm El Diablo.

Felul în care el primise vestea o cam dezamăgi pe Skye. Sperase la mai multă veselie în mirarea lui, la mai mult entuziasm.

– Nu cred să fie o pierdere prea mare, își dădu Jimmy cu părerea.

– În nici un caz nu-i vorba de o pierdere; încuviință El Diablo; dar este nevoie ca cineva să conducă țara.

– Presupun că poporul contează pe dumneata, răspunse destul de sec Jimmy.

– Spuneți-mi exact ce s-a întâmplat, ceru El Diablo, pe un ton autoritar.

Vreme de câteva clipe, Skye se temu ca nu cumva Jimmy să se formalizeze tocmai din pricina asta. Dar, spre bucuria ei, Jimmy se așeză lângă pat și povesti cum că, auzind de revoluția din Jacara, luase imediat un avion până la Montevideo, ca să-și găsească, încă pe iaht, verișoara.

– Ce s-a întâmplat cu armata? întrebă El Diablo.

– Când am sosit eu, luptele încetaseră. Oamenii alergau pe străzi, fluturând drapele și se comportau de parcă ar fi fost

în vacanță. Magazinele erau închise, iar lumea era atât de veselă, încât greu ți-ar fi dat cineva vreo informație.

– În cazul acesta, nu cred că a fost prea mare vărsare de sânge, fu El Diablo de părere.

– Din câte am putut și eu să văd, atmosfera nu se deosebea cu nimic față de cea a unei zile de sărbătoare națională în Anglia, confirmă Jimmy.

– Când o să putem fi din nou acolo? o întrebă El Diablo pe tânăra fată.

– Mâine dimineață.

– Oare i-am putea trimite lui Juan o telegramă, ca să-l anunțăm că mă întorc mâine?

– Bineînțeles, se grăbi Skye să-i răspundă. Cui și cum trebuie să o formulăm?

– Dacă îmi dai hârtie și un creion, voi scrie mesajul.

Skye îi aduse un bloc, ținându-l în fața lui, până ce compuse textul câtorva telegrame. L-a văzut schimonosindu-se de durere - deși nu ar fi vrut să se vadă acest lucru - când a încercat să se ridice puțin ca să scrie mai ușor. Era încă foarte palid, pierduse mult sânge.

– Nu vei putea coborî de pe iaht. Vei împărți ordinele stând aici; și tot la bord îi vei primi pe cei care vor dori să te vadă.

– Câtă exagerare! mormăi el. Mâine o să mă simt foarte bine!

– Dacă vrei cumva să te sinucizi, eu refuz să te conduc la Jacara, i-o întoarse Skye. Măcar o dată ar fi bine să-mi dai ascultare. Și nu ai putea părăsi iahtul decât înot, așa că...

El Diablo îi aruncă o privire mânioasă, dar imediat după aceea, pe neașteptate, îi surâse.

– Care va să zică... ce mai, cărțile au trecut în altă mână, constată el, cu glas scăzut.

– Mult mai de folos poți fi mariposienilor viu decât mort.

O clipă, își prind unul altuia privirea. Skye se înfioară. Bucuria, ca o undă caldă, îi năpădește inima. Ar fi vrut să

întindă către el brațele, să-l implore să aibă grijă de el, căci la fel de mult prețuia pentru ea, ca și pentru mariposieni.

– Foarte bine, mă înclin. Pentru moment, preciză el.

– Nu înțeleg ce pot să însemne toate astea, interveni brusc Jimmy - ceea ce pe Skye o făcu să tresară, uitase cu totul de existența vărului -, dar cel puțin de un anumit lucru sunt sigur: că ești nepotul lui sir Rupert Tremayne. Îi semeni, iar dacă închid ochii, am chiar impresia că-l aud vorbind.

A urmat o liniște dramatică.

– Despre cine vorbiți? întrebă până la urmă El Diablo.

– Despre dumneata, ripostă Jimmy. Sunt tare bucuros să te văd, Guy Tremayne. Te caut de mulți ani; ca să fiu mai exact, de la finele lui 1938.

– Guy Tremayne nu există! declară El Diablo, aproape furios.

– Eu cred că da, cu toate că ți-ai schimbat numele, i-o curmă Jimmy. Știai că unchiul dumitale a murit?

Au urmat câteva clipe de tăcere.

– Nu, răspunse întru sfârșit El Diablo. Când a murit?

– În 1943, din pricina unei crize cardiace. Se cam surmenase în garda locală. Până în ultima clipă a sperat că te va revedea.

– Am încheiat socotelile cu Anglia.

El Diablo tăcu o vreme, înainte de a pune cu glas domolit întrebarea:

– Ce s-a mai întâmplat cu Pauline?

Skye avu impresia că nu o să mai poată respira. Această Pauline o scârbea. Din cauza lăcomiei și lașității ei, fusese alungat din casa părintească El Diablo. Și cât de mult o iubise!

– Și Pauline a murit, răpunse Jimmy.

Deși rostise cu liniște, cuvintele acestea stârniră interesul lui El Diablo:

– A murit? repetă el.

– Da, într-un bombardament din 1944. După moartea soțului, se dusese să trăiască la Londra, pretextând că dorește să lucreze ca infirmieră. Dar eu cred, mai degrabă, că voia să

vadă cât mai multă lume, să participe la evenimente, în pofida oricăror primejdii.

– Pauline! Pauline! rosti El Diablo, cu glas blând, ceea ce pe Skye o făcu să o urască și mai mult pe fosta ei rivală.

Apoi, după câteva clipe El Diablo reluă:

– Așadar, a dispărut și ultima fantomă a trecutului. Acum m-am eliberat de Anglia pe vecie.

– Nici după atâta vreme nu-l poți ierta pe bietul om?

Vorbise Skye, nefiind în stare - ca întotdeauna - să se stăpânească.

– Să-l iert pe unchiul meu? repetă El Diablo. De altfel, acum n-ar mai avea importanță prea mare... Totuși, nu mi-l pot imagina mort. Mereu mi-l reaminteam, acolo la Bredon, blestemându-mă, luându-mă drept un hoț. L-am detestat în toți anii de după aceea, deși în mulți dintre ei nici nu mai făcea parte din această lume. Ce roluri proaste jucăm uneori!

Skye nu-l mai auzise niciodată destăinuindu-se astfel. Pe negândite, ea își puse, ocrotitor, o mână pe mâna rănitului.

– Ce mult ai suferit! spuse ea, aproape într-un murmur. Erai încă prea tânăr pentru a porni în viață.

– Ce-i drept, am primit câteva lovituri zdravene. Datorită lor, însă, am devenit bărbat. Am învățat că nu trebuie să am încredere în... nimeni.

Șovăise puțin, rostind ultimele cuvinte. Iar Skye înțelese că, în aceeași măsură, ar fi putut vorbi despre iubire. Totul fusese opera Paulinei. O iubise, deși era găunoasă ca un fruct stricat. Mai mult decât atât, dovedise lașitate, ceea ce nu i-ar fi putut ierta El Diablo, care, mai presus de orice, prețuia curajul. Dar cine știe dacă nu continuase să o iubească fără speranță?...

Skye nu cuteza să-l privească pe El Diablo; se temea ca nu cumva să bănuie cât de mult îl înțelegea. Iubirea care, în sfârșit, triumfase în sufletul ei, îi hărăzea o cu totul altă intuiție. Dar, în timp ce tocmai se gândea ce anume să-i răspundă, el își întoarse capul spre Jimmy.

– Vă mulțumesc pentru tot ce mi-ați spus, murmură el. Dar vreau să dau uitării trecutul. Acum, numele meu este Guido Tremayna, sunt mariposian și foarte mândru de acest lucru. După cum bine știți, desigur, bunica mea a fost o Veremundo - una dintre cele mai de seamă familii ale acestei țări, secole de-a rândul. După ce s-a stins, bunurile ei s-au împrăștiat. Poate că voi reuși să reînviu numele bun al familiei mele... Dar până atunci, toată lumea din Mariposa știe că fac parte din neamul Veremundo, atât de respectat.

– Și eu îți voi respecta dorințele, spuse Jimmy, dar nu uita, în cazul în care vei fi însărcinat cu guvernarea Mariposei, că Anglia poate dovedi multă bunăvoință față de o foarte tânără democrație.

– Știu acest lucru, îi răspunse El Diablo. Și chiar voi avea nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Ți-l voi oferi cu bucurie, îi făgădui Jimmy.

În momentul acela intră în cabină Evans, care șopti ceva la urechea fetei.

– Trebuie să-l lăsăm pe rănitul nostru să doarmă, îi spuse ea lui Jimmy. Evans ne dojenește că am stat prea mult la patul lui.

– Nu sunt câtuși de puțin obosit! se împotrivi El Diablo.

Dar Skye știa foarte bine că el nu spunea adevărul.

– Dormi cât mai mult astăzi. Mâine vei avea destule de făcut, îl sfătui ea.

Dar El Diablo aproape că și adormise când au plecat de lângă el.

Evans nu-i îngădui lui Skye să vegheze toată noaptea, așa cum ar fi vrut. Stewardul afirma că era dator să-l vegheze în continuare pe El Cabeza, că nu s-ar fi putut odihni departe de el.

– Am experiență în ce privește îngrijirea bolnavilor, domnișoară, pot dormi cu un ochi deschis precum pisicile. De altfel, m-am și întins puțin în după-amiaza aceasta, nu trebuie să-mi duceți grija. Mergeți la culcare, mâine o să aveți multe motive să stați trează; cel puțin așa cred.

Reflecția lui Evans o făcu să zâmbească. Tot echipajul se interesa de întoarcerea lor la Jacara, iar Skye știa bine acest lucru. Cei doi rămași de căruță, când ridicase iahtul ancora, nu ajunseseră la Montevideo. Căpitanul Maclean ceruse însă prin radio comisarului portului să ia legătura cu marinarii și să-i prevină de întoarcerea iahtului la Jacara.

Fără îndoială că El Diablo avea să fie așteptat de multă lume în portul Jacarei... Cu gândul acesta se culcă Skye, iar a doua zi, la deșteptare, descoperi că previziunile ei se dovedeau cu mult mai slabe decât realitatea. Nu doar „multă lume" se afla pe cheu, când căpitanul Maclean a intrat cu iahtul în port, ci mii și mii de oameni. Întreaga populație a Jacarei părea să se fi adunat acolo, iar în primele rânduri: Juan cu toți oamenii lui, aclamându-l pe El Diablo, strigând și agitându-și brațele. Bucuria clipei o umplu pe Skye de emoție.

XV

Skye se sculase dis-de-dimineață, ca să fie pe punte în momentul sosirii lor la Jacara. Dădu fuga la cabina lui El Diablo, să-l vestească - înnebunită de fericire - că o mulțime imensă îl aștepta pe cheu, dimpreună cu Juan și toți ai lui. Evans își terminase tocmai treaba, îl bărbierise pe rănit.

– Trebuie neapărat să mă scol! spuse El Diablo.

– Nu, domnule, nu se poate! protestă Evans. O să se redeschidă rana de la umăr, n-au decât să vină aici, să vă vadă.

– Oare de ce a trebuit ca idioția asta să mă imobilizeze tocmai acum? mormăi El Diablo.

– Cine știe? Iată însă că, din clipa în care poporul a crezut că te va pierde, el a înțeles și mai bine câtă nevoie are de dumneata...

Skye era, poate, mai aproape de adevăr decât își închipuia ea însăși. Când Juan și oamenii lui veniră pe iaht, ei adeveriră spusele fetei. Crezând că El Diablo își pierduse viața, toți

locuitorii Jacarei au hotărât, fără să mai stea pe gânduri, că erau sătui până peste cap de Alejo și de tirania lui. Atunci s-au grupat în spatele celor veniți din tabăra lui El Diablo, au pornit spre palat și au dat la o parte gărzile.

Evenimentele îl luaseră totuși prin surprindere pe dictator...

Toată ziua, în rânduri, rânduri, au venit pe iaht oameni să-l vadă pe El Diablo. Beau din vinul oferit de Skye, apoi plecau în fuga mare, să transmită ordinele șefului.

– Desigur că, trupește, căpetenia noastră a suferit. Dar mintea îi este la fel de limpede, spuneau cu toții.

Skye a râs, anume ca să-și ascundă neliniștea. Era sigură că El Diablo se simțea obosit și se întreba cam pe ce cale ar putea interveni, ce ar putea spune pentru a mai stăvili valul constant de vizitatori, parcă fără de sfârșit. Atunci, Evans luă inițiativa, deoarece el zicea că un rănit este un rănit, fie președinte, fie simplu muncitor.

– O să-l ucideți, nu alta! Și pe urmă ce veți face? le spunea el supărat, celor care pretindeau că au de discutat cu El Diablo probleme urgente. Îl găsiți aici și mâine, dacă între timp nu o să-l trimiteți la groapă. Și numai cu începere de la ora nouă, vă rog.

Skye îi auzi, pe cei care vorbeau engleza, traducând aceste cuvinte energice pentru cei care știau numai spaniola, iar când Evans veni lângă ea, îl întrebă în șoaptă:

– Cum se simte?

– E mort de oboseală, domnișoară. Îi voi aduce acum ceva de mâncare și o să vedeți că adoarme o dată cu ultima înghițitură.

Dar El Diablo adormi chiar mai înainte, astfel că Evans duse înapoi la bucătărie un platou plin, neatins.

Medicul mariposian, care veni a doua zi pe iaht la ora opt, se declară încântat de starea rănitului.

– Excelența sa este chiar mult mai bine decât aș fi putut spera, seniorita, îi spuse el lui Skye. Când am aflat cele

întâmplate, mi-am zis că de nu l-au ucis gloanțele, vătămare grea tot trebuie să-i fi adus. A scăpat ca prin minune.

– Da, ca prin minune, îi întări ea spusele. Iar miracolul s-a produs, fiindcă Mariposa avea nevoie de un șef adevărat, de unul ca el.

– Aveți dreptate! exclamă doctorul. Ați vrea, dacă o să fie posibil, să-i vorbiți Excelenței sale despre spital? Este într-o stare jalnică. Avem nevoie de fonduri pentru repararea clădirilor și pentru înființarea unor săli noi, de asemenea, a unui laborator.

– Voi face tot ce se poate, îi făgădui Skye.

A fost întâia cerere din numeroase altele de același gen. Toată ziua, Skye promise că va pleda cauza diferitelor instituții, școli, orfelinate și servicii de igienă. Istovitoare zi, într-adevăr! Întruna, fără răgaz, urcau pe iaht vizitatori. Skye primea pe toată lumea, încercând totodată să-și ascundă neliniștea. El Diablo ținuse să vină pe punte; se instalase sub o copertină de pânză și ținea conferințe, dădea interviuri, împărțea neîncetat ordine. Seara era pământiu și aproape că a fost nevoie să fie dus pe brațe până la cabină.

Skye nu îl putu vedea singur decât câteva minute. Arăta ca un om sfârșit de puteri, dar în același timp nespus de fericit.

– Lucrurile par să se vestească bine, îi spuse el fetei. Există mulți oameni de valoare, sortiți să facă treabă serioasă. Nu cutezau să se evidențieze pe vremea lui Alejo...

– Nu te simți rău? se neliniști ea.

– Ți-ai face cumva griji pentru mine? o întrebă el duios, luându-i o mână și cuprinzând-o într-ale sale. Ar trebui să fii mulțumită că sunt mult prea ocupat încât să-ți mai pot vorbi de iubire.

Skye roși. El îi strânse mâna și mai tare.

– Ești tare frumoasă. Mulți dintre vizitatorii mei mi-au spus cât de prevenitoare ai fost față de ei.

– Le-am ascultat proiectele cele mai apropiate de inima lor. Toți își închipuie că am o puternică înrâurire asupra dumitale.

– Şi nu ai?

Skye zâmbi.

– Cred că nici măcar un buldozer nu te-ar face să deviezi de la drumul pe care ţi l-ai propus. Aşa că nu vreau să risc...

– I-am spus lui Juan să-ţi aducă lucrurile pe care le ai în tabără, îşi aminti El Diablo.

– Cum, chiar şi la asta te-ai gândit? se minună fata. Adevărat este că nu ne vom putea reîntoarce acolo prea curând, adăugă ea.

Ridicând sprâncenele a mirare, El Diablo întrebă:

– Noi?...

Skye îşi ţinea privirile aţintite asupra mâinii brune, care o ţinea pe a ei, la degetele lui prelungi, cu unghii îngrijite. Degete care puteau - după câte îşi dăduse seama - să fie brutal de puternice ori ciudat de ocrotitoare.

– Joi urmează să depun jurământul ca preşedinte, o înştiinţă el, după câteva momente de tăcere. Seara o să iabă loc, la palat, o recepţie. Vreau să vii...

– Fireşte că voi veni, îl asigură Skye. Dar până joi mai sunt doar trei zile... Vei fi adunat destulă putere în aşa puţină vreme?

– Mă voi simţi foarte bine, declară El Diablo. Pentru moment, recunosc, sunt puţin obosit.

Skye aştepta să-i poruncească o sărutare, însă chiar atunci intră pe uşă Evans. El Diablo îşi retrase mâna.

– Somn uşor, Skye.

Prin urmare, trebuia să plece, când cel mai mult ar fi vrut să mai rămână lângă el... dar ce pretext să fi invocat?

Următoarele trei zile au fost şi mai agitate. El Diablo prezida reuniuni care ar fi putut ţine la nesfârşit, dacă nu ar fi intervenit Evans la orele de masă.

– Nu am mai văzut niciodată răni care să se cicatrizeze într-un timp atât de scurt, îi spunea lui Skye medicul.

Venea dimineaţa şi seara pentru schimbarea pansamentelor, ceea ce nu prea era pe placul lui Evans. Skye

află că nu El Diablo îl chemase, dar că locuitorii Jacarei luaseră inițiativa de a-l trimite la bordul iahtului.

– Este nemaipomenit de sănătos, îi răspunse Skye medicului. De aceea și rezultatele de-acum sunt așa de bune.

– Adevărat. Oricum, n-am mai întâlnit un bărbat atât de viguros.

De netăgăduit era faptul că El Diablo își recăpăta forma dinainte, că redevenise vijeliosul de până atunci. Într-o seară, după o zi truditoare, când rămăsese doar cu prietenii lui, el îi expuse lui Jimmy proiectele sale de guvernare. Din momentul acela, Jimmy se arătă extrem de optimist în privința posibilităților de transformare a țării aceleia, încă nu destul de evoluate, într-un stat modern și prosper.

– Are, într-adevăr, ideile cele mai potrivite, o asigură el pe Skye. Poate că o să mai fie nevoie de ceva timp, dar va reuși. Să-ți amintești de acest pronostic al meu.

– Mi-l voi reaminti, îi răspunse Skye, înăbușindu-și un suspin.

Skye începea să se întrebe ce loc avea să ocupe mai departe. El Diablo schița planuri privind viitorul Mariposei, dar părea să dea uitării viitorul ei. Era curtenitor, plin de farmec, uneori o mai tachina, mai ales când, întâmplător, erau singuri; dar relațiile lor se schimbaseră atât de mult, încât îi era greu să-și dea seama în ce punct anume se găsea.

Oricât de necrezut ar părea, deși ei se aflau împreună de șase zile pe iahtul *Liberty*, Skye nu stătuse cu el decât câteva minute. Hainele îi sosiseră în tabără. Și chiar îi dăduseră lacrimile, închipuindu-și-o pe Neengai umplându-i geamantanele, în camera cu covoare albastre, acum pustie.

De la o vreme, Skye trebuia să facă mari eforturi în fața lui El Diablo ca să pară naturală. Zi de zi, avea impresia că dragostea ce-i purta creștea - până și glasul, când i-l auzea, o făcea să se tulbure, limpezindu-i totodată și mai mult simțămintele. Nicicând nu și-ar fi putut închipui că era în stare să se schimbe până într-atât!

Aproape că-i era rușine de câtă nevoie avea să-l vadă, să-l audă, ori de câte ori se afla singură în cabina ei, despărțită de omul drag doar printr-un culoar îngust. Nu rareori făcea adevărate eforturi de voință să nu dea buzna în cabina lui, ca să-i spună că îl iubește, că niciodată nu o să-l mai înfrunte și că nu o să mai încerce să fugă.

Dar asemenea lucruri nu se pot face înțelese prin cuvinte, își repeta Skye. Poate că el va înțelege totul, instinctiv, când se va întâmpla să o mai cuprindă în brațe și când ea i se va cuibări, fericită, la piept... Pentru ce nu își citise mai devreme în suflet?! Continuase în van o luptă, deja de multă vreme pierdută!

Fără voie, gândurile i se îndreptau nu rareori spre femeile acelea... Nu doar spre Pauline, pe care el o iubise și care îl trădase făcându-l să disprețuiască Anglia și pe englezoaice, ci și pe celelalte care îi slujeau uneori drept termen de comparație cu ea însăși. Femeile acelea îl iubiseră, dar până la urmă se plictisise de ele. Mereu-mereu îl auzea spunând:

„Tocmai excesul acela de sensibilitate pe care femeile îl numesc iubire mi se pare de nesuportat. Dragostea este un lucru de care nici eu, nici dumneata nu avem a ne preocupa".

Iată gânduri care o hăituiau până la tortură.

„Doamne, oare ce o să mă fac?" gemu ea, aproape cu glas tare.

Își ascunse fața în pernă, strângând-o cu ambele mâini, ca și cum acesta ar fi fost singurul mijloc de a se împiedica să dea fuga în cabina lui El Diablo. Îi dorea, fierbinte, iubirea. Pentru întâia oară în viață, înțelegea ce înseamnă să iubești un bărbat, să tremuri și să vibrezi doar gândindu-te la el.

XVI

Skye scoase din dulapul cabinei sale o rochie încă nepurtată până atunci. O rochie din dantelă albă, atât de fină și delicată, încât după ce o îmbrăcă, strângând-o bine în jurul mijlocului ei subțire, părea că își pusese legendara și feerica rochie din pânză de păianjen.

Rochia o făcea și mai tânără decât era, iar, deasupra corsajului fără umeri, pielea evoca domoala strălucire a perdelelor.

Își perie îndelung părul, până ce buclele i se rânduiră în jurul frunții asemenea unor mici flăcări aurii. Apoi se gândi să nu-și pună decât o singură bijuterie: cerceii cu pietre de acvamarin și diamante, pe care El Diablo i-i dăruise în seara fiestei.

În timp ce se împodobea cu ei, își reaminti că jurase să-i înapoieze dăruitorului; dar acum, știa prea bine că, voit, nu se va despărți de ei niciodată.

Când fu gata, se privi în oglindă cu luare aminte, rotindu-se, în dreapta și în stânga, cercetând cu ochi critic până și cel mai mărunt cusur care s-ar fi cerut înlăturat. Trebuia să fie, în seara aceea, mai frumoasă ca oricând.

Ochii, foarte mari și strălucitori, tăinuiau în luminile lor o flacără aproape mistică. Iar gura, caldă și roșie, precum și respirația mai grăbită trădau bătăile mult accelerate ale inimii sale.

Deși îl văzuse pe El Diablo cu o seară înainte, i se părea că de-atunci trecuse un veac! Părăsise foarte devreme iahtul, spre marea indignare a lui Evans, care zadarnic încercase să-i explice rănitului său că nu se simțea chiar atât de înfloritor, încât să poată relua povara unei vieți active. Dar El Diablo râsese, fără să-i de ascultare.

– Mă simt minunat, îi spusese El Diablo, datorită dumitale.

Oricum, chiar dacă rănile nu erau încă pe deplin cicatrizate, ele nu îl mai supărau prea tare.

De la Skye își luase rămas bun în fața tuturor. Și chiar dacă ea încercase să-i citească în privire vreun mesaj adresat ei, fusese nevoită să se mulțumească doar cu sărmanele cuvinte rostite în grabă:

– Te voi revedea mâine.

Nici nu-i venea să creadă că El Diablo plecase, în timp ce încă îl mai urmărea cu privirea, depărtându-se fără să fi luat în seamă mașina adusă anume pe cheu, de către Juan, pentru situația în care șeful nu ar fi putut încă să încalece.

Așadar, plecase. Și nu avea decât o singură mângâiere: neînsemnatele vorbe: „Te voi revedea mâine“.

Deci, dimineață, El Diablo prestase jurământul de președinte. Ținuse ca ceremonia să aibă loc în curtea palatului, astfel încât să poată asista toți cei care doreau.

Skye auzise răsunând în depărtare aclamații. Ar fi vrut să fie și ea de față, dar Jimmy se opusese.

– Să nu mergem. Este mult mai bine așa.

– De ce?

– Suntem niște străini. Evenimentul privește doar țara Mariposa și pe cetățenii ei. Președintele este al poporului, așadar să i-l lăsăm lui.

– Tare mult aș vrea să merg și eu, stăruise Skye.

Jimmy își observă verișoara, în timp ce, de pe punte, ea contempla orașul acela în care arhitectura modernă se întrepătrundea armonios cu cea veche. În același timp, își zise că ea se schimbase neînchipuit de mult; avu însă înțelepciunea să nu își exteriorizeze în nici un fel reflecția. Dar el nu avea cum bănui cât de dornică era Skye - și nu pentru prima oară - să-i dezvăluie că era soția lui El Diablo și nicidecum o străină oarecare, că era un drept al ei să stea alături de președinte.

Zadarnic își formula în gând o frază, că buzele se împotriveau să o rostească, fiindcă nici El Diablo nu-i mai

spusese nimic. De când venise pe iaht, nu făcuse nici o aluzie la căsătoria lor, iar Skye se întreba, îngrozită, dacă nu cumva tăcerea lui era definitivă. Oare avea să nege că avusese loc căsătoria?

Din pricina îndoielilor și a tuturor întrebărilor fără răspuns, îi dăduse ascultare lui Jimmy și rămăsese pe iaht. Dar gândurile ei erau alături de El Diablo jurând credință poporului său, în curtea cea mare a palatului.

– Va fi un președinte destoinic, făcu ea remarca.

– Sunt sigur de asta, fu și Jimmy de părere. Este exact omul de care poporul are neapărată nevoie: un aventurier hărăzit cu idealuri.

– Dar ce de îl socotești... aventurier? întrebă Skye.

– Toți marii pionieri au fost astfel, îi explică el. Raleigh, Cecil Rhodes aveau cu toții capul în nori; în schimb, picioarele le erau foarte bine implantate în pământ. Dacă cineva este menit să realizeze lucruri bune în Mariposa, atunci acela este Guido Tremayna.

Da, El Diablo avea să reușească în tentativa lui; și Skye era convinsă de acest lucru. După cină se îndreptară spre palat. Ar fi vrut să-i explice lui Jimmy tot ceea ce ar dori să facă pentru a-l ajuta pe noul conducător al țării și poporul mariposian, cât de hotărâtă era să-și cheltuiască banii cu rost, întru binele altora, să distrugă urâcioasele cocioabe și să construiască în locul lor case, școli, spitale noi, precum și altele, atât de trebuitoare locuitorilor din Mariposa.

Mașina înainta de-a lungul străzilor înguste, acolo unde, fără să izbutească, Alejo încercase să-și ucidă inamicul. Soarele asfințise; pe cerul încă luminos strălucea, ca pe un fundal, palatul - toate ferestrele erau viu luminate, curtea, de asemenea.

O mare de oameni se îmbulzea în fața grilajului împrejmuitor, pe ale cărui porți deschise căutau să intre cât mai mulți. Curtea se și umpluse aproape. Dar șuvoiul tot nu contenea... Soseau întruna oameni de toate categoriile:

comercianți înstăriți, cerșetori, meseriași, slujbași de toate felurile, femei, copii cu picioarele goale...

Anevoie, se croise un singur culoar, prin care puteau trece, înaintând încet invitații, ca să poată ajunge până la treptele de marmură ce duceau la palat. Skye observă cu uimire că nimeni nu pășea pragul ușilor din înaltul scărilor. Toată lumea aștepta: diplomații purtându-și cu mândrie decorațiile, femei în rochii de seară, ofițeri în uniformă, precum și numeroși demnitari ale căror funcții se distingeau după însemne.

– Ce se întâmplă? îl întrebă ea pe Jimmy?

Dar înainte de a putea primi vreun răspuns, îl văzu pe El Diablo ieșind din palat.

Atunci urcă din mulțime un strigăt uriaș. Până să-l poată vedea, Skye se întrebase cam ce haine va purta în împrejurarea dată - prima sa recepție oferită în calitate de președinte al Mariposei... Ei bine, El Diablo alesese ținuta de cowboy.

Gestul se dovedi mult apreciat de asistență, aclamațiile sporiră. Glasurile, strigându-și bucuria, se înălțau tot mai puternice. Între timp, se întunecase.

„Numai un om ca El Diablo ar fi adoptat această izbutită strategie“, gândi Skye cu mândrie. Costumul negru- vestă scurtă și pantaloni bufanți - îi venea de minune. Purta cizme negre, lucitoare, cu pinteni mari, de argint, iar de centura tradițională, lată cam de doisprezece centimetri, atârnau, în tocurile lor, un pumnal și un revolver.

În lumina puternică a sutelor de lămpi, putea fi lesne deslușită cicatricea prelungă, încă foarte roșie, care îi brăzda fruntea - amintire de la glonțul ucigaș al lui Alejo. Și cum stătea acolo, neclintit, înalt și semeț, plin de autoritate și stăpân pe sine, Skye își repetă că el închipuia, fără nici o îndoială, omul așteptat atâta vreme de către mariposieni. Singurul în stare să conducă țara spre un mare viitor.

Treptat, uralele se domoliră oarecum, și atunci El Diablo își începu rostirea la microfon. Apoi se înstăpâni brusc, peste toți și toate o liniște adâncă.

– Compatrioți și prieteni, glăsui el, sunt fericit să vă întâlnesc aici în această seară... Cei veniți la palat vă sunt oaspeți și tot în numele vostru îi primesc și eu. Este cea dintâi recepție pe care o dau la Jacara. Va fi și ultima pentru încă foarte multă vreme. Avem de îndeplinit sarcini mari și grele. Așa cum v-am spus și de dimineață, vom lucra împreună, pentru ca Mariposa să-și afle locul cuvenit printre marile națiuni ale Americii de Sud. În seara aceasta doresc să-i cunosc pe toți cei care au întreținut cu țara noastră legături și în care ne putem încrede, astfel încât să ne ajute și în continuare. Le urez, în numele dumneavoastră, bun venit și aș vrea ca ei să știe că le doriți același lucru.

Strigătele de bucurie și ovațiile au reînceput, fără să contenească, în timp ce El Diablo își primea invitații în fața poporului adunat în curtea palatului. Mesenii au trecut prin fața lui, și-au strâns cu toții mâna, apoi au intrat în palat.

Skye își puse ușor mâna în cea a lui El Diablo; tremură ușor când degetele lor se întâlniră și când un anume licăr din privirea lui, ațintită asupra ei, o făcu să tresalte de bucurie. Era sigură că sentimentele lui El Diablo nu se schimbaseră, că mai ținea la ea. Același magnetism, aceeași putere autoritară, împotriva cărora luptase în van, îi erau proprii și acum.

Un alt invitat, Jimmy, intră dimpreună cu Skye în palat, care i se păru și mai frumos decât și-l închipuise. Timpul și dictatorii succesivi nu-i vătămaseră vechea pecete spaniolă, nici arhitectura inițială. Sălile mari, răcoroase, plafoanele sculptate, pictate ori aurite, rămăseseră aceleași de-a lungul secolelor.

Palatul avea și curți interioare pline de flori, numeroase vestibuluri pardosite cu marmură și mozaicuri, candelabre din cristal ce datau din veacul al XVIII-lea, sclipitoare prin lumina pe care o răspândeau, precum și balcoane de unde putea fi privită marea oglindind noianul stelelor și cărarea de argint croită de razele lunii.

Skye și Jimmy străbătură coridoare lungi, apoi ieșiră din sălile în care atât de multe ar fi fost de văzut și admirat.

Ajunseră în sfârșit la saloanele de recepție, în care președintele se întreținea cu oaspeții, trecând pe la fiecare.

Nu fusese prevăzut nici un spectacol extraordinar. Încă de la început, El Diablo arătă poporului mariposian că regimul pe care urma să-l instaureze avea să fie sever, ceea ce păru să placă majorității - cel puțin așa socoti Skye, privind la fețele celor din jur și la ale celor care speraseră, poate, să fie sărbătoriți regește pentru a câștiga simpatie și sprijin.

Femeile aveau alte motive să-l admire pe El Diablo.

– Este nemaipomenit de chipeș! se minună una dintre ele, nu prea departe de Skye.

– De ce n-ar fi? replică scurt o doamnă în vârstă. Doar este un Veremundo!

– E chiar mai mult decât atât! i-o întoarse aceeași tânără, zâmbind. Este un bărbat!

„Câtă dreptate au!“ gândi Skye, în timp ce inima-i bătea parcă mai repede.

Skye ar fi vrut să-i stea alături, dar nu era chip - cei cu mai serioase motive de a-i reține atenția erau foarte numeroși.

După câtva timp, Skye și Jimmy intrară într-un apartament care, după spusele unui slujitor, era locuința personală a președintelui.

Și aici încăperile erau mari, aerisite, cu balcoane ce dădeau spre mare. Salonul era plin de flori, cele mai multe fiind trimise anume președintelui pentru a-i ura bun venit la palat. Câteva clipe, Skye se simți mușcată de gelozie: câte femei aveau să-i facă lui El Diablo curte, mai ales acum când deținea puterea...

„Este un bărbat!“ îi stăruia în auz glasul parcă înfiorat al tinerei femei.

Începu să măsoare cu pas agitat încăperea în sus și în jos, aci privind la cărțile lăsate pe masă, aci luând în mână un ziar pe care imediat îl și punea la loc. Rochia albă o făcea să pară o fantomă neînstare să-și găsească liniștea.

Jimmy tăcuse aproape tot timpul. Într-un chip ciudat. Ridicându- și privirile spre el, Skye îi citi în ochi neliniște. Era limpede că urma să-i și spună ce anume îl îngrijora.

– Ascultă, Skye... începu el.

– Nu-mi spune nimic! i-o curmă ea, aproape strigând. Nu mă întreba nimic. Nu îți pot spune încă nimic.

Iar Jimmy dovedi înțelepciune înțelegând-o și dându-i pace. Skye ieși pe balcon să contemple feerica panoramă a cerului logodit cu marea și pământul. La picioare, strălucitoarele lumini ale orașului; deasupra capului, cele ale stelelor. Deodată, se simți tare, tare neînsemnată și descumpănită. Apoi își rememoră anumite cuvinte ale lui El Diablo, pe care și le repetase, întru îmbărbătare, în zilele ce trecuseră: „Încă n-ai înțeles că nu dau niciodată drumul unui lucru la care țin, că nu pierd nicicând ceea ce îmi doresc?"

Da, o mai dorea. De asta era sigură. În ochii lui, ori de câte ori o privea, ardea aceeași flacără mistuitoare; din ființa lui emana același fluid magnetic; deci i-ar fi fost cu neputință să se înșele.

A zăbovit mult în balcon, alintată de briza noptatică ce i se juca în păr. Apoi auzi o ușă care se deschise pentru a se închide imediat. Când se întoarse, îl văzu pe El Diablo. Care, mai întâi, își scoase de la brâu centironul acela greu, aruncându-l pe spătarul unui scaun; apoi o privi.

Jimmy se făcuse nevăzut.

Erau singuri. Cât de mult își dorise Skye un moment ca acesta. Acum, însă, o cotropea o timiditate greu de învins. Nu se pricepu să vorbească decât despre lucruri fără importanță.

– Admiram priveliștea, spuse ea. S-a terminat recepția?

– Da. Toată lumea a plecat.

Skye intră în cameră. Lumina policandrelor îi strălucea în păr și peste gingașa rochie al cărei contur se profila clar pe ecranul de umbră din spatele ei. El Diablo o privea cu o expresie ciudată.

– Sunt fericit că m-ai așteptat, spuse el, după un răstimp. Am a-ți spune ceva.

– Da?

Cu greu își putu stăpâni Skye bucuria care îi năvălise în suflet.

– Am aranjat totul cu vărul dumitale, o vesti el. Veți putea părăsi Jacara mâine, amândoi.

Ea îl privi lung, fără să înțeleagă. În sfârșit, cu glas șovăitor, repetă:

– O să părăsesc și eu Jacara?

– Întocmai. I-am spus domnului Donaldson absolut tot adevărul: că te-am silit, împotriva voinței tale, să te căsătorești cu mine. Îți va fi ușor să obții o anulare... Vărul o să se ocupe de toate formalitățile, iar eu îți voi prezenta mărturiile necesare. Dacă treaba este condusă cu discreție, nimeni nu va ști nimic.

Skye avea impresia că împietrește, că nu se mai poate mișca. Pe de altă parte, îi era atât de frică să nu rostească cine știe ce gând necugetat încât, doar cu prețul unui efort cumplit, reuși să-și întoarcă fața de la el și să privească marea.

– Dorești să plec? îl întrebă ea.

Glasul i se gâtuia.

– Ai toată libertatea să pleci. Nu asta voiai?

Skye fu cât pe-aci să scoată un strigăt. O, da, este adevărat că implorase Cerul să-i redea libertatea, că dorise cu ardoare să plece de-acolo... Iar acum, când dorința i se putea împlini, era prea târziu.

Venise așadar clipa în care și ea îl plictisea; acum, se înșiruia printre femeile nemaidorite. De altfel, o prevenise de la bun început: din momentul în care nu l-ar mai fi interesat, își redobândea libertatea.

Skye se crispă într-atât, încât își simți unghiile pătrunzând în carne. Brusc, i se păru că marea, cerul și stelele se învârteau sub ochii ei. Apoi, din nou îl auzi spunând:

– Vrei să ne spunem chiar acum adio? Vărul o să-ți trimită mașina care trebuie să te ducă la iaht.

Deznădăjduită, Skye încercă să-i răspundă cu demnitate; dar nu mai avea glas - din gâtul contractat nu mai ieșea nici un sunet.

Nu putea face altceva decât să mai stea astfel, încremenită, luptând împotriva lacrimilor care o înecau.

– Pentru ce nu spui nimic? o întrebă el, cu oarecare asprime. Credeam că o să te încânte ieșirea din prizonierat.

– Să mă încânte?

Glasul i se frânse rostind cuvântul. Și, pentru întâia oară de când intrase, îl auzi apropiindu-se cu un pas.

– De ce îmi vorbești atât de ciudat? Skye... nu cumva plângi?

Dar nici să-i răspundă nu era în stare. După câteva clipe de tăcere, El Diablo continuă:

– Nu te-am văzut niciodată plângând. Te rog să te întorci cu fața la mine.

Skye dădu din cap a împotrivire.

– Repet, întoarce-te! spuse el pe un ton ceva mai brutal. Oare va trebui să te silesc?

Skye se întoarse brusc, ca o marionetă mânuită prin fire; și atunci, în lumina vie a lămpilor, El Diablo îi putea vedea lacrimile strălucind în gene și pe obraji; nu mai făcea nici un efort să și le stăvilească.

– Perfect, spuse ea cu un glas răgușit ce izvodea din suferință, privește-mă și distrează-te! Asta voiai, nu-i așa? Să mă faci să te iubesc și apoi să mă arunci, ca pe celelalte femei, destul de smintite să ți se dăruiască, să-și pună inima la picioarele tale. Am crezut că nu am inimă, că te urăsc. Ei bine, ai câștigat! Te iubesc. Iar acum, poftim, râzi. Da, râzi, ce mai aștepți?

Glasul i se frânse într-un hohot de plâns; dar privirile nu și le pleca.

– Nu știi ce spui, declară El Diablo.

– Cum să nu. Știu foarte bine. Te iubesc. Nu mi-e rușine să o spun sus și tare. Da, te iubesc.

– Te înșeli.

– Nicidecum, îi răspunse ea mânioasă. Te iubesc. Lasă-mă să rămân, adăugă ea după aceea pe un ton dintr-o dată rugător.

– Nu.

Ochii lui El Diablo erau negri și duri, parcă de agată.

Dând uitării orice urmă de orgoliu, Skye întinse spre el mâini ce implorau.

– Nu te voi stânjeni, nu-ți voi cere nimic, dar lasă-mă să rămân aici!

– Nu se poate, spuse el rece.

– Dar de ce? Nu-mi voi impune nici un fel de drepturi, nimeni nu trebuie să știe că sunt soția ta, dacă așa preferi.

– Nu despre asta-i vorba, îi răspunse El Diablo, ridicând ușor din umeri.

– Dacă nu despre asta-i vorba, lasă-mă să rămân la Jacara.

– Nu.

Atunci, pe un ton oarecum sfidător, însă totodată dureros de patetic, Skye spuse aproape în șoaptă:

– Prin urmare, ai găsit cusururi în... persoana sclavei tale...

Și fiindcă nu auzi nici un răspuns, ea continuă cu amărăciune:

– Sau poate că ți-ai ales alta... o sclavă care te va... desfăta, până ce și ea va fi destul de neghioabă să-ți ofere... nesărate manifestări de sensibilitate!

– Nici despre asta nu-i vorba, spuse el iritat.

– Atunci... despre ce? Spune-mi!

– Explicațiile nu ar duce la nimic. Vei pleca mâine dimineață.

– Dar te implor...

El Diablo o întrerupse printr-un simplu gest.

– Orice insistență e de prisos.

Îi văzu privirea de oțel, îi cunoștea prea bine îndărătnicia în decizii. Deznădăjduită, închise ochii. Prin urmare, totul se sfârșise; acum, când știa că nu ar putea trăi fără el. Că nu ar fi în stare să-și continue singură drumul... Nici viață golită de orice sens nu își putea imagina. Fără alt sprijin - iar acela i-ar fi crud - decât amintirile...

Skye deschise în sfârșit ochii. El Diablo plecase de lângă ea, se retrăsese în celălalt capăt al încăperii, în fața șemineului. Deci totul se sfârșise. Cu mers de lunatică, ea se îndreptă spre centura de piele, aruncată de el pe scaun, când venise. Ca în vis, scoase din toc revolverul prins de curea. În timp ce Skye apucă arma, el își ridică privirea.

– Tot mai vrei să mă ucizi? o întrebă el, dar pe un ton rece.

– Nu. De data asta pe mine.

Instinctiv, El Diablo simți primejdia; chiar înainte ca ea să fi vorbit, mărturisindu-și gândul. Dintr-o săritură și cu o repeziciune uluitoare, fu lângă ea, ridicându-i mâna brusc, chiar în clipa în care avea să apese pe trăgaci. Glonțul trecu prin părul fetei și se înfipse în tavan.

Câteva clipe rămaseră neclintiți, privindu-se în luminile ochilor. Fața lui El Diablo era la fel de palidă ca obrajii ei. Apoi, în timp ce îi lua din mâna moale revolverul, ea se prăbuși la picioarele lui, plângând. Părea o floare strivită, o floare cu petale albe... își ascunsese fața în mâini, trupul i se arcuise ca un lujer frânt. El Diablo o privea, capul i se înclinase pe o parte, iar trăsăturile feței căpătaseră o expresie de nimeni văzută vreodată pe chipul lui.

Deodată, se auziră bătăi în ușă. Bătăi stăruitoare.

– *Señor, señor,* striga cineva. S-a întâmplat vreun accident?

El Diablo tresări, parcă smuls dintr-o visare profundă. Se duse la ușă, o întredeschise, pentru a-l liniști pe cel aflat îndărătul ei:

– Nu, nu, totu-i în ordine. Fiți pe pace!

– Dar s-a auzit o împușcătură, *señor!*

– Mi s-a declanșat, din greșeală, revolverul, răspunse el, calm.

– Ne-am temut! Rău ne-am temut! Dar dacă spuneți că totu-i bine...

– Întocmai. Poți pleca liniștit.

El Diablo închise ușa. În cameră nu se mai auzeau decât suspinele înăbușite ale îndureratei Skye.

– Te rog... Te rog mult, nu mai plânge... Pentru numele lui Dumnezeu!

Skye îi auzi vocea ca venind de foarte departe, poate pentru a sfâșia tenebrele deznădejdii sale.

– Skye, o întrebă el, într-un murmur, chiar poți... să ții atât de mult la mine?

– Îți închipui cumva că... o fac din vreun capriciu?

– Nu, nu cred asta. Dar nu știi ce faci, dorind să rămâi aici... cu mine.

– Da, cu tine! repetă ea dintr-o răsuflare.

Apoi își ridică fruntea, întinzând iarăși mâinile spre el.

– Nu te voi stânjeni. Lasă-mă să rămân aici... măcar pentru câtva timp.

– Îți închipui că te-aș putea păstra lângă mine doar pentru câtva timp? o întrebă el, cu glas răgușit din pricina emoției. Dacă rămâi, este pentru totdeauna. Înțelegi ce înseamnă asta? Doreai cu atâta patimă să părăsești locul, să fugi. Și-apoi... iubești mai presus de orice libertatea. Rămânând aici, n-ai mai putea fi niciodată liberă cu adevărat.

Skye suspină adânc. I se părea că se întoarce la viață.

– Nu mai vreau să fiu liberă. Niciodată! murmură ea.

– Ascultă-mă puțin, continuă el. Te-am luat de soție, pentru că pasul acesta mă aranja; dar te-am ales pentru că erai englezoaică, blondă și fermecătoare... Pentru că semănai puțin cu femeia pe care am iubit-o cândva. Te-am ales cu sânge rece, ca să te rănesc, așa cum la rându-mi fusesem rănit. Povestea nu-i frumoasă, dar prefer să cunoști adevărul.

Skye îl asculta cu inima bătându-i până în tâmple.

– De mine și-a râs o femeie, continuă El Diablo. Așa cum eu voiam să mă distrez pe seama ta. A făcut totul ca să mă îndrăgostesc de ea - nebunește, pătimaș. I-am cerut să-mi devină soție. Apoi, după ce s-a căsătorit cu un altul, am implorat-o să fugim amândoi în lumea largă. Dar ea prefera să-i fiu doar un divertisment. Abia mai târziu am înțeles că era falsă, nesinceră,

mi-am dat în sfârșit seama cât de puțin valora și am disprețuit-o. Am urât, de-atunci, tot ceea ce reprezenta ea, adică femeia și viața mondenă, șearbădă, stupidă, coruptă în care trăia.

– Si-atunci? întrebă Skye, intuind urmarea.

– Atunci, din pricina suferinței la care mă supusese, am jurat să mă răzbun pe toate femeile. Când te-am văzut întâia oară, semănându-i puțin, și pentru că erai de neam englez, am hotărât să te supun suferinței în numele ei. Gândeam că, după ce îți voi fi cucerit dragostea, mă voi putea distra pe seama simțămintelor tale... Numai că, vezi bine, toate au ieșit pe dos. Nu te-ai îndrăgostit de mine, iar eu... te-am iubit.

El Diablo făcu un pas spre Skye. Așezată pe podea, îl privea cu ochi măriți, cu mâinile strânse la piept, ca și cum ar fi vrut să domolească puțin bătăile întețite ale inimii ei.

– Te iubesc, Skye.

Rostise cuvintele acestea cu glas sincer și plin de gravitate.

– Te iubesc așa cum n-am iubit nici o femeie până acum. Si cum nu voi mai iubi vreodată. Dar tocmai fiindcă te iubesc, nu te pot păstra lângă mine. Trebuie să te întorci în lumea căreia îi aparții, în calmul și tihna vieții din Anglia, în confortabila democrație americană.

– Ești cu adevărat convins că mi-aș mai putea dori un asemenea fel de viață? îl întrebă Skye, neliniștită.

– Crezi acum, în aceste clipe, că nu ai mai dori-o, îi răspunse blând El Diablo. Dar încă n-ai idee ce va însemna viața ta, când vei fi legată de locurile acestea pe vecie. Vreau să trăiesc în țara mea - aici mă așteaptă îndatoririle, munca. Nu voi părăsi niciodată Mariposa.

– Tot în Mariposa vreau să rămân și eu, îl asigură Skye.

– Cu mine? întrebă el. Dulcea mea copilă, ai uitat cumva ce sunt? Nu mă pot schimba dintr-o clipă într-alta, numai pentru că te iubesc și mă iubești. Voi fi mereu același autoritar și violent, tiranic și bănuitor. M-ai văzut în lumina cea mai

defavorabilă. Crezi că vei putea fi fericită alături de mine, săptămână de săptămână, an de an?

– Te iubesc, repetă Skye, încet. Te iubesc așa cum ești, nici nu te-aș vrea altfel, pentru că atunci nu te-aș iubi, El Diablo.

În timp ce vorbea, se ridică și îi surâse; obrajii îi erau încă umeziți de lacrimi, iar zâmbetul ei amintea drumul voios al curcubeului printre nori și furtuni.

Totuși, el nu se clintea.

– Nu îndrăznesc să te ating, spuse el, cu adâncă sinceritate. Dacă o fac, toate deciziile mele s-ar spulbera asemenea fumului. Gândește-te bine, înainte de a te hotărî, dragă Skye. Dacă mă ispitești acum, va fi prea târziu să mai regreți după aceea. Te iubesc, Skye. Dacă rămâi cu mine în astă-seară nu te voi mai lăsa niciodată să pleci. Niciodată!

– Nu voi mai dori nicicând să plec, murmură tânăra fată. O, dragul meu, nu înțelegi? Că n-am fost vie cu adevărat înainte de a te cunoaște?

În sfârșit, se apropie de ea și îi prinse bărbia între degete. Ridicându-și spre el privirile, Skye tremura ușor.

– Repetă cele două cuvinte rostite acum. Nu te-am auzit niciodată spunându-mi-le.

– Dragul... meu...

– Iubirea mea... inima... fetița mea...

Cu greu îi desluși Skye cuvintele, venite parcă dintr-o lume a minunilor. Simți buzele lui El Diablo unindu-se cu ale ei și brațe puternice cuprinzând-o pătimaș. O flacără îi crescu în inimă, geamănă cu cea asemănătoare din inima lui. I se păru că sufletele lor se contopeau deplin într-o unică dăruire. Skye fremătă, stăpânită de-un tremur ușor.

El Diablo o strânse la piept din ce în ce mai tare, sărutându-i pe rând și de mai multe ori ochii, obrajii, gâtul, buzele... Respirațiile li se întrețeseau, inimile lor băteau în același ritm, alcătuiau o singură ființă. În sfârșit, o ridică în brațe, în timp ce ea întinse o mână ca să-l împiedice, spunând:

– Umărul! Ai grijă de umăr!

Dar el nu-i dădea ascultare.

– Ești a mea, iubire! Ești soția mea, micuță dragă! îi murmură el, sărutând-o...

O ducea cu sine spre un tărâm al fericirii.

Sfârșit